

Kčs 11,90 / Sv. 012
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

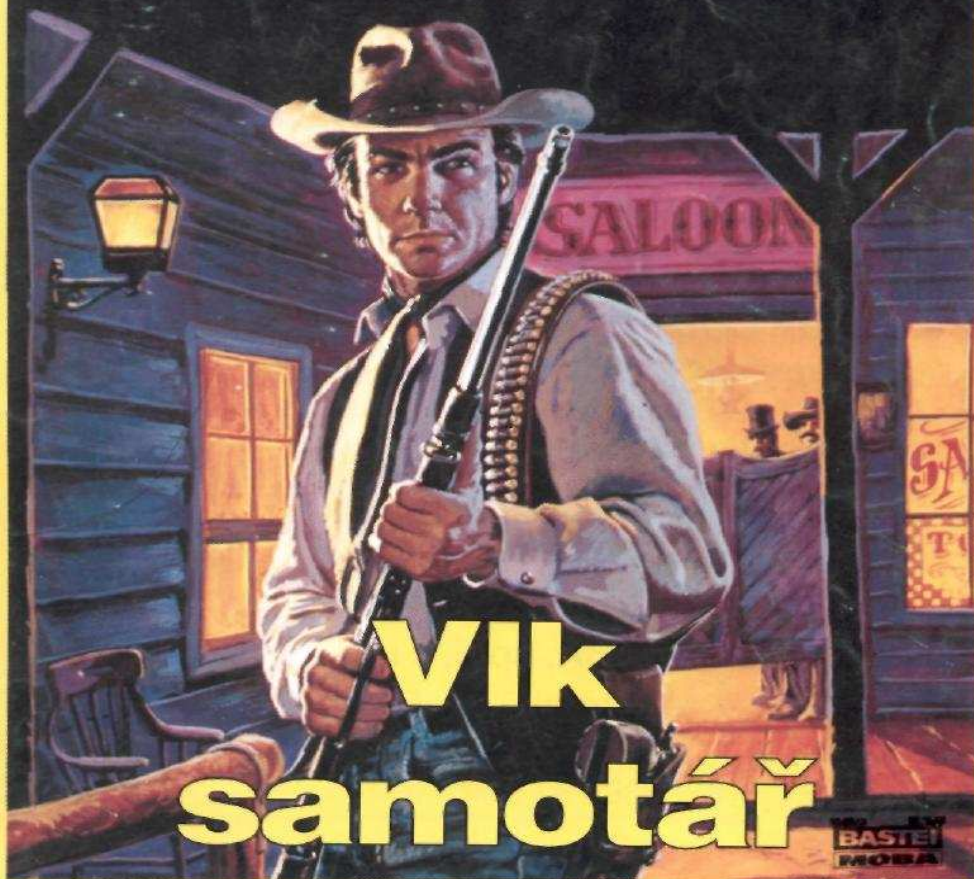
BASTEI

MOBA

GUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Osamělý a neklidný se zmítal Západem. Až jednoho dne ho osud zdržel v Dodge City a postavil před téměř neřešitelný úkol.

**VIK
samotář**

**BASTEI
MOBA**

VLK SAMOTÁŘ

Wyatt Logan byl člověk, který nikde neměl stání. Stopy jeho přítomnosti byly široko daleko v kraji rozesety jako hvězdy na nebi. Miloval rychlou jízdu na koni a dobrodružství, v nichž se mohl ukázat jako udatný bojovník. Neměl přátele, byl to samotář, který pevně věřil ve svou sílu a který byl zvyklý, že se ve světě lidí, plném nepřátel, musí prosadit jedině svou odvahou. Dlouhá léta neměl jeho život opravdový smysl. Ale jednoho dne se vše změnilo...

Wyatt Logan se připravoval velmi pečlivě. Byl v Dodge City již třetí noc a obě předcházející noci využil jen k tomu, aby se seznámil s tímto městem. Již první noc přišel na to, že v Cristal Palace se u všech hracích stolů obehává a okrádá ve velkém. Druhou noc zvlášť pozorně sledoval stoly, u kterých se hrálo v kostky.

A teď se tedy připravoval.

Z váčku vzal několik kostek ze slonoviny. Byly to dobré, normální kostky, jaké se používají v kterékoliv herně. Zamíchal jimi v dlani a hodil je na stůl. Zamyšleně na ně pohlédl. Pak je vzal po dvojicích a začal je ukrývat v záhybech svých šatů. Jeho pohyby byly rychlé, nenápadné, jisté a přesné.

Byl to vysoký, šlachovitý muž a ačkoliv vlasy měl rudé jak oheň, pleť měl téměř indiánsky snědou. Když pevně stiskl rty, objevil se mu na tváři jiskřivý úsměv, takový ostrý, odvážný úsměv, v němž byla přes veškerou tvrdost a divokou radost i jiskřička humoru.

Poté, co si na různých místech svého oděvu schoval víc než tučt párů kostek, pohrával si s poslední dvojicí v ruce.

Hodil je do vzduchu a nedbale zamumlal: „Sedm.“

Pak hodil kostky na stůl a padla pětka a dvojka. Vzal kostky znovu a řekl: „Dvě.“

A když je opět hodil na stůl, padly dvě jedničky.

Opět se usmál a pomyslel v tu chvíli na onoho kouzelníka, kterému před léty pomohl z louže a který ho pak z vděčnosti zasvětil do tajemství „řeckého hodu“, který je možné provést i s docela obyčejnými kostkami – máte-li dost šikovné prsty a navíc i dost energie potřebné k tomu, abyste neustále hodiny a hodiny cvičili.

Wyatt Logan nakonec schoval i tyto dvě kostky, pak přistoupil k sáčku a zase jej zavázal. Postavil se před poloslepé zrcadlo hotelového pokoje a zamyšleně se

pozoroval.

Pak náhle slabě trhnul pravačkou a jako kouzlem se mu v ní objevil jeho kolt – Peacemaker. Vyhodil ho do vzduchu, v letu zachytil a nastavil svému obrazu v zrcadle tak, jako by mu chtěl podat kolt pažbou dopředu.

Ale pak najednou zbraň udělala salto kolem ukazováku a ohmataná pažba už opět pevně a jistě spočívá v dlani.

Wyatt Logan sklonil hlavu – a s hořkým výrazem se zadíval na zbraň, kterou držel v ruce. Pak bezděky vzdychl a nechal zbraň rychlým pohybem zmizet v pouzdře. Zároveň se zcela nepatrným pohybem mihla levačka.

V ní teď držel kolt šestatřícítku, který jako by vyčaroval z pouzdra pod paží.

Když vše vyzkoušel, nasadil si černý stetson, mrkl na sebe do zrcadla a pak si přehodil přes ramena cestovní vak.

Dlouhými, plíživými kroky se neslyšně dostal ke dveřím. Na nohou měl vysoké holínky, šité na míru, ovšem bez ostruh. Jeho oděv byl černý jako noc. I krátká kožená bunda měla černou barvu.

Světlé byly jediné jeho oči, jeho rozzářený úsměv a žluté mosazné patrony umístěné na opasku. Rudé vlasy téměř úplně zakrýval klobouk.

Vyšel na chodbu, skoro neslyšně sešel ze schodů a přistoupil k černochovi u pultu.

„Odjíždím,“ pronesl mírně, lehce černocho chytil za nos a vysypal na knihu hostí několik valounků zlata. Dobře tady jedl, každý den se koupal a nechal se černochem obsluhovat jako boháč.

Pak vyšel na ulici a zůstal stát dost dlouho vedle dveří hotelu v temném výklenku, dokud si jeho oči nezvykly na změněné světelné poměry. Zašel do stáje, vyhledal své sedlo a přistoupil ke svému mohutnému koni do boxu.

„K čertu,“ zamručel holba, „to jsem ale rád, že tenhle

černý rarah konečně vypadne ze stáje. Dvakrát jsem se taktak dostal z dosahu jeho kopyt. A zlomil dvě příčky. Raději bych se staral o normálního pruhovaného tygra než o tuhle černou bestii.“

Wyatt Logan dal zřízenci pár dolarů. Když se sedlem vstupoval do boxu, otočil mohutný vraník hlavu a jemně zafrkal na pozdrav.

„Je vůbec na světě kromě vás ještě někdo, kdo se k tomu ďáblovi může bez obav přiblížit?“ zeptal se holba kousavě.

„Ne,“ řekl Wyatt Logan mírně a přitáhl řemen. „S Black Starem zacházeli v jeho mládí příliš krutě na to, aby ještě strpěl nebo dokonce měl rád lidi. Nechtěl se nechat zkrotit, a tak žil víc než rok v jeskyni. Lidé by si nejraději chtěli všechno podřídit, chtěli by, aby jim všechno sloužilo. Kdo se nepodvolí, s tím zacházejí surově. Je to tak, ne?“

Muž zamručel jakousi nesrozumitelnou odpověď. Wyatt Logan vyšel ze stáje. Připnul sedlo a upevnil za ním i svůj cestovní vak.

Zvíře ho poslouchalo jako hodný pejsek.

Před bránou nasedl a vyjel.

Holba se za ním díval, poškrábal se na zátylku a zamyšleně pak pronesl:

„To jo, ten ďábelský kůň se přesně hodí ke svému pánovi – jak brýle profesorovi. Co jenom asi v Dodge City chtěl?“

Zatím projížděl Wyatt Logan jakousi tmavou uličkou a dostal se zezadu ke Cristal Paláce. Mezi dvěma starými šopami sesedl, nechal spadnout konce uzdy k zemi a řekl polohlasem: „Hezky tady zůstaň, Blacky.“

Pak se vrátil kousek zpátky a jinou uličkou se dostal na hlavní ulici. O chvíli později vstoupil létacími dveřmi do zábavného a hráčského brlohu, který – jak napovídal

vývěsní štít – se jmenoval CRISTAL PALACE. Mohutný bar měřil více než sto stop a stála u něj spousta žíznivých mužů, kteří se nechali obsluhovat půl tuctem barmanů.

Bankéř u stolu, kde se hrálo v kostky, měl chladné, pozorné oči. Vlevo za ním stál mohutný svalnatý chlap a po jeho pravici se postavil hubený muž, na němž je všechno velmi nenápadné. Pouze oči tohoto vyhublého muže v oděvu pískové barvy, jsou jasné a číré jako led.

Wyatt Logan si hned uvědomil, že tito muži jsou nesmírně důležití. Když dostal kostky, nemusel si ještě dělat starosti.

„Dvacet dolarů na sedmičku!“ Rozzářeně se usmál a rychle se rozhlédl kolem sebe.

„Vložte do banku svou sázku,“ řekl bankéř a pak provedli vklady i ostatní hosté.

Wyatt Logan hodil kostky nedbalým pohybem na zelený ubrus.

„Vyhrál jste,“ řekl bankéř a přisunul Wyattu Loganovi žetony. Ten, protože věděl, že vyhraje ještě jednou, nechal všechno být. Bankéř ohlásil pětku, ale padla pouze čtyřka.

Logan věděl, že brzy se to změní, pokud proti tomu nic nepodnikne. Ponechal si všechny žetony a pár jich ještě přikoupil.

„Takže stodvacet dolarů na dvojku,“ usmál se rozjařeně.

„Bank přijímá vaši sázku,“ řekl bankéř. Protože Wyatt Logan již vyhrál dvě hry, stále více lidí sází proti banku. Opět nedbale hodil – a padla dvojka.

Bankéř na něj na chvíli chladně pohlédl, ale Wyatt Logan nehnul ani brvou. Vzal ze hry dvě stě dolarů v žetonech a osmdesát dolarů nechal v banku.

Byl opět na řadě. Už když dostal do ruky kostky, věděl, že byly vyměněny. Neviděl to, ale napověděl mu to rozum a zkušenost. Tyto kostky dají přesně ono číslo, na které vsadí bank.

Proto Wyatt Logan provedl tisíckrát nacvičený kouzelnický trik – a vyměnil podstrčené kostky banku za své dobré.

„Osmička,“ řekl mile. „Dvě stě dolarů na osmičku!“

„Bank přijímá,“ odpověděl bankéř lhostejně, protože šance jsou jedna k jedenácti proti Wyatt Loganovi. Může vyhrát jen tehdy, uvede-li náhodou to číslo, na které jsou obě kostky přichystány.

Jenže on kostky vyměnil. A protože s nimi dokázal kouzlit, padlo číslo, na které vsadil. Posbíral žetony a usmál se na bankéře.

Ten vypadal mírně zmateně, ale když bral kostky, trhnul sebou.

Přišel na to, pomyslel si Wyatt Logan, že jsem vyměnil podstrčené kostky.

Pak vsadil proti banku dvacet dolarů a prohrál.

A opět byl na řadě.

„Tři sta osmdesát dolarů,“ řekl mírně – a jeho hlas je všude dokola dobře slyšet, protože nastalo naprosté ticho.

„Bank přijímá jakoukoliv sázku,“ zamručel bankéř a vrhl krátký pohled na hubeného muže napravo.

„Jestli chci vyhrát, musí padnout trojka,“ prohlásil Wyatt Logan. Přisunul k banku svou sázku. Nyní vsadilo proti banku mnoho přihlížejících. Považovali Wyatta Logana za člověka, na kterého se usmálo štěstí.

Opět vyměnil podstrčené kostky.

Když padla trojka, patřilo mu sedm set šedesát dolarů. Nastal značný rozruch.

Wyatt Logan se sám sebe ptal, jak dlouho lze v takové hře pokračovat bez omrzení. Celé to bylo dost jednoduché.

Vsázel jen velmi malé částky, když byl na řadě bank a vysoké sumy, když házel kostkami sám. Protože vždycky vyměnil kostky, které mu podali, -záviselo vždy na jeho šikovnosti, jestli svými správnými kostkami hodí to správné číslo. Nebylo v tom nic než trochu kouzelnického umění.

Ale bylo to nebezpečné.

Kdyby ho chytili a prohledali, najdou u něj připravené kostky – totiž ty, které mu pokaždé podali a které vyměnil za své. Ale odvážil se ještě dvou her. Prohrál padesát dolarů a vyhrál jednou sedm set deset a jednou čtrnáct set dvacet dolarů v žetonech.

V Dodge City mu to stačí. Vzal klobouk a shrábnul do něj vyhrané žetony. Je jich celkem za dva tisíce osm set čtyřicet dolarů.

Dobrý kovboj na takovou sumu musí při stravě a bydlení zdarma dřít asi šest let.

Psalo se 16. června 1871 a za dvacet dolarů jste tehdy dostali dobrého koně a za pořádného býka jste museli zaplatit asi polovinu.

Za tři tisíce dolarů byl k maní malý ranč a za padesát dolarů jste mohli najmout vraha.

Když se Wyatt Logan prodíral z těsného kruhu kolemstojících, byl s úspěchem spokojen. Klobouk se žetony tisknul k hrudi a pravou rukou se zbavoval falešných kostek tím, že je nepozorovaně hodil do kapes několika lidem kolem. Přistoupil k okénku a vysypal tam své žetony. „Chtěl bych dvě stě dolarů ve zlatě a zbytek v bankovkách,“ řekl klidně člověku za přepážkou a koutkem oka sledoval, jak se k němu blíží mohutný svalnatý muž. Pistolník v pískovém obleku se blížil zleva.

„Vyhrál jste rychle a hodně, pane,“ řekl Wyattu Loganovi. A svalnáč jen hrdelním hlasem pronesl: „Jo, příliš rychle a příliš moc. A to je nebezpečné, když má

člověk v kapse falešné kostky. Reddy, dejme mu šanci. Zmiz odtud a nechtěj, aby ti žetony vyplatili. Vyjdeš z toho aspoň se zdravou kůží, rozuměls?“

Stál těsně vedle Wyatta Logana.

Ten jednal bleskově a suverénně.

Vrazil chlapíkovi loktem do břicha, bleskově se otočil a zvedl koleno. Levačkou hodil klobouk do tváře pískovému pistolníkovi a ten ani nestačil stisknout spoušť koltu, který vytáhl, nýbrž jen uskočil.

Wyatt Logan se shýbnul, vrhl se k němu a uchopil ho za zápěstí. Přitáhl si muže k sobě a praštil jeho předloktím jako kusem klacku o hranu přepážky.

Ruku mu sice nezlomil, ale muž zasténal a zbraň mu vypadla. Wyatt Logan ho pustil a jako zázrakem se mu v ruce objevila jeho zbraň z pouzdra pod paží.

„Musíte se ještě moc učit, já bych to provedl lépe,“ řekl ostře a v šedých očích se mu pobaveně zablýsklo.

Svalnáč se zatím dostal z nejhoršího, ale když v ruce Wyatta Logana spatřil zbraň, ztuhl.

„Vyplaťte mi, co mi patří,“ řekl Wyatt mírně a zdvořile starému, lstivému chlapíkovi za přepážkou. „Vyplaťte mě, než udělám skandál, který uškodí dobrému jménu tohoto podniku.“ To vše sledovalo jen několik hostů, protože přepážka byla umístěna v rohu za dveřmi.

Pistolník si založil bolavou ruku do podpaží. Svalnáč se váhavě rozhlížel kolem sebe.

A přišlo ještě pár dalších chlapíků, jejichž úkolem bylo starat se o podobné případy.

Ale pak se objevil ještě jeden člověk a krátce jim pokynul. Ten člověk působil příjemným dojmem, ačkoliv se mu v očích zračil chladný vztek.

Přiblížil se s úsměvem k Wyattu Loganovi a kývnul na něj.

„Samozřejmě tady nechceme žádnou rvačku,“ řekl.

„Postaráme se o tebe docela dobře venku. – Vyplat' mu ty peníze. Daleko se s nimi nedostane. He, hošánku, jsi docela šikovný. Čas od času si tady lecjaký „umělec“ zkouší svoje kousky. Bud' rozumný, kamaráde. Vem si sto dolarů a zmiz. Jestli hledáš dobrý džob, můžeš zůstat tady u nás. Vyplatíme ti každý týden sto dolarů a bydlení a jídlo budeš mít zadarmo. Jenom nás nezlob a nezkoušej nás vypéct.“

„Jste hodný člověk a dáváte docela otcovské rady.“ Wyatt Logan se stejně příjemně usmál. „Ale já bych to přece jen chtěl zkusit. Vaši hoši se budou moci přesvědčit, že dovedu zasáhnout na deset kroků mouchu na zdi. A taky jsem slyšel, že šerif na týden tenhle lokál zavře, jestli tady ještě někoho zastřelí. Velice snadno vám mohu takového jednoho zabitého obstarat.“

„No dobrá, dobrá, kamaráde,“ zamručel švihácký šéf podniku. „Nechci skutečně, aby se tady něco semlelo. – Vyplat' ho, Charly.“

Zpola už se otočil k odchodu, ale obličejem byl pořád ještě obrácen k Wyattu Loganovi. A nebyl už teď přátelský, nýbrž chladný a tvrdý.

„Nedokážeš to, kamaráde,“ utrousil. „Takovéhle triky na nás neplatí. Nenecháme tě s kořistí utéct.“

„A co je na tom, když vyměním vaše podvržené kostky za docela obyčejné, které by obstály před jakoukoliv zkušební komisí?“ zeptal se Wyatt.

Ale nedostal odpověď.

Svalnác pomalu odcházel. Pistolník se s tichým zaklením shýbl pro kolt a muž za přepážkou mu začal vyplácet peníze.

Když si Wyatt Logan ukládal získané bohatství do obleku, muž za přepážkou si jen založil ruce a klidně se na něj díval.

„Ty nám neutečeš, hochu. Jenom jdi hezky ven, bude

tam na tebe čekat pár ostrých chlapů. Ty s námi mávat nebudeš, ty ne, mládenečku.“

Wyatt Logan uložil všechny peníze a nenápadně si v ruce pohrával se svou šestatřicítkou. Před ním vedl k přednímu salónu průchod a vlevo byly vedle přepážky dveře, na kterých bylo napsáno „Privat“.

Wyatt Logan se třemi skoky dostal až k těmto dveřím a stiskl kliku. Dveře byly zamčeny. Vystřelil do zámku dvě rány a ramenem dveře rozrazil.

Rozlétly se a on se octnul v luxusní kanceláři.

Za ním se rozpoutal hluk.

Ve druhém pokoji, kam se Wyatt Logan vrátil, se ječivě rozkřičela dívka. Muže, jemuž seděla na kolenou, Wyatt udeřil hlavní koltu do zátylku.

Levou rukou zdvihl do výšky židli a hodil jí do okna. Než vyskočil, rozstřílel lampu.

Bylo dobře, že na to pamatoval, protože venku na dvoře čekali dva chlapi, kteří svá stanoviště prozradili výstřely. Wyatt Logan dopadl na špinavou zem na všechny čtyři, ale ještě během dopadu mu jedna kulka rozškrábala kůži na noze, jako by ho někdo švihnul bičem.

To už měl ovšem v ruce svůj Peacemaker a mířil tam, kde se objevovaly plamínky výstřelů.

Slyšel bolestné zasténání a pak chraptivé klení. Jiný hlas volal: „Tady na dvoře! Tady na dvoře!“

Pak utíkal dále.

Jeho vraník jakoby vyčítavě odfrknul. Když se Wyatt Logan vyšvihнул do sedla, ihned zaklel, protože kulka, která prostřelila kalhoty, zasáhla asi víc než jen kůži.

Rychle vyrazil do noci a za ním propuklo hotové peklo.

Nechal za sebou pár stodol, stájí a skladišť.

Projel proudy světla, které vycházely z několika osamocených domů a chatrčí, dostal se na cestu. Když ujel asi dvě míle, opustil ji.

Zamířil na sever a zůstal v sedle svého rychlého koně celou noc. Urazil mnoho mil a občas zaklel bolesti, kterou mu způsobovalo lehké zranění.

„Úplně zadarmo na tomhle světě není nic,“ řekl si. „A byla to přece jen ohromná legrace obehřát ty falešné hráče v Cristal Paláce o téměř tři tisíce dolarů.“

Příštího rána odpočíval na dně jakési soutěsky. Měl s sebou spoustu jídla a udělal si pohodlí. Když ani po několika hodinách nezahlédl žádný podezřelý oblak zvířeného prachu, byl si jist, že mu nikdo není v patách. Ujel ještě několik mil, které jeho vraník zvládl docela hravě a hledal si pak dobrý úkryt. Tam si dlouho pospal a dalšího rána jel dál.

Dnes si dával načas.

Občas si zazpíval a bystrýma očima pozoroval okolní krajinu. Pocítil sílu slunce, vítr, zavětril vůni divokých rostlin, pach teplé půdy a zahlédl zvířata. Cítil se volný a nespoutaný jako ještě nikdy.

A stále jej napadala melodie:

„Starý Pecos-Bill
ten jezdil na pumě,
jezdil, jezdil Bill!
A každý jej znal,
a každý mu říkal
starý texaský Pecos-Bill!“

Dva dny nato zahlédl z okraje hluboké úžlabiny rudou záři táborového ohně, která se široko daleko rozlévala do kraje a vycházela od jediného pramene vody, který tu na blízku byl. Viděl postavy několika mužů a mezi skupinkou stromů zahlédl v ohradě z lan jejich koně.

Chvilí přemýšlel. Potřeboval přece vodu pro sebe a pro Black Stara. Vtom zaslechl, jak do klidné noci zvolal čísi hlas:

„Už to je hotové! Pojd'te jíst, než to vyhodím!“

To rozhodlo. Pocítil hlad a byl ochoten se nechat pozvat na večeři. Ať už jsou ti muži tam dole kdokoliv – dobří nebo špatní – rozjel se k nim.

Když už byl na dosah záře ohně, zastavil koně a zvolal:

„Haló, vy tam u ohně!“

Protože se přiblížil celkem halasně a záměrně způsobil hluk, jeho příjezd již zaznamenali. Muži vyklouzli z prostoru, který ozařoval oheň. Pouze kuchař zůstal u svých hrnců a pánví.

„Kdo je tam?“ slyšel Wyatt, jak se ptá.

„Hladový vlk!“

„Tak jenom pojd'te k ohni, vlku,“ zavolal kuchař.

Wyatt přijel blíž. Kolem něj se vynořilo ze tmy půl tuctu mužů. Dívali se na něj mlčky a vyčkávavě. Čísi hlas pronesl:

„Curly – Pete! Běžte se mrknout, jestli přijel sám!“

Ten, kdo ta slova řekl, vystoupil dopředu. Byl to vysoký muž se světlými licousy. Měl dva zkřížené opasky se zbraněmi. Kolty měl zavěšené velice nízko a jejich pažby směřovaly dopředu. Předklonil se a zadíval se na vypálené znamení Wyattova vraníka. Ještě než mohl cokoli říci, pohnul se jiný muž, malý, křivonohý chlapík s ostrým pohledem a plnovousem.

„Hej, Dave,“ řekl, „toho znám. To je Wyatt Logan!“

Mezi muži to zašumělo. Jak je ozařoval oheň, působili dosti rozpačitě a unaveně. Byla to tvrdá parta a opatrná jako smečka vlků.

Wyatt Logan pohlédl na malého chlapíka, který jej poznal. A teď jej poznal i on – přes jeho plnovous.

„Ahoj, Luke,“ řekl, „takže tys tenkrát utekl.“

Současně si vzpomněl na ono menší dobrodružství. Luke Brown nebyl nic jiného než zloděj dobytka. Před necelým rokem se v Oklahomě dostal do průšvihů, protože jej několik farmářů vypátralo s malým stádečkem krav a chtěli jej hned oběsit na nejbližším stromě.

Pod tím stromem si tehdy náhodou dával svých poledních dvacet Wyatt Logan a když farmáři přijeli se svým zajatcem, velice se na ně rozhněval za to vyrušení. Byl to široko daleko jediný strom. Wyatt Logan se nechtěl stínu vzdát a oběšenec nad jeho hlavou by jej přece jen v odpočinku rušil. Takže došlo ke rvačce. Jeden z farmářů to odnesl s rozstřílenou rukou. S kletbami odjeli a jen hrozili, že se za hodinu zase vrátí. Luke Brown jel proto na východ. Wyatt Logan na západ. Předtím si ještě chvíli povídali a představili se navzájem jako slušní džentlmeni.

Na to si tedy Wyatt Logan vzpomněl.

A teď zaslechl, jak onen malý zloděj dobytka říkal vysokému světlovlasému muži:

„Už jsem vám přece vyprávěl, jak mě v Oklahomě málem pověsili. No a tenhle chlápek tomu tenkrát zabránil. Dave, je jedním z nás, a možná, že by se za nějaký podíl přidal k nám.“

„Tak? Myslíš, že se přidá?“ zabručel vysoký muž a zadíval se na Wyatta.

Wyatt tohoto chlapíka ještě nikdy neviděl, na svých cestách se s ním ještě nikdy nesetkal. A přece jej poznal, protože Dave Scott byl pověstný.

Za války sloužil Dave Scott pod Quantrillem. Byl jedním z nejobávanějších chlapíků tohoto bojového oddílu, který válčil pod černou vlajkou důstojníka Quantrilla a který nebyl v podstatě ničím jiným než skupinou bezohledných banditů. Dave Scott byl jedním ze zástupců velitele a po válce, když byl Quantrill mrtev, se stal Dave Scott banditou, zlodějem dobytka a jedním z nejobávanějších

pistolníků.

Wyatt Logan tedy dobře věděl, oč jde.

Usmál se na muže. „Vlastně jsem chtěl jenom poprosit o trochu vody pro koně a trochu jídla pro sebe.“

„Slez s koně,“ řekl Dave Scott a odešel k ohni, kde se posadil a okamžitě dostal od kuchaře plný talíř. I ostatní muži se hladově shromáždili kolem ohně. Banda měla dost jídla i nádobí. Wyatt si všiml několika balíků a ranců. Sejmul ze svého koně sedlo a nechal ho volně odběhnout. Věděl, že Black Star zůstane nablízku a že příběhne na jeho první zápisknutí.

U ohně dostal plechový talíř plný fazolí, k tomu kus šťavnatého masa, kalíšek silné kávy a jako zákusek dokonce kus jablkového koláče. S tím zamířil k Luke Brownovi a usadil se se skříženými nohama vedle něj.

„Nežijete si špatně,“ řekl, když chvíli žvýkal.

„Dave Scott nás vede dobře,“ odpověděl malý zloděj dobytka. „Stará se o to, aby chlapi vždycky dostali to nejnutnější. Ještě nikdy jsem se neměl tak dobře jako teď, vážně. V kapse máme pořád nějaké prachy a když jsme na cestách, máme s sebou dokonce i kuchaře, který...“

„Jo, jste opravdu výborná parta,“ zamumlal Wyatt Logan, který stále ještě žvýkal poslední sousto.

„Můžeš se k nám přidat, Wyatte. Plánujeme teď zrovna jednu velkou věc a chybí nám lidi. Tahle akce hodí spoustu peněz. A protože jsi mi tehdy zachránil krk, zaručím se u Dave Scotta za tebe.“

„Raději toho nech, Luke,“ řekl Wyatt mírně. „Víš, ten strom, pod kterým jsem tenkrát odpočíval, se mi zdál tak nádherný, že jsem prostě nemohl připustit, abys ho svou mrtvolou zohyzdil. A taky jsem doufal, že ti rozzuření farmáři budou mít ještě chvílku strpení. Mohl bych si ještě trochu déle pod tím osamoceným stromem poležet. Opravdu mi nemusíš být vděčný, Luke.“

„Ale já jsem,“ usmál se.

Už dál nemluvíli a pochutnávali si na koláči. Pak vstali, umyli u pramene nádobí a hodili je do pytle, který připravil kuchař.

Dave seděl nehnutě a sebejistě u ohně. Právě si zapaloval cigaretu a pozoroval při tom Wyatta Logana. I ostatní muži na něho zaměřili svou pozornost. Přehlédl je rychlým pohledem a opět si pomyslel, že jsou to všechno tvrdí chlapi.

Ano, byla to tlupa banditů.

„Díky za jídlo,“ řekl polohlasem. „Rád bych tady u vody do zítřejšího rána přenocoval.“

Vůdce banditů zamyšleně přikývl.

„Mohl by sis vydělat tisíc dolarů,“ řekl pak nedbale. „Máš zájem?“

„Vůbec ne.“

„Kterým směrem jedeš?“

„Na sever.“

„Schopné chlapy potřebuju a Luke Brown tě zná. Máme zálusk na stádo, které je jenom osm mil odtud. V Dodge City máme už kupce, který nehledí na skutečného majitele zvířat. Z toho by mohlo kápnout hodně peněz. Ještě pořád nemáš zájem?“

„Pořád ne. A momentálně je Dodge City to poslední místo, kam bych se zase toužil podívat.“

„Ach, měl jsi tam nějaký průšvih?“

„Byla to jen taková malá legráčka. A jsem spíš samotář. Nikdy nejezdím v něčí společnosti.“

„Tak dobrá,“ zamumlal bandita.

Wyatt vzal sedlo a vak. Trochu stranou našel místo ke spánku. Když seděl na dece a ještě kouřil cigaretu, přiloudal se k němu Luke Brown. Při každém kroku bylo slyšet vrzání jeho kožených kalhot.

„Wyatte,“ řekl, „člověk potřebuje přátele, se kterými by

se protloukal světem. Není dobře, že jsi takový samotář. Jednoho dne přijde chvíle, kdy se člověk ocitne v nouzi a potřebuje kamaráda a dobrého druha v sedle. Pojď s námi. Dave Scott není špatný šéf. Všichni držíme pospolu – v dobrém i ve zlém. Scott zuří, žeš mu dal košem. Kdybych za tebe neručil, tak by ti ostatní dali hezky do těla.“

„No prosím, když se jim chce,“ řekl Wyatt. „Postarám se o sebe docela dobře i sám. Chtějí-li si tví přátelé dopřát ten špás a začít si něco se mnou, mohlo by vás být brzo moc málo na to, abyste mohli ukrást stádo. A pokud se týká přátelství v téhle smečce – Luke, přeju ti, abys na ně nikdy nebyl odkázán. Dej mi teď pokoj. Dělejte si co chcete, ale dejte mi pokoj.“

„No tak,“ vzdychl zloděj dobytka. „Ještě se možná uvidíme. Jestli zítra pojeděš na sever, potkáš nás i stádo. Ty krávy už jednou majitele změnil. Chystáme se je teď vyfouknout jedné bandě, která je ukradla skupině honáků. Měli při tom sice ztráty, ale na nás jsou ještě dost silní.“

Váhavě se obrátil.

„Hodně štěstí, Luke,“ zamumlal Wyatt.

„Možná, že ještě dnes ty svoje přítelíčky poznáš. Dávej na sebe dobrý pozor. Jestli ta druhá banda má dobrého zvěda, tak...“

Ale Luke Brown už to neslyšel a Wyatt proto zmlknul. Zato teď zvolal od ohně Dave Scott.

„Tak vstávat, hoši! – Jedeme!“

Tábor ožil. Za pár minut už tlupa banditů vyjela do noci. Zůstal jen kuchař.

Balil věci a zásoby, pak se posadil k ohni a ještě jednou se zadíval na Wyatta Logana. Byl to malý, tlustý holohlavý chlapík.

Wyatt Logan se zabalil do deky. Jeho vraník byl pořád někde nablízku.

Kuchař najednou nahlas řekl: „Ale, oni to zvládnou! Brzo už budu u svojí holky v Dodge City.“

Wyatt mu neodpověděl.

Kuchař se se spokojeným mručením stáhl do stínu jednoho ze stromů.

O dvě hodiny později bylo z velké dálky slyšet třesnutí několika výstřelů. Noc v prérii byla jinak docela tichá. Klid rušilo jen občasné zavytí smečky kojotů nebo divoký štěkot stepních vlků.

Ale teď opět zazněly výstřely.

„Bojují o stádo!“ vykřikl kuchař a vyskočil z dek.

Další hodinu neustále přecházel sem tam a foukal do skomírajícího ohně.

K ránu ustrojil oba koně nesoucí náklad a zavázal řemeny.

Wyatt Logan se napil trochu kávy, vykouřil cigaretu a také přichystal svého koně.

Pak se přiblížil jezdec. Zastavil vedle dohasínajícího ohně a mlčky se zadíval na Wyatta. Byl to Dave Scott. Teprve poté, co vyprázdnil hrnek s kávou, řekl:

„Stádo máme, ale máme i jednoho těžce raněného. – Hej, Wyatte Logane!“

„Jo?“ zeptal se tiše a stál bez hnutí.

Dave Scott zamumlal nesrozumitelnou kletbu. Neklidně se zavrtil v sedle a pak tvrdě pronesl:

„Máme těžce raněného. Je to Luke Brown. Je to přece tvůj starý známý, ne, Logane? Přítel.“

„Měl jsem před pár lety několik přátel, ale ti už jsou mrtví. A od té doby jezdím sám. Není to můj přítel, Dave Scotte. Známe se jen zběžně.“

„To je pro Lukeho velice zlé,“ zamručel bandita a hodil hrníček na zem.

„To je pro něj opravdu velice zlé. Na to stádo potřebuji každého muže. Nemůžu s ním nechat nikoho, kdo by se o něj staral. Musíme ho...“

„Takže vy ho chcete nechat chcípnout samotného?“

„To je trošku tvrdé slovo, Logane!“

„Ale trefil jsem přesně hřebík na hlavičku, Scotte!“

„Mám na to velké stádo dvacet lidí. Už dost na tom, že Luke a ještě jeden člověk j sou vyřízení. Škoda, že to není tvůj přítel, mohl by ses o něj postarat. No, snad se nebude trápit dlouho.“

Šéf banditů obrátil koně.

„Ženeme stádo dvě míle odtud na východ,“ řekl kuchaři. „Když pojedíš přesně na východ, narazíš na nás asi za hodinu.“

Chtěl pobídnout koně, ale Wyatt Logan, který se dosud ani nepohnul, tiše procedil skrz zuby:

„Ty zatracený všiváku, Scotte! Ty hlavo prokleté bandy lumpů!“

Byla to ostrá slova a v hlase Wyatta Logana bylo slyšet hluboké opovržení.

Dave Scott se opět zastavil. Vzdechl a pak ještě jednou pustě zaklel.

„Luke Brown mi před pár hodinami říkal, jak je to fajn, jezdit s přáteli, kteří drží při sobě v dobrém i ve zlém. Vy jste teď ukradli stádo. Všichni dohromady jste bojovali proti jiné bandě. Luke Brown měl smůlu. A teď pro vás neznamená nic! Takže ho necháte ležet. Ach, co vy jste za zrůdy! Když je vás na hnaní tak velikého stáda málo, proč nenecháte část dobytka být. Luke Brown je jeden z vás. Člověk, který patří k vaší partě. Jak ho jenom můžete...“

„To už by stačilo, Logane!“ skočil mu do řeči Dave Scott. Přitáhl koni uzdu a předklonil se na něm.

„Když přepadnem banku, utíkáme z města, musí každý z nás počítat, že ho sestřelí ze sedla a že zůstane ležet na zemi. – A moji chlapi se nechtějí vzdát stohlavého stáda. Nikdo z chlapců by taky u Lukeho nechtěl zůstat. Všichni by chtěli se stádem do Dodge City. Chtějí prachy, whisky, holky a hazard. Luke měl smůlu. Každý z nás...“

„Scotte, já nesnáším parchanty, jako jsi ty. Nenávidím skunky. Jenom sesedni. To ty vedeš tu zběsilou smečku, která chce nechat jednoho ze svých vlastních chcípnout samotného. To ty jsi ten vůdce. Sestup, Scotte! Budeš muset vytáhnout kolt, jestli chceš svoje lidi dovést do Dodge City. Já tě zadržím, Scotte! – Luke Brown není ani můj přítel, ani partner, ale vím, jak osamocený se teď cítí. – Před pár léty jsem byl ve stejné bryndě jako teď on. – Jenže, Scotte, já tě tady zdržím!“

Kuchař chraptivě zaklel. Protože stál stranou od Wyatta Logana, myslel si, že je nepozorován. Riskoval proto a sehnul se pro zbraň, která ležela se zbytkem zavazadel u ohně.

Když si opřel pažbu o rameno a zamířil hlavní na Wyatta Logana, objevila se v Loganově ruce jeho pětačtyřicítka – Peacemaker.

Kuchař viděl, jak se v ústí zbraně zablesklo. Pak mu kulka rozdrtila ramenní kloub a on se zaúpěním upustil pušku a sesul se k zemi. Vypadal tam jako velká žába. Chvilí nato omdlel.

Ale to vše už Wyatt Logan neviděl.

Dave Scott ihned sklouznul z koně a postavil se tak, že zvíře bylo mezi ním a Wyattem Loganem. Pod krkem neklidně podupávajícího koně pak vystřelil. Wyatt Logan ucítil ostrou bolest kulky v levé paži.

Ale pak přišel zpětný ráz jeho vlastního koltu. Jeho první kulka švihla jako bič ocas poskakujícího koně. Zvíře uskočilo stranou. Kůň se utrhł a neposkytoval už

banditovi úkryt.

Wyatt Logan se ještě jednou zadíval do hlavně Daveho Scotta. Zacítil, jak kulka zasvištěla těsně vedle tváře.

A pak muže zasáhl.

Dave Scott zavrávorál, zpola se obrátil kolem podélné osy a pak ještě jednou vystřelil do nebe.

Pak klesl na kolena a padl na obličej.

Wyatt Logan šel ke kuchaři a prohlédl rameno sténajícího muže.

„Ty zatracený blázne,“ řekl mu. „Proč jsi to zkoušel?“

Kuchař zaklel a zasténal. Wyatt vzal muže z krku šátek a ovázal mu jím krvácející paži.

„K tvým kumpánům, co jeli se stádem, to ještě vydržíš,“ řekl tvrdě.

„A můžeš jim vyřídit, že jsem tady vašeho šéfa zadržel, protože se tak hnusně chovali k Lukemu. Jste odporná banda. A kdybych se nemusel postarat o Lukeho, jel bych hned do Dodge City, aby vám to stádo zabavili.“

Přistoupil ke svému koni, nasedl, popojel k nehybné postavě Dave Scotta a sekundu se na ni zadíval. Pak odjel.

Pronásledovaly jej rozhořčené kletby kuchaře.

Luke Browna našel, až když slunce bylo velmi nízko nad dalekými horami. Banda mu uchystala lůžko těsně vedle tábora, který přepadli – mezi několika vysokými stromy. Jeho kůň stál přivázan nablízku.

V okolí přepadlého tábořiště leželi tři mrtví. Ostatní muži jistě padli někde tam dál při boji o stádo, nebo byli zraněni. Bylo to ubohé tábořiště. Poblíž leželi dva zabíjí koně.

Wyatt Logan poklekl u Lukeho. Ten byl vzhůru a při

plném vědomí. Z prsou krvácel a u úst se mu vytvořila krvavá pěna.

„Ti bídáci mě tady chtěli nechat úplně samotného,“ zašeptal. „Wyatte, já zemřu, vím to. A pro člověka je to tak těžké, když je v poslední hodině sám. Wyatte, bojím se. Mám strach. – Zůstaneš – u mě?“

„Jistě, hochu, jistě,“ zamumlal Logan a odvázal mu z krku šátek, navlhčil jej vodou z láhve a utřel Luke Brownovi obličej.

„Už na ty chlapy nemysli, Luke,“ řekl pak mírně.

„Já – jsem si myslel, že jsou to mí přátelé,“ zašeptal malý zloděj dobytka. „Byl – jsem – rád, že jsem s nimi – mohl jezdit. A teď jsou pryč. Wyatte, já v životě neměl – opravdového přítele. Možná bych tu jinak ani neležel. – Měl jsi už někdy – přítele – Wyatte?“

„Ale ano. Pár. Ale jsou buď mrtví, nebo mě jednoho dne zradili. Vždycky se přihodí cosi, co ukončí partnerství nebo dokonce i přátelství.“

„A proto jsi se stal takovým – vlkem samotářem – Wyatte?“

„Nejen proto, raději jezdím sám. A proto mohu sám sebe zklamat jen já. A když se pustím do něčeho nebezpečného, pak žádný přítel po mém boku nemusí nic riskovat. – Jsem raději sám.“

„Ale to taky možná – jednoho dne i sám zemřeš – Wyatte. To se mi zdá hrozné.“

„Člověk si smrt nevybírá, Luke. Musí ji přijmout – a může se snad ještě zamyslet, jestli se mu život vůbec vyplatil. Mě nemůže nikdo zklamat. Protloukám se životem sám. Neočekávám od nikoho nic. Nemusím nic nikomu dávat – a taky si na nic nedělám nárok. Já...“

„Jo, Wyatte, ty jsi taky silnější. Vnitřně jsi mnohem silnější. Ale já jsem jen takový malý zbabělý chlápek! Děkuju, že jsi tady se mnou. Říkals, že nejsi mým přítelem

a přesto mi prokazuješ tu nejpřátelštější službu. – Vykopeš mi dost hluboký hrob, že Wyatte? – Nechtěl bych, aby mě kojoti...”

„Nech toho, Luke. Nemluv tolik. Odpočiň si! Možná to nebude tak zlé. Počkej – podívám se ti na ranu. Víš, taky jsem kdysi jednou ležel takhle v divočině a myslel jsem, že je se mnou konec. Byl jsem sám. Ale potom jsem se z toho dostal. Jenom se na tu ránu podívám...”

Luke Brown opravdu nezemřel. Wyatt Logan se o něj staral jako máma celé dva týdny a pak byl Luke Brown konečně schopen převozu. Wyatt Logan udělal ze dvou tenkých kmenů a stanového dílce lůžko, které mohl vléci kůň. Po týdnu se dostali do malé osady. Tady Wyatt Logan raněného zloděje dobytka nechal a dal lidem sto dolarů, aby se o něj postarali tak, aby mu nic nechybělo.

Když se s ním loučil, pronesl Luke slavnostně:

„Wyatte, jsem ti tak vděčný, že bych pro tebe jel třeba až do pekla. V životě jsem sice nic nedokázal a jsem možná i jeden z těch kojotů v tomhle kousku země, kteří to nikam nedotáhnou. Ale tys mi ukázal, co člověk může udělat pro nedůležitého mizerného chlapa. Ať chceš nebo ne, Wyatte – jsem tvůj přítel! A přál bych si, abych ti to jednoho dne mohl oplatit. Hodně štěstí na tvých cestách, Wyatte! – Škoda, že nemůžeme jet spolu. Ale...”

„Nech toho, Luke. Víš, že raději jezdím sám. Jsem už prostě takový vlk samotář. A jestli máš vůči mě pocit dluhu, tak se ho hezky zbav. A nebo ho vyrovnej někomu, koho potkáš a bude potřebovat pomoc. A začni konečně jiný život.”

Poplácával malého Luke Browna po vpadlých lících a vyšel ven. Na svém obrovitém vraníkovi odjel na sever.

Wyatt jel stále cestou necestou, zapletl se do menších šarvátek a nakonec se dostal do města na okraji Severní Plošiny.

Pobyl tam celý týden a majitelka hotelu mu pobyt náramně zpříjemnila. Když jí pak řekl, že se s ní nehodlá oženit, hodila mu na hlavu vázu. a když pak odešel do lokálu, dostal se do hádky s několika tvrdými hochy, které na něj ta rozzlobená ženská pošťvala.

Byla to divoká bitka a škoda v lokále dělala víc než sto dolarů.

O tři dny později narazil na oregonskou cestu vyježděnou koly těžkých vozů a udupanou nescíslnými kopyty stád. Nerozhodně se vydal touto cestou, která se vinula podél řeky dlouhým údolím. Pořád ještě jel bez cíle. Jen tak jel a vychutnával vítr, slunce a koně pod sebou. Tu a tam si zalovil, na pěkných místech se utábořil a po nocích hleděl na hvězdy. Cítil se bezstarostný, volný, nezávislý.

Ani mu na mysl nepřišlo, že je vlastně tulákem, člověkem, který nemá pevný cíl a který tak ani nevytváří žádné trvalé hodnoty, jež by dovolovaly ohlédnout se s hrdostí na prožitý život.

Podobal se toulavému vlku, který bloumá krajem a hledá si dobrý revír. To už se léto chýlilo ke konci.

V těch dnech se rychle zhoršilo počasí. Celé dny pršelo. Blížil se podzim. Wyatt Logan se ještě nerozhodl, jestli se vydá zpátky na jih, nebo si najde vhodné místo, kde by přečkal zimu.

Pokračoval tedy dále po široké oregonské cestě a všude nacházel známky běd a neštěstí, které potkalo lidi před

ním.

Našel ohořelé zbytky povozů – lebky koní a krav, společné hroby. Na jednom hrobě stálo na desce:

„Bill Wayne byl dobrý chlap!“

Na dalším hrobě četl:

„Indiáni mu nedali šanci.“

A po několika mílech zase narazil na náhrobky a četl slova vypálená do desek z beden od nejrůznějšího zboží.

Jel stále opatrněji a pozorněji, protože si opět vzpomněl na zprávy, že kmeny Siouxů – Čejenové, Komančové, Kiowové a Arapahové začali velkou válku proti bílým, protože vláda vyslala do kraje kolem Powder-River vojsko. Oddíly měly za úkol vystavět na Bozemanské cestě řetěz pevností. A to bylo porušením smlouvy, protože podle ní připadla oblast kolem Powder River Indiánům.

Příštího dne narazil Wyatt na první stáda buvolů. Pásli se v malých skupinkách. Následující noc strávil v jednom z táborů lovců buvolů a slyšel spoustu špatných zpráv.

Navzdory všem návrhům a varováním jel dalšího dne dále, ale byl teď ostražitý jako vlk, který se vkradl do ohrady, aby tam roztrhal pár ovcí. Ještě nikdy nezajel tak daleko na sever a pocítil jistou zvědavost, že uvidí Siouxy. Znal už Apače, Navaje a Komanče, ale už mnohokrát slyšel, že pravými rytíři prémie jsou Siouxové.

Wyatt Logan pak opustil oregonskou cestu a použil jako krytí hřebeny kopců na severu. Důkladně se rozhlížel, ale žádné Indiány neviděl. V noci raději nerozdělával oheň a na cestu se vydal už před rozedněním.

Pozdě odpoledne objevil těsně vedle řeky trosky vozu, z nichž se ještě kouřilo. Chráněn několika terénními vlnami a skupinkami stromů se přiblížil a viděl, jak několik Indiánů vynáší z hořícího vozu zavazadla a jak se o nejlepší kousky zuřivě perou.

Přijel ještě blíže a uchopil do ruky pušku. Sedm Indiánů

vytahovalo z krabic a kufrů pestrobarevné kusy ženského šatstva a zdobilo jimi sebe i své koně.

Před hořícím vozem leželo na zemi přes sebe několik nehybných postav. Jeden z divochů ve vzduchu točil dlouhým skalpem Ženy.

Tenhle chlápek to slízne jako první, pomyslel si Wyatt Logan a vystřelil. Jeho velký vraník pokračoval dál krokem a Wyatt pokračoval ve střelbě.

Rudoši se nejprve chtěli dát na útěk, ale pak, když poznali, že jezdec je sám, strhli své koně a s halekáním se k němu blížili.

Wyatt Logan slyšel bojový pokřik Siouxů poprvé. Ještě nevěděl, že jsou to Oglalové, ale na první pohled bylo jasné, že jsou to mohutní, šlachovití chlapi, kteří jezdili na koních jako ďábli.

„Hiiiveehaaa,“ které křičeli, platilo jemu. Během tří sekund sestřelil ze sedel tři Indiány a po tak zázračných zásazích měli ostatní tři takovou hrůzu, že se rozprchli do různých stran. Dostihl ještě jednoho, který se ještě držel v sedle a přesvědčil se, že tihle rudí džentlmeni nejsou o nic tvrdší a hroznější než jejich rudí příbuzní z Jihu.

Wyatt o nich měl ovšem vysoké mínění jako o bojovnících. Když se vracel k vozu, věděl, že se nesmí zdržovat dlouho, protože patří-li těch sedm, se kterými se právě vypořádal, k nějaké větší válečné skupině, pak by jeho šance byly naprosto mizivé. Brzy by ho pak prérii štvali jako zajíce.

Při pomýšlení na to se mu udělalo nevolno kolem žaludku. Ale pak se usmál – a byl to opět jeho starý, jiskřivý, odvážný a nebojácný úsměv. Pomalu odjel k vozu a minul při tom dva rudochy, kteří leželi nehybně na zemi. Pokaždé zastavil a přesvědčil se, zda jsou Indiáni skutečně mrtví. Znal Indiány z jiných kmenů příliš dobře na to, aby riskoval jakoukoliv chybu.

Když pak zastavil u vozu, musel nejprve několikrát nasucho polknout. Pak začal vztekem chraptivě nadávat. Ale za chvíli se ovládl a sejmul klobouk. Seskočil ze sedla a s vytaženým koltem obešel vůz, aby se přesvědčil, zda dole u řeky nebo v samotném voze nejsou skryti ještě další rudí.

Byl vskutku opatrný jako vlk.

Pak opět přistoupil k nehybným tělům, která ležela před vozem. Žena byla vysoká a silná – a byla skalpována. Muž měl v sobě několik šípů a byl proboden oštěpem. V pravici ještě držel kolt. – A ležel na chlapci, kterého jako by chtěl ještě, umíraje, ochránit před šípy Indiánů.

Wyatt Logan vzdychl, když ve světlých vlasech hochů spatřil krev. Odvrátil se, přistoupil k vozu a z plamenů zachránil lopatu. Nejprve hořela jen vozová plachta a zdálo se, že oheň vůz nezasáhne. Ale pak se přece jen rozhořela i korba. Čtyři mezci, kteří předtím vůz zřejmě táhli, byli dole u řeky. Muž je zřejmě zavedl napít a pak se na volání ženy a chlapce rychle vrátil nahoru k vozu.

Wyatt Logan odnesl do bezpečí lopatu a dvě deky. Pak odnesl stranou ženu a zabalil ji do jedné deky. Zvedl muže i chlapce. Vůz se teď mohutně rozhořel a sloup dýmu byl jistě vidět daleko široko. Když chtěl Wyatt položit chlapce na zem, náhle si uvědomil, že je ještě naživu. Ano, dýchal a srdce mu bilo. Wyatt vyrazil tichý výkřik, poklekl a začal chlapci prohlížet ránu na hlavě.

Chlapce zasáhl těsně nad uchem tomahavk, ale ta spousta krve zřejmě patřila otci.

Wyatt ještě jednou škaredě zaklel. Nechal chlapce na chvíli samotného a zabalil muže do deky. Pak vzal chlapce do náruče a snesl jej k řece.

Smyl mu z vlasů a tváře krev.

Náhle se chlapec pohnul a otevřel oči.

Byly modré jako chrpy a zračila se v nich hrůza. Obličej

měl zkřivený. Zaúpěl a tiše zvolal:

„Tati - tati! – Mámu už...“

Pak náhle hlasitě zavřísknul.

Wyatt, který klečel na zemi a podpíral chlapce levou paží, opět vzdychl. Pak mu dal dva slabé políčky, protože mluvit na něj nemělo smysl.

Chlapec přestal ihned křičet a poprvé se pozorně zadíval na cizího muže. Teprve teď si uvědomil, že je to neznámý člověk a až teď se mu vrátila schopnost uvažovat, chápat a rozpoznávat.

Vyděšeně zíral na Wyatta. Jejich pohledy se na pár vteřin střetly a protože děti stejně jako zvířata instinktivně vycítí, zda to člověk s nimi myslí dobře či špatně, z chlapcových očí zmizel strach. Dokonce si ulehčené oddechl. Ale pak se mu zachvěly rty a snažil se položit otázku.

„Kolik je ti, chlapče?“ zeptal se Wyatt Logan a tím ho předešel.

„Dvanáct,“ zašeptal chlapec chvějícím se hlasem a třesoucími se rty.

„To je fajn,“ řekl mu Wyatt. „Tak to už jsi skoro hotový chlap. Je tak málo příležitostí, jak ukázat, že jsme opravdoví chlapi. Je vážně fajn pro tebe i pro mě, že už jsi skoro napůl mužský. Tvůj táta byl přece taky pašák – ne?“

„Jsem na tátu hrdý,“ zašeptal chlapec a za jeho vysokým čelem se rozbíhají myšlenky k poznání, které jej zasáhlo jako rána kladivem.

Ale slyšel zároveň naléhavá a pevná slova, která pronášel cizinec:

„Syn by měl mít vždycky otce, na něhož by mohl být hrdý. Ale i syn by měl udělat všechno, aby na něj byl hrdý jeho otec. Slyšels, hochu? Tvůj otec by na tebe mohl být hrdý.“

Chlapec se na něj dlouze zadíval – a opět na sobě

spočinuli pohledy. Pak si hoch utřel oči a několikrát silně škytnul. Hlas mu zněl stále ještě chraptivě a stísněně, ale už ho ovládal.

„Ano,“ řekl jenom.

Wyatt Logan mu položil dlouhou svalnatou ruku na mokrou blondátou kšticí. Těžkou ruku s velikými klouby, která prozrazovala sílu. A z té ruky jako by do chlapce přetékala obrovská síla vůle.

„Zůstaň tady dole u řeky, chlapče – až budu nahoře hotov, zavolám tě,“ řekl pevně.

„Ano,“ řekl hoch chraptivě a sevřel čelisti tak, až mu zaskřípaly zuby.

Pak se Wyatt zvedl a vyšel nahoru. Musel si pospíšet.

Vykopal jámu, uložil do ní muže i ženu a navršil nad nimi náhrobek. To bylo všechno, co mohl udělat. Zavolal na chlapce a viděl, jak si ten u řeky otíral z tváří slzy.

Pák stáli u hrobu – urostlý šlachovitý muž a malý chlapec.

„Jak se jmenuješ, hochu?“

„Tom Rounds,“ vysoukal ze sebe kluk.

„Takže, Tommy, tvoje máma a tvůj táta jsou teď už v dobrém, klidném světě. Dostali se někam támhle nahoru, kde je moc hezky. Je jim tam mnohem lip než tady na zemi. A dívají se teď na tebe a přejí ti moc a moc štěstí. Moc by je mrzelo, kdybys je zklamal. – Ale ty je nezklameš, že?“

Chlapec neřekl ani slovo, ale zavrtěl hlavou.

„Neumím se modlit, neměl jsem matku, která by mě to naučila,“ zamumlal Wyatt tiše. „Ale možná, že bys to svedl ty, Tommy?“

„Já to umím,“ zakníknul hoch. Sepjal ruce, klekl si a začal.

Wyatt Logan několik vteřin stál bez pohnutí, ale pak poklekl i on, sklonil hlavu a naslouchal prostému roz-

třesenému hlásku.

Když pak náhle zvedl hlavu, protože sám sebe přistihl, že ochabuje v ostražitosti, zahlédl na jednom z kopců na severu kouřový signál.

V přesných odstupech odtamtud k nebi stoupal oblak kouře.

A chlapec právě zašeptal: „Amen.“

„Amen,“ řekl Wyatt Logan mírně, vstal a nasadil si klobouk. Přivolał písknutím koně a po pár krocích se shýbnul pro kolt, který předtím v dlani svíral chlapcův otec. Vyměnil tři vystřelené náboje za dobré.

„Chytej, Tommy! To je zbraň tvého otce. Zastrč si ji za opasek. Je dost možné, že ji budeš potřebovat.“

Vyšvihl se do sedla, protože věděl, že kdyby chlapci připravil k jízdě jednoho z mezků, nedostali by se odtud tak rychle.

Podal chlapci ruku.

„Sedni si sem za mě, Tommy!“

Ten chytil ruku a naskočil – Wyatt jej k sobě vytáhl a jedním švihem se chlapec octl v sedle za ním. Ten kousek se jim povedl, jako by jej dlouho nacvičovali.

Wyatt pobídl svého valacha a sjeli dolů k řece. Chtěl, aby se řeka dostala mezi ně a Indiány, ačkoliv zřejmě ani to mnoho nepomůže.

Valach musel plavat jen na několika místech.

Na druhém břehu se ihned ztratili v kopcích. Předtím ale ještě zahlédli, jak k nebi stoupalo množství kouřových signálů.

Jeli celé odpoledne a celou noc. Protože Wyatt Logan svého vraníka v posledních dnech dost šetřil, bylo obrovské, přesto ale obratné zvíře plné sil a mělo výdrž.

Nocí se pohybovali jako neslyšný stín. Wyatt Logan cítil malé a pevné chlapcovy ruce, protože ten se ho musel na nerovném terénu neustále přidržovat. Hovořili málo.

Ale Wyatta Logana se během těch dlouhých hodin zmocnil pocit zvláštní, který předtím nikdy nezažil.

Když byl ještě mladší než Tom Rounds, ztratil otce, který byl karbaníkem a kterého zabili v herně. Svou matku nikdy nepoznal – jen pár děvčat z tančiren, které se o něj tu a tam staraly. Bylo mu jedenáct, když se o sebe musel začít starat sám. Během jízdy myslel na všechno, co od té doby prožil, na cestu, kterou mezitím urazil. Byla to cesta, která ho zformovala, a na níž byla z počátku spousta utrpení. Vzpomínky Wyatta Logana nebyly zrovna příjemné.

Snad proto se z něj stal vlk samotář, protože na svých cestách jako potulný kluk ztratil víru ve svět a důvěru v lidi. Velmi rychle pochopil nejvyšší zákon tohoto života: Dávat pozor sám na sebe! A dávat si pekelný pozor na ostatní – aby tě neoklamali!

A teď měl za sebou v sedle kluka, který bude muset možná jít stejně tvrdou cestou, jestli mu nikdo nepomůže.

Při tom pomyšlení se jej zmocňoval stále větší neklid. Když se pak zastavili, aby si Black Star mohl odpočinout, klidně se zeptal:

„Tommy, máš někde příbuzné?“

„Nemám, pane. Byli jsme sami. Ale můžete mě zavézt jenom do nejbližšího města. Já už se o sebe postarám. Můj otec byl jenom o rok starší než já, když se o sebe musel začít starat. Jsme z Kentucky. Jenom si se mnou nedělejte starosti, pane.“

Hlas Tommyho Rounda zněl stroze.

Wyatt Logan už před hodnou chvílí poznal, že tenhle hoch je pašák.

„Já jsem Wyatt Logan a ty mi budeš říkat Wyatte. Jsme teď v tom spolu, ne? – Jsi fajn, Tommy. Tak jedem dál. Možná bychom mohli těm rudochům za takovou půl míli konečně uniknout. Někde na této straně řeky musí být

Bridgeport.“

A tak jeli dál.

Hvězdy se rozzářily. Oblaky probleskovalo světlo měsíce. Stíny kopců a skal byly temné a neproniknutelné.

Odevšad se ozývalo vytí kojotů.

K ránu se velmi ochladilo a za nimi – na východě se objevily červánky přicházejícího dne.

U malého přítoku říčky si odpočinuli. Ranní mlhy se válely jako dým. Wyatt se odvážil rozdělat oheň, aby dostali něco teplého do žaludku.

Pak vyhrbelcoval valacha a dobrou půlhodinku zvířeti masíroval svaly.

Když slunce vystřelilo nad vzdálenými horami první paprsky světla, pokračovali v cestě. Občas se jim otevřel výhled na řeku. Na druhém břehu se opět objevily kouřové signály. Jednou viděli hordu Indiánů, kteří u vody napájeli koně. Slunce se blyštělo na všech jejich ozdobách, na špičkách kopí a na pérech. Třpytily se pestrobarevné perly a tváře bojovníků byly pomalovány okrovou a kobaltovou barvou.

Wyatt a Tom zůstali nepozorováni, ale ze svého úkrytu viděli, že rudí nahnali své mustangy do řeky a že začali plavat na druhou stranu.

„Brzy najdou naše stopy,“ řekl chlapec za Wyattem.

„To najdou,“ zamumlal, „a Black Star jejich odpočínutým mustangům už stačit nebude. Ale není jich moc. To jsou jen zvědové velké hordy, kteří dostali kouřovými signály echo. Mají se nám postavit do cesty. Protože ovšem nevěděli, že za dnešní noc Black Star urazil padesát mil, moc nepospíchají. Brzy ale přijdou na to, že jsme jim nablízku. – Tome, půjdou po nás.“

O dvě hodiny později už byli Indiáni na dohled. Poslední hodinu Wyatt koně příliš nepopoháněl a v mírných stoupáních jej dokonce nechal jet krokem. Mohutné zvíře si tak trochu odpočinulo.

Když Tom ohlásil, že se za nimi objevili Indiáni, Wyatt se ani neohlédl, ale jen se zeptal:

„Jak jsou ještě daleko?“

„Asi půl míle, ale jedou pekelně rychle. Dělají řetěz a chtějí nás asi obklíčit. Chtějí nás vzít do kleští, Wyatte. Je jich jedenáct.“

„Jenom se pevně drž!“ zamručel Wyatt přes rameno a pak zavolal na vraníka:

„Tak jed', Blacky! Jed'!“

Veliké zvíře dychtivě zaržálo a pak přešlo z klusu do trysku. Kůň dělal mohutné, dlouhé skoky, ale přece jenom už v nich nebyla ona lehkost a pružnost z dřívějšíka.

Wyatt Logan se díval daleko před sebe. Údolí řeky se stáčelo a v oblouku se značně zužovalo. Mezi řekou a strmě se zvedajícími kopci bylo jen asi šedesát yardů šířky. Břeh byl strmý. Voda dole byla zpěněná a kopce byly skalnaté a holé – vyrůstaly téměř kolmo ze země a asi po jedné, dvou terasách se objevovaly první stromy.

Když Wyatt Logan toto všechno zhodnotil, poprvé se v sedle ohlédl po Indiánech.

A pak poznal, jak dokonalí jezdci Siouxové jsou. Doposud považoval za nejlepší jezdce ze všech kmenů prémie Komanče. Ale doposud také nepoznal tyhle hrdé Siouxy.

A to jsou opravdoví jezdci!

Wyatt Logan náhle dostal strach, že to Black Star k úzkému místu údolí nestihne.

„Hejhej – jipijou!“ zvolal ostře a zacítil, jak se zvíře znova napjalo. Black Star urazil už téměř sedmdesát mil, z toho jen v noci padesát. Ale vraník to dokázal.

V úžlabině údolí Wyatt na krátkou chvíli zastavil pod jediným stromem, který tady stál mezi řekou a strmým svahem.

„Tak, Tommy,“ zvolal ostře, „teď musíš dál sám. Já je zastavím a vyřídím je. A v noci uprchnu pěšky. Ty a kůň jste mi jenom na přítěž. Rychle, jeď, hochu! Bridgeport už je necelých deset mil odtud. Jestli se mi podaří ty rudochy oddělat, uvidíme se tam zítra!“

Z pouzdra u sedla při těch slovech vytáhl pušku a bouchnul chlapce pěstí do ramene, aby se Tom konečně pohnul dopředu a naskočil do uvolněného sedla.

Ale Tom chtěl z koně. Přitom divoce zvolal: „Já neuteču, Wyatte! A tys sám říkal, že jsme v tom teď spolu!“

Wyatt Logan zle zaklel. Nebylo teď času hádat se s chlapcem. Musel se přichystat k boji.

Pronásledovatelé se blížili. Nepodkutá kopyta strakatých mustangů způsobovala temné dunění. Jezdci v krátkých intervalech vyrazili své ječivé „hiiveeehaaa“. Usměřňovali zvířata jen nohama, napínali krátké luky a chystali zbraně.

„Kčertu, kluku, nechci, aby Black Stara zabili, nebo aby padl Indiánům do rukou. Alespoň ho, ksakru, odvez pryč!“

Po těch slovech se rozběhl vstříc blížící se hordě. Za velkým balvanem padnul na kolena a začal střílet. Měl winčestrovku nejnovější řady. Zde v tomto kraji od Kansas City přes Laramie až k Oregonu bylo takových zbraní zatím velmi málo.

Sestřelil tři jezdce a pak už mohl střílet jen na koně, protože rudoši zmizeli ze sedel a skrývali se po bocích zvířat. Rozdělili se a začali ze dvou stran uzavírat kruh.

Pokaždé, když Wyatt zasáhl zvíře, vrhl se jezdec k zemi. A tu začaly svištět šípy. Třaskaly předovky. Až na tři jezce, kteří stále ještě útočili z koní, se rudoši stáhli do krytí

nebo leželi mrtví na zemi. Byl pod neustálou palbou šípů a kulek a zprava na něj útočili tři jezdcí.

Na rameni jej škrábnul šíp a do obličeje ho zasáhl úlomek kamene po jednom z výstřelů.

Musel se krýt a udělal to v pravý čas, protože jinak by mu právě letící šíp skončil v hrudi. Takto se zapíchl do klobouku a srazil mu jej z hlavy.

Skrčil se za balvanem a vytáhl oba kolty.

Pak se mu do zorného pole dostali tři jezdcí. Chtěli jej napadnout nejprve zezadu a ani se nemusel dívat přes kámen na ostatní a věděl, že ti hned vyskočili a rozběhli se k němu.

Způsobil jim jako jediný muž veliké ztráty na to, aby to teď vzdali. V jejich osadě by na ně za to padla hanba. A ti, kdo ho zabijí budou oslavováni jako hrdinové.

Prvního rudocha sestřelil ze sedla. Jeho kolt třaskal bez ustání. Druhého útočníka zasáhl tak, že se svalil přes krk zvířete a přidržel se jeho hřívý. Třetí bojovník vyskočil ze sedla a dostal se k němu sotva na dva kroky.

Pak jej Wyatt Logan zasáhl.

Vyskočil, jeho kolt cvakl naprázdno, ale tu začal na ostatní Indiány střílet ze své šestatřicítky, kterou měl v pouzdře pod paží.

Byli čtyři.

Do kyčle se mu zabodl šíp. Zapotácel se, zaklel, a střílel dál.

Dostal je všechny – až na jednoho. Ten se s pokřikem blížil a mával tomahavkem. Jeho obličej pomalovaný válečnými barvami byl zkřiven námahou. V očích mu jiskřil divoký běs. Wyatt zahodil vyprázdňený kolt a sehnul se namáhavě pro nůž, který měl zastrčený v holínce.

Když se napřímil, ucítil, jak se mu hozený tomahavk oťřel kolem spánku.

Úder ho na pár vteřin ochromil. Přepadl přes kámen, který mu sloužil jako kryt. Rudoch se s divokým výkřikem vymrštil a levačkou zajel Wyatt Loganovi do vlasů.

Ale pak spatřil, jak se na koni přiřítíl chlapec. Tom Rounds se pevně zapřel v sedle. Oběma rukama držel kolt svého otce a stisknul právě ve chvíli, kdy na něj rudoch chtěl vymrštit svůj nůž.

Když se Wyatt Logan napřímil, slyšel, jak chlapec vedle něj těžce oddychuje. Zvedl hlavu a viděl, že chlapec se krčí vedle něj, že mu vytahuje z opasku patrony a nabíjí jimi zbraň.

„Ti lumpové zbývají ještě dva,“ řekl hoch zoufale. „A tenhle velký kolt je pro mě moc těžký!“

Wyatt zasténal. Nahmatal šíp v kyčli a ucítil krev. Ale šíp zasáhl jen maso.

„Kamaráde,“ zasténal Wyatt, „vezmi nůž a vyřízni špičku toho zatraceného šípu. Potom trhnutím vytáhneš celý šíp. Tak dělej!“

Chlapec zaskučel, ale pak poslechl. A když šíp vytrhnul, slyšel, jak muž ještě jednou usykl. To bylo vše.

Wyatt vzal svůj velký kolt a postavil se. Ale zbylí rudoši už se plazili mezi skalami pryč. Měli dost. Wyatt si odvázal z krku šátek a nacpal si jej pod opasek, který posunul trochu níž, aby tak zastavil krváčení z rány.

Tom Rounds mu podal malý kolt a sehnul se pro pušku.

„Pojedeme dál, Tommy,“ zamručel Wyatt Logan. „Myslím, že za pár hodin budu potřebovat doktora. Měli jsme ohromné štěstí. A tys zachránil můj skalp, Tommy!“

„Ještě nikdy jsem nikoho neviděl tak bojovat,“ řekl chlapec a ztěžka oddychoval.

„Tys vůbec ještě neviděl spoustu věcí. Tome! V tomhle kraji člověk musí umět bojovat – všemi způsoby. Jinak patříš k těm slabým, co je potom ostatní zadupou do země. Pojd', Tommy!“

S námahou nasedl. Tom Rounds zasunul pušku do pouzdra u sedla a z velkého kamene nasedl na koně za Wyatta Logana.

Odjeli a zanechali za sebou několik mrtvých a raněných Indiánů.

Chlapec viděl poprvé v životě v boji opravdového muže. Začal tušit, kdo tenhle člověk s dobrotivýma očima ve skutečnosti je. Nepatřil k lidem, kteří jsou neustále zkrušováni životem a těžkostmi a kteří jsou jenom ve společenství s ostatními dost silní na to, aby překonali obtíže života v tomto kraji.

Tom Rounds začal v té chvíli tušit, že Wyatt Logan je silák – a to nejen v tvrdém boji o holý život, ale vůbec – povahou svého sebevědomí a jaksi vnitřně.

Tom Rounds začal tušit, co to je „vlk samotář“. Poznal význam toho pojmu – a to ne ve zlém smyslu. Wyatt Logan také nebyl zlým samotářem, byl jen jako muž dost silný k tomu, aby se mohl vzdát jakékoliv pomoci a aby mohl důvěřovat jen sobě a své síle.

Tom Rounds si najednou přál, aby jednoho dne i z něj byl takový silný muž.

Pozdě večer se dostali do města Bridgeport. Nechali vraníka ve veřejné stáji a pronajali si pokoj v hotelu. Pak unavený Wyatt odešel vrávoravě k lékaři. Když se vrátil do hotelu, bylo mu trochu lépe.

Pojedli v jídelně a brzy šli spát. Za tu krátkou dobu, co tady byli, zaslechli spoustu špatných zpráv.

V Laramie se prý konalo vyjednávání mezi zmocněnci vlády a nejvyššími náčelníky indiánských kmenů.

Ale nebylo dosaženo dohody. Crazy Horse, Red Cloud a

Man Afraid jakož i ostatní náčelníci poradu přerušili a odtáhli se svým doprovodem pryč.

Ted tady teprve propukne válka a to vše jen proto, že vláda chce na území, které podle smlouvy patří Indiánům, zřídit celý řetěz pevností a vyslala již do oblasti své oddíly.

Wyatt Logan a Tom Rounds spali velmi dlouho. Když do jejich pokoje zasvítilo slunce, posadili se a přes místnost sena sebe, z postelí dívali. Ale neříkali nic. Beze slova se umyli. Pak se šli nasnídat. Když pak vyšli na slunce, Wyatt se zastavil a položil chlapci ruku na rameno.

„Zajdeme teď k soudci, Tome. Možná bude vědět o nějaké rodině, kde bys mohl zůstat. Víš, se mnou dál nemůžeš. Nejsem nic jiného než tulák. To není život pro kluka jako ty. Ty potřebuješ domov, spořádané poměry, školu a...“

Zarazil se a pohlédl stranou.

Chlapec na něj zíral a pak mu uhnul pohledem. Těžce polknul a pak řekl stroze:

„Jistě, udělal jste pro mě moc, pane. A není samozřejmě možné, abych vám byl na obtíž. Vím, že jste volný jako orel – nebo jako potulný vlk. Otec mi kdysi vyprávěl o mužích, pro které je svoboda a nezávislost milejší a cennější než bezpečí a spořádaný život. Musíte jet, protože svět je široký. Všude člověk natrefí na krásné věci. – No dobrá, tak hledejte někoho, u něhož bych si mohl vydělávat na chleba.“

„Nechám tě jenom u dobrých lidí,“ zamumlal Wyatt a odešel.

Tom Rounds se posadil na kraj chodníku a pozoroval hemžení lidí, jezdců, povozů a karavan zvířat nesoucích náklad.

Náhle Tom uviděl, jak Wyatt Logan vychází z domu odnaproti s jakýmsi tlustým mužem. Wyatt zamával a chlapec se k němu rozběhl.

„To je soudce Clark Bennet, chlapče. Ukáže tě svojí ženě. Snad se jí zalíbíš. Potom bys u nich mohl zůstat. Budeš tady chodit do školy a budeš stejně užitečný jako ostatní kluci. Soudce by rád měl jednou syna, na kterého by se mohl spolehnout.“

„Ano, mockrát děkuji za tuhle Šanci, budu se opravdu snažit,“ zamumlal Tom a pokukoval po soudci.

Ten se otcovsky usmál a pohladil chlapce po hlavě masitou rukou.

„Nebudeš se mít zle, Tome. Bude záležet jen na tobě. S tvou a boží pomocí z tebe udělám pořádného chlapa. – V té věci bude mít poslední slovo moje žena.“

Tom už se na Wyatta Logana nepodíval.

Jako mladý pes, který jde vstříc nejisté a tvrdé drezúře, kráčel vedle zavalitého soudce pryč.

Wyatt Logan se za nimi díval.

A ptal se, zda neudělal chybu.

„Nesmysl,“ zamumlal. „I kdyby se kluk neměl bůhví jak, přece j en se mu povede lip, než se mnou. Kdyby zůstal u mě, byl by z něj jenom tulák a nikde se pořádně neusadí.“

Sel do hotelu a lehl si do postele. Rána ho ještě dost bolela a ztratil také hodně krve.

Wyatt Logan se probudil až večer. Umyl se a zjistil, že si musí koupit přinejmenším novou košili. Takže sešel dolů a zamířil do největšího obchodu.

Hubený, holohlavý muž, stojící za pultem, obsluhoval několik žen. Náhle otočil hlavu a zvolal do tmavé místnosti vzadu:

„Ještě jsi to šeríkové mýdlo nenašel? – Kčertu – kluku jeden...“

Zmlknul a omluvně se ženám uklonil.

„Promiňte, dámy, ale jsem z toho nešikovného kluka nervózní. Můj švagr nějak přišel k tomuhle malému tulákovi a chce z něj udělat pořádného člověka. Chachacha. Víte přece, že se o to Clark Bennet už mockrát pokoušel. Ale ta toulavá pakáž je všechna stejná. Jsou leniví. Lžou a kradou. Z těch lumpů nikdy pořádní lidi nebudou. Nestojí za nic, protože za nic nestáli ani jejich rodiče. Je to verbež.“

Hořce zavrtěl svou holou hlavou a omluvně rozpřáhl ruce.

„Ale do toho já nemám co mluvit. Já jen soudci vedu tenhle krám. Chtěla jste ještě šest těchto zelených knoflíků, paní Wagonerová? Ach, teď mi napadlo, že jsme dostali nové látky. – Kde jenom ten klacek vězí? Před hodinou jsem ho přistihl jak si chtěl pod košili strčit kus salámu. A kapsu už měl plnou rozinek. Chtěla jste šeríkové mýdlo, paní Bentleyová? No, asi ho budu muset přinést sám, protože ten kluk...“

Mužův příval slov ustal, protože zezadu právě přišel chlapec a krabici. Nápadně se vyhýbal pohledu na Wyatta Logana, který stál klidně u regálů a prohlížel si košile a kalhoty, které tam byly naskládány.

„V krabici s mýdlem byli potkani,“ řekl chlapec stroze. „Skoro všechny krabice s mýdlem jsou ožrané. Musel jsem dlouho hledat, než jsem našel jednu neporušenou.“

Položil ji na pult a holohlavý muž, který vedl obchod za soudce Clarka Benneta, se zhluboka nadechl.

„Potkani?“ pronesl zlověstně. „V tomhle obchodě žádní potkani nejsou. A ty sis spíš chtěl pár kousků mýdla ulít sám pro sebe!“

„Já nekradu!“ řekl hoch.

„A co ten salám? – A rozinky?“

Mužův hlas přešel do odporného jekotu. Chytil chlapce

za uši a tahal ho za ně tak, až si hoch musel stoupnout na špičky.

„Takže ty nekradeš?“ – řval prodavač.

„Ne! – Celý den jsem pracoval. Vyklízel jsem stáj. Drhnul jsem podlahu! V železářském skladu jsem čistil věci od rzi a natíral je olejem. Celý den jsem dělal bez přestávky a nic k jídlu jsem nedostal. I psi dostávají přece našrát! Jo, vzal jsem si pár rozinek a salám, který už stejně nahlodaly myši. Když tady pracuju, mám právo na to, abych aspoň dostal najíst!“

Chlapec to vykřikl hořce a pln vzrušení. Prodavač ho nechal vymluvit a jen se skloněnou hlavou a s úšklebkem poslouchal.

Ale pak mu zakroutil uchem tak, že hoch začal tancovat.

„Soudce mi říkal, že máš tady pracovat, chlapečku! Neříkal nic o tom, že bych ti měl dát něco k jídlu. To ti dá moje sestra, až tě odtud propustím. Kradl jsi a navíc jsi ještě drzý! Ty zatracený tuláku. Rozinkami a salámem to začíná. A zítra už možná ukradneš z obchodu pokladnu. – Och, budu muset švagrovi vysvětlit, že zase narazil na zlodějského parchanta z ulice, který si nezaslouží, aby u dobrých, spořádaných lidí...“

Muže se zmocnil opravdový vztek. Náhle dal chlapci několik pohlavků.

Tom Rounds slabě vykřikl.

Když ho prodavač pustil, rozběhl se rychle ke dveřím. Ale Wyatt Logan mu zastoupil cestu.

„Počkáš na mě venku, Tommy, ano?“

„Jděte k čertu,“ řekl hoch chladně a v hlase se mu ozval tvrdý tón.

„Kdybych byl trochu větší,“ supěl, „tak bych tomuhle holohlavému vydřiduchovi a tyranovi ty jeho prasečí uši utrhl! K čertu s touhle samolibou zatracenou boháčskou bandou!“

Dal do toho zvolání všechnu hořkost a dral se kolem Wyatta ven. Ale ten ho zadržel.

„Venku na mě počkáš, Tommy!“

Pustil jej. Ten vyběhl jako neprávem zbitý pes. Wyatt Logan se obrátil k pultu. Odtamtud na něj hleděl pln obav prodavač. Obě ženy ustoupily polekaně stranou.

„Vy zatracený parchante,“ řekl Wyatt klidně a hlasem plným nejhlubšího opovržení. „Vy nestydatý malý potkane. Možná bych to do vás měl napálit.“

Chlapi jako vy kazí všechny chlapce – stávají se z nich nepřátelé lidské společnosti. Jednoho dne začnou nenávidět celý svět a stanou se z nich bandité. Tenhle hoch má srdce ze zlata. Šel by pro vás do ohně, kdybyste se k němu dobře choval. – Vy zatracený blázne!“

Rychlým pohybem sáhl přes pult a trhnutím si k sobě prodavače přitáhl.

Muž ihned spustil pisklavě: „Pomoc! Přepadení! Banditi! – Pomoc! Chce mě zabít! – Banditi!“

Wyatt Logan neudeřil. Znechuceně prodavače pustil, obrátil hlavu a podíval se na ženy.

Něco chtěl říci, ale pak jen pohrdavě mávnul rukou a šel ven.

Po Tomovi nebylo ani vidu, ani slechu. Byl pryč.

Zato se ale blížilo několik mužů, kteří byli přilákáni prodavačovým křikem. Mužík se také hned objevil ve dveřích obchodu, ukázal na Wyatta a pištivě zaječel:

„Chtěl mě přepadnout! – Tenhle bandita mě napadl! Chyťte ho, lidi! – Odved'te ho k šerifovi!“

Muži stále ještě váhali, ale pak jich přibýlo. Jeden z nich měl mohutnou postavu. Bylo na něm poznat, že to je městský kovář.

„Tak se do toho dáme!“ zavolal tento muž a vrhl se vpřed. Naběhl svou širokou bradou na pravačku Wyatta Logana a ta jej zasáhla jako kopnutí koně. Tvrdě a suše

cosi křachlo. Ale v tom se ze všech stran vyrojilo snad na tucet chlapů, kteří se na Wyatta vrhli. Nevytáhl kolt, protože to všechno byli spořádaní občané města, kteří cítili spravedlivou zlost a byli pevně přesvědčeni, že musí zlikvidovat banditu a výtržníka.

Wyatta Logana zatlačili až ke zdi obchodu. Rozdával rány, mířil do tučných břich a srážel k sobě hlavy útočníků.

Bojoval uprostřed soptícího a chrčícího davu jako vlk mezi smečkou nasycených psů.

Tu ho však někdo srazil k zemi.

Kdosi jej kopl do rány a on ještě jednou zaklel a znovu se odhodlal k boji. Postavil se na nohy, ale v tom jej cosi praštilo do týla.

Probudil se ve vězeňské cele a právě v tom okamžiku se otevřely zamřížované dveře. Soudce a šerif vstoupili dovnitř.

Wyatt se napřímil, bolestí usykl a nahmatal si bouli na temeni hlavy.

„Byl to omyl,“ řekl soudce.

„Jedna z žen, které byly v obchodě, mi všechno vyprávěla. A druhá žena pak její výpověď potvrdila. Můžete jít, pane. Šerif vám vrátí zbraň i peníze. Chlapec zmizel. – Mrzí mě to. – Víím dobře, jaký můj švagr je, ale chtěl jsem, aby hoch nejprve pár týdnů prošel učením u něj. Chtěl jsem zjistit, co v něm je.“

„Chtěl jste z něj udělat ušlápnutého ěunťu, který by jako poslušný pejsek spolknul každé ponížení a na nic by si nestěžoval,“ zamumlal Wyatt. „Myslím taky, že svého švagra neznáte tak docela dobře. Ten by totiž z toho

chlapce udělal zločince.“

Vyšel z cely, přistoupil k šerifovu psacímu stolu a vzal si tam všechny věci, které mu odebrali.

Wyatt beze slova vyšel ven. Celé tělo ho bolelo po úderech, kterých dostal nepočítané.

Sel do hotelu a nakoukl do svého pokoje. Ale Tom byl skutečně pryč. Zašel i do veřejné stáje a prohledal celé město. Při výjezdu z města směrem na západ spatřil v malém dřevěném domku muže. Ve tmě Wyatt viděl jen žhavý konec cigarety. Přistoupil k nejnižšímu stupínku verandy.

„Neviděl jste tady nějakého chlapce, pane?“

Muž měl stařecký, zlomený hlas. Starci, který tu seděl ve tmě a vychutnával vlahý noční vzduch, muselo už být hodně let.

„Jó, viděl jsem, jak nějaký kluk utíkal z města. Přeběhl tam, co dopadá světlo z toho okna domu naproti. Už hodnou chvíli o tom klukovi přemýšlím. – Co chce v divočině jen tak, pěšky, bez koně. To, jak vypadal, mi připomnělo mladého vlka, který se utrl od smečky a chce se osamostatnit, a tak se raději vrhá do nejistoty.“

„Dík,“ zamumlal Wyatt, na podpatku se otočil a utíkal zpátky do města.

Během půl hodiny nakoupil v jiném obchodě to nejnutnější, z hotelu si vzal svůj cestovní vak, šel do stáje a osedlal svého vraníka. Nevyjednával dlouho a majitel mu za dobrou cenu prodal malého hřebce se sedlem. Wyatt přivázal vak, v němž byl i nákup, hřebci za sedlo, vzal ho za uzdu a vyjel z města.

Už dávno mu došlo, že musí Torna Roundse najít, nemá-li chlapec zahynout – nebo, nemá-li se vydat toutéž tvrdou a spletitou cestou, kterou musel v jeho věku projít Wyatt Logan, aby si zachránil život.

Netušil ještě, že konečně po mnoha létech bezcílného a

bezstarostného putování a po mnoha dobrodružstvích konečně dostal důležitou úlohu. Toho si ještě vůbec není vědom.

Ale začal tušit, že už tak dlouho osamělým vlkem nezůstane. To mu vadilo. Měl pocit, jako by se měl vzdát toho nejcennějšího, co na světě má. A přece jej poháněla jakási skrytá síla k tomu, aby se o hocha postaral.

Nad ránem zahlédl na jedné planině oheň. Opatrně se přiblížil, ale ohniště už bylo opuštěné. Předklonil se v sedle a zadíval se na chlapcův klobouk, který ležel opodál. Pak zaslechl mezi stromy napravo šramot. I jeho vraník zavětril tím směrem.

„All right, Tommy,“ řekl Wyatt Logan tiše do mlžného oparu, který se vznášel nad planinou mezi skupinkami keřů a stromů.

„Fajn! – To jsem jenom já! – A přivezl jsem ti koně.“

Zaslechl pouze přidušený zvuk. Sesedl a vydal se tím směrem. Tom se krčil u země. Vedle něj ležel kolt. Ačkoliv zbraň u sebe v obchodě samozřejmě neměl, teď si ji vzal s sebou. Patrně ji vzal z hotelového pokoje, kde ji Wyatt nechal v zavazadle.

Muž se posadil vedle chlapce.

„Pár věcí jsem zatraceně zbabral, Tommy,“ řekl tiše. „Chtěl jsem si to usnadnit, abych mohl dál svobodně a bez starostí jet dál. Ale zjistil jsem, že tě mám rád. Tome, mohl bych být tvým starším bráchou, co říkáš? – Chceš jezdit se mnou?“

„Už jednou jsi řekl, že v tom jedeme spolu,“ oddychoval chlapec těžce. „A v tom městě jsi mě nechal úplně neznámým lidem. Jednoho dne zase porušíš svůj slib.“

Raději půjdu od samého začátku svou vlastní cestou, než si na tebe zvyknu ještě víc. Od teďka chci být vlkem samotářem. Nebude to potom pro mě tak hrozné, až...”

„Od nynějška zůstaneme navždy spolu, Tome – tady máš na to moji ruku. A ty zapomeneš, že jsem se k tobě nezachoval jako opravdový přítel – nebo řekněme raději – jako starší brácha. – Copak mě nemáš rád, Tome?“

„Ale ano – moc! – Až vyrostu, chtěl bych být takový jako ty.“

Wyatt Logan se při těchto chlapcových slovech polekal. Nedal to na sobě znát, ale velmi jím otrásla. Protože v téhle chvíli si byl jist tím, že určitě není člověkem, kterého by si měl chlapec brát za vzor. A pochopil, že se bude muset v mnohém ohledu změnit.

Bezděčně vzdychl.

Nevázaný, svobodný život bez cíle, dobrodružství, protloukání se ze dne na den – to, všechno se bude muset změnit.

Wyatt Logan si opravdu náhle připadal, jako by měl mladšího bratra – nebo syna.

Ale necítil žádnou lítost. Najednou rozpoznal svou úlohu. A ve velké hře života jako by byly náhle vrženy kostky.

Ve své ruce zacítil malou, pevnou a tvrdou chlapcovu dlaň. Vstali a vydali se ke koním.

Když se vyhoupli do sedel, řekl Wyatt náhle:

„Víš, Tome, doposud jsem byl jenom toulavý tramp. Ale v hloubi duše jsem toužil po ranči. Možná, že jsem se celé ty roky toulal jenom proto, abych našel to správné místo. Budeme teď společně hledat vhodnou louku pro náš ranč. Už vidím, jak budeš jednoho dne vůdcem skupiny výborných kovbojů – našich kovbojů. – Jedem, Tome!“

Projeli soutěskami Medicine Rocks a zažili přitom první sních tohoto roku. Vzduch už tady byl syrový a ostrý. Přišlo září. Během několika dní může nastat zima.

Za jednoho deštivého dne dorazili do Rowlinsu a zaslechli tam, že na druhé straně Sweetwater Mountains podél řeky Sweetwater jsou ještě volné pastviny. Následujícího dne vyrazili. O čtyři dny později měli průsmyk za sebou a byli napolo zmrzlí a mokří jako myši. Strídavě pršelo a padaly kroupy. Když večer mezi skalami postavili kryté tábořiště, zjistil Wyatt Logan, že chlapec má horečku.

Hned ho zabalil do všech dek a napnul nad ním voskované plátno. Celou noc udržoval oheň a neustále měl připravený horký čaj s trochou whisky.

Ale příštího rána chlapcova horečka ještě zesílila. Wyatt jej vzal k sobě a držel v náruči. Zabalil jej do všeho, co měli s sebou, ale pořád, cítil, že se chlapec třese.

Tak sjeli do zužujícího se údolí. Nebyl sice žádný velký rozhled, ale Wyatt věděl, že to může být jenom údolí podél řeky Sweetwater.

Vítr jim bičoval tváře deštěm a kroupami. K poledni se dostali na dno údolí a v dešti zahlédli před sebou napravo pár budov.

Wyatt k nim hned zamířil. Za pár minut zastavili před jakýmsi stavením. Napravo byly kůlny a stáje a vlevo stála stodola. Byl to malý ranč. Ze dveří vyšel muž. Byl starý, prostovlasý a měl jen jednu ruku. Působil jaksi zatrpkle, zarputile a nevlídně.

„Chlapec má vysokou horečku,“ řekl Wyatt klidně a čekal, že je stařec pozve dál.

Ale muž jen zapřemýšlel a pak pomalu pronesl:

„Touž, cizinče, nezvládnete dalších deset mil? Deset mil odtud leží taková jedna zatracená díra – Larrystone. Tam mají doktora.“

„Člověče,“ řekl Wyatt tvrdě, „člověče, ten kluk musí do postele. A musí se vypotit. Potřebuju pro něj postel a jsem s to vás proto třeba i odprásknout. Jenže já vám chci dobře zaplatit, chápete to? Odved'te koně!“

Skoro vyštěkl a sklouzl ze sedla s rozpáleným chlapcem v náruči. Vydal se směrem k muži a ten mu ustoupil z cesty a dokonce mu ještě podržel dveře, do kterých se v mohutných poryvech opíral vítr.

Wyatt spatřil čtyři postele, ale jen jedna byla obsazená. Uložil hocha a úplně ho svlékl. Tom se náhle probral a sténavě se ptal: „Kde to jsme, Wyatte?“ „V bezpečí, Tommy! Brzo budeš jako rybička!“

Wyatt vzal modré kostkované prostěradlo, šel s ním ke kbelíku s vodou a látku v něm namočil. Pak do něj zabalil chlapcovo nahé tělo. Tom se rozklepal a lapal po dechu, ale nebyl docela při smyslech. Byl rozpálený jako kamna a jeho šedivé rty byly naběhlé.

Wyatt na něj naházel všechny příkrývky a posadil se. Vstoupil stařec.

„Postaral jsem se o koně,“ řekl pomalu. „Ale spletl jste se ve mně, cizinče. Nechci, abyste tady s tím klukem zůstali. Každou chvíli se tady může něco semlít. Lidi ze Skullova ranče odtud letos vyhnali všechny sousedy. Já jsem poslední, kdo na téhle pastvině vydržel. – Kdybych byl o něco mladší, a mohl začít znova někde jinde, i já bych se odtud klidil. Jenže staroch bez ruky jako já už sotva kde začne nanovo. Vydržím tady a budu bojovat.“

Ukázal ke stolu. Wyatt už si prohlédl zbraně, které na něm ležely. Byly to dvě opakovačky. Za opaskem měl stařec kolt.

„Až přijedou chlapi od Skulla, budete na tom, cizinče, i

s klukem prachbídne. Proto jsem se ptal, jestli raděj i nechcete pokračovat až do Larrystone. – Ale zdá se, že jste se už rozhodl.“

Vzdychl, přistoupil ke sporáku a jal se u něj jednou rukou docela šikovně cosi kuchtit.

Wyatt tiše utrousil kletbu. Ale pak se zadíval na chlapce. Ten se už začal potit. Wyatt opět vstal a začal se vysvlékat z promoklých šatů. Rozvěsil je pak nad kamna.

Stařec jej sledoval a všimnul si i Wyattova nízko zavěšeného koltu a malé zbraně v pouzdře pod paží. V zamlžených očích se mu na chvíli zablýsklo. Pak se opět otočil a připravil silnou kávu a nalil do ní pořádnou porci whisky.

„Trochu by mohl dostat i ten kluk,“ řekl.

„To ano,“ zamumlal Wyatt. Vzal plechový tácek a do půl pasu nahý přistoupil k lůžku. Stařec mu pomohl a tak vpravili do Toma pořádnou dávku horkého nápoje.

Pak se na sebe nad postelí zadívali. Wyatt Logan řekl tichým hlasem ledabyle:

„Jestli se někdo opovází toho chlapce vyrušit ze spánku, bude zle. – Proč lidi ze Skullova ranče vyhnali všechny sousedy?“

Staroch si jej chvíli prohlížel. Pak řekl suše:

„Já jsem Sam Longhorn. A tady se to jmenuje ranč ‚U tří borovic‘. Byl jsem na téhle pastvině první člověk, který si tu postavil barák: potom přišli další – a úplně naposled Bolly Hood Donovan se svou partou. Pěkně se tu začal roztahovat a nebál se přitom použít tvrdé lokty. – Vypadáte, cizince, jako člověk, který tuhle starou hru o pastviny a vodu ještě dobře nezná. Je to skutečně pořád jedna a tatáž písnička: Chlap, který má mnoho, chce ještě víc, a čím dál přitom zachází, tím je to horší.“

Přejel si rukou po čele a pak pokračoval ve vyprávění: „Je to docela jednoduché. Bolly Hood Donovan chce celé

údolí sám pro sebe. – Přihnal sem do kraje víc dobytka, než může jeho louka uživit. Chtěl by se stát králem toho všeho tady. A protože sám dost pastvin neměl, vzal si pozemky sousedů. Spojili jsme se sice proti němu, ale vždycky nás s pomocí najatých pistolníků porazil. Jeho pravá ruka – Pierce Ketshum – je dokonce ještě horší než on. I u mně ještě před pár dny přespávali tam v malé noclehárně tři jezdcí. Tady v místnosti spal můj syn. Další dva synové se mi nevrátili z boje. – No a syn je teď mrtev a ty tři jezdce zmlátili tak, že jakmile se z toho jen trochu dostali, odjeli pryč. Lidi ze Skullova ranče chtějí můj pozemek nejen proto, že sahá až k řece, ale především proto, že je odtud možné kontrolovat celý průsmyk. – To je vše, cizinče. Doufám, že odtud odjedete s chlapcem dřív, než se ta banda přihrne. Dali mi totiž přesný termín, dokdy mám odtud odtáhnout. Mám na vybranou – buď bojovat – nebo vzít jako odstupné za ranč mizerné tři tisíce dolarů a zmizet. Ale já budu bojovat. Nechci být jako ostatní, kteří před Bolly Hoodem Donovanem upláchli. Jeho pistolníci mě napřed budou muset zabít. Jinak toho nedosáhnou!“

Zmlkl a pak usrknul kávy smíchané s whiskou.

„Kdy vyprší ta lhůta, Same?“

„Zítra v poledne.“

Následujícího rána horečka Toma Roundse polevila. Wyatt Logan a starý rančer proseděli u chlapce téměř celou noc a dbali na to, aby se chlapec nedostal ze zábalů. Když se pak přidal silný ošklivý kašel, třeli mu hrud' sádlem a dávali mu pít horké mléko s medem.

Noc skončila, déšť ustal a mezi mraky se dokonce tu a

tam prodral sluneční paprsek. Tom už byl z nejhoršího venku. Ale byl tak vyčerpán, že upadl do hlubokého spánku.

Wyatt Logan se pečlivě oholil a oblékl si čisté věci. Prohlédl své zbraně, vydatně posnídal se Samem Longhornem a posadil se k oknu.

Později, když se mraky ještě více rozpustily a slunce začalo hrát, vyšel ven a posadil se na lavičku před domem.

Sam Longhorn se posadil na zápraží. Upřeně hleděl k západu a vedle sebe měl o zeď opřenou pušku.

Ranč byl chráněn půlkruhem kopců. Terén se svažoval na severu k řece. Byla to výborná pastvina s menšími ostrůvky stromů, mírnými terénními vlnami a dobrou trávou. Tu a tam se páslo několik krav.

Wyatt Logan to vše pozoroval a kraj se mu začal víc a víc zamlouvat.

„Určitě se tu dá dobře lovit a chytat ryby,“ řekl Samu Longhornovi.

Ten přikývl a v obličeji ošlehaném větrem mu naskočilo mnoho vrásek.

„Tam v horách jsou grizzlyové, pumy, divocí koně a všechna divá zvěř, na jakou si jenom vzpomenete. V řece jsou obrovské ryby a v mrtvých ramenech i bobři. Je to přímo ráj pro lovce. – Před třemi lety mi jeden grizzly rozdrtil paži. Od té doby už za moc nestojím. Ale prožil jsem tady šťastné roky. Nestěžuju si.“

„Ne,“ zamumlal Wyatt a zahleděl se k západu.

„Město leží tam, že?“

„Za kopci. Je to jen taková díra. Teď patří Bolly Hoodu Donovanovi. Úplně si ho otočil kolem prstu. V Larrystone bez Donovanova svolení nikdo neudělá ani krok. Ani šerif Jack Wade už mu nedělá problémy.“

Wyatt zaslechl zevnitř domu jakýsi hluk, vstal a rychle vešel. Tom se probudil a stěžoval si, že má žízeň. Wyatt

mu podal čaj a připravil mu nový zábal. Opatrně ho uložil znovu do postele a položil chlapci dlaň na stále ještě rozpálené čelo.

„Hezky spi, Tommy,“ zamumlal. „Budeš muset zůstat v posteli ještě pár dní. Dostaneš potom hlad jako medvěd po zimním spánku. – Přišli jsme do moc pěkného kraje, Tommy, bude se ti tu moc líbit.“

„Zůstaneme tady, Wyatte? Chceš tady koupit ranč?“

„Ještě nevím, Tommy. – Jenom spi!“

Chlapec hned zase usnul. Wyatt šel pomalu ke dveřím. Zrovna když chtěl vykročit ven, řekl Sam Longhorn trpce:

„Tak ta banda už jede. Vede ji Pierce Ketshum. Wyatte, je mi líto, že...“

„Ničeho litovat nemusíte, Same,“ pronesl Wyatt klidně, ale byl to ocelový mrazivý klid. Pomalu vyšel ze dveří a kráčel až k rohu domu. Tam se opřel o sloup, který podpíral střechu verandy.

„Přijal jste nás u sebe v domě, Same. Chlapec by možná zemřel, kdybych s ním musel jet dalších deset mil.“

Stařec už nic neříkal. Jen se na Wyatta ze strany ostře zadíval a pak zamířil pohledem na pět jezdců.

Ti až dosud jeli tryskem, ale těsně před rančem zvolnili tempo a jejich koně už teď šli krokem.

Vedl je mohutný muž, který seděl na žlutém valachovi. Byl snědý jako Indián a horní polovinu těla měl tak svalnatou, že na něm stará kožená košile téměř praskala.

I zbývající jezdci byli pěkní pořezi. Na první pohled pistolníci, kteří už leccos prožili.

Dva z nich vypadali jako Texasané, byli dlouzí, šlachovití, světlovlasí a s vybledlýma očima. Jeden vypadal jako Mexičan a čtvrtý muž byl vychrtlý rusovlasý Ir.

Dost nebezpečná parta.

Jej í vůdce zastavil deset kroků před domem svého

žlutého koně, trochu se v sedle předklonil a opřel se vpředu mohutnými rukama.

„Same,“ řekl výhružně, „na tvém místě bych to s puškou nezkoušel. Když budeš mrtvý, nebudeš mít ani život, ani tři tisíce dolarů, které na tebe čekají v Larrystone. Nebuď blázen, starouši. Víš, že máme svědky, že tvůj syn a tví jezdci nám ukradli dobytek. Je to jenom vyrovnání účtů, když tě teď odsud vyženem. Donovan je velice velkorysý, protože ti dokonce nabízí odstupné. Copak tě máme rozsekat na kusy, abys to pochopil a dostal rozum, starouši?“

„Budete mě muset zabít,“ řekl Sam Longhorn pevně. Pušku měl opřenou o rameno a prst na spoušti.

Vysoký muž přikývl, jako by ani nic jiného nečekal. Náhle otočil hlavu a spatřil Wyatta Logana, jako by si jeho přítomnost uvědomil až nyní.

„Kdopak jste vy, příteli?“ zeptal se a jeho čtyři jezdci mezitím zvětšili rozestup mezi koňmi.

„Jsem tady hostem, vážený,“ odvětil Wyatt tiše. Zvedl levačku a naznačil palcem přes rameno směrem ke dveřím.

„A tam v domě spí nemocný hoch. Jestli uděláte hluk, nebo dokonce začnete se rvačkou, bude zatraceně zle. Radši zase hezky odjeďte a přijďte až za pár dní. Dnes se tady návštěvy nepřijímají.“

Usmál se a jeho sebejistý výraz prozradil skutečně oštěřeného bojovníka. Vysoký muž na žlutém koni, Pierce Ketshum, šéf Skullova ranče, zpozorněl.

Rozmrzele zavrtěl hlavou.

„Ach,“ vydechl zjevně užasle. „To je mi ale nafoukaný panák! Jenomže si o sobě patrně myslí, že je něco víc, než ve skutečnosti!“

„O tom se můžete rychle přesvědčit, když nebudete tolik mluvit a hned přejdete k věci,“ řekl Wyatt Logan klidně a

odlepil rameno od sloupu. Stál teď uprostřed verandy. Pravačku měl nedbale zavěšenou o pažbu koltu. Pořád se ještě usmíval, ale byl to nebezpečný úsměv.

Jeden z jezdců utrousil jedovatě: „Ten jenom blufuje! – Začneme, Pierce! S těmi není řeč!“

Chtěl seskočit ze sedla, ale Pierce Ketshum udělal rukou krátký pohyb.

„Počkej, Cale! – Hej, cizinče, zvolil jste si špatné místo. Až spustíme, Sam Longhorn vypálí ze svojí bouchačky a zapadne do domu. Ale vy to máte ke dveřím zatraceně daleko. Vy už to nestihnete. Jenom si tak říkám, jestli jste blázen – nebo...“

„Já ale vůbec nechci zapadnout do domu – zůstanu tady, venku. Všechny vás vyřídím na jeden zátah. Až vás, Ketshume, sundám z koně, zbude mi ještě dost času na jednoho nebo dva vaše další hochy. – No tak, začněte, pánové! Jenom tak zjistíte, jestli je to bluf nebo ne.“

Zmlknul.

Jezdci ze Skullova ranče jako by na chvíli přemýšleli o tom, co slyšeli, a pak konečně pochopili výzvu. Bylo jim jasné, že před nimi stojí neohrožený člověk a už si ani v hloubi duše nemysleli, že by se tenhle zrzoun jen naparoval. Byli sami pistolníci a dovedli už dost dobře odhadnout a posoudit, koho mají před sebou.

Náhle zaváhali, protože jim bylo v tu ránu jasné, že to bude velice krvavý souboj – i pro ně. Přijeli, aby jenom vyhnali jednorukého starocha.

A teď tu najednou mají co dělat s tygrem, který nejeví ani nejmenší známku strachu.

Pierce Ketshum zhluboka vzdychl. Podíval se na Sama Longhorna.

„Ty sis ho najal, Same, že?“

„Jeho kluk leží nemocný v mém domě. Vybrali jste si špatný den, Pierce.“ Stařec se posměšně zašklebil.

Pierce přikývl. „No jo, občas se přitrefí smůla a člověk narazí na chlapíky, kterým napřed musí dát pořádně za vyučenou. Tentokrát to budeme muset udělat jinak. Nejsem zvyklý odcházet od nedodělaných věcí.“

Přehoupnul nohu přes sedlo a seskočil z koně. Protože i ostatní jezdci chtěli sesednout, zařval:

„Zůstaňte v sedlech! Nebude se střílet! Jenom nechte bouchačky na pokoji!“

Mohutný, vysoký a svalnatý stál vedle svého žlutého koně a s napjatýma nohama se rozkročil. Pak pomalu rozvážně odepjal přezku svého křížového opasku, uvolnil jej a zavěsil na sedlo. Odhodil klobouk a pomalu vykročil dopředu.

„Pierce, jestli uděláš ještě jeden krok, pošlu ti kulku do hlavy,“ pohrozil Sam Longhorn.

„To neuděláš, Same, protože nejsem ozbrojený a moji jezdci zachovávají klid. Chci se jen osobně přesvědčit, jestli tady ten cizinec přece jen není příliš velký náfuca.“

Pomalu a klidně postupoval vpřed. Sam Longhorn jen zle zaklel, ale spoušť opravdu nezmáčkl.

Pod střechou verandy se Pierce Ketshum zastavil a pohlédl na Wyatta Logana.

„Nemám u sebe bouchačku, brácho,“ zazubil se. „Jestli jsi takový pašák, za jakého se vydáváš a za jakého tě skoro považuju, tak nebudeš čekat, až tě sundám. Jestli mě porazíš, odjedeme. A jestli tě porazím já, tak tady zůstane Sam Longhorn sám. Tak pojď, ty nádhro! Když vidím chlapa jako ty, vždycky mě svrbí ruka!“

Wyatt Logan se na něj zamyšleně podíval. Zvedl pomalu levačku a přešel si jí po bradě. Pak ale bleskurychle zmizela pod otevřenou vestou a vynořila se s šestatřicítkou z pouzdra pod paží.

Jezdci zakleli a sáhli po zbraních, ale po krátkém momentu zděšení ztuhli. Protože když viděli, jak Wyatt

zbraň vytáhl, začali tušit, jak přesně a rychle by zřejmě střílel. Dostal je.

„Och, ty zbabělce!“ zachrčel Pierce Ketshum těsně pod verandou.

„Jen pomalu,“ řekl Wyatt a pak zvýšil hlas.

„Odepněte si opasky a odhodte je na zem. Ten nalevo začne! Jdeme!“

Zaváhali. Jeden z nich se zeptal hlasem, který se mu vztekem třásl:

„Máme, Pierce?“

„Jasně!“ zavrčel Sam Longhorn. „Jinak tomu vašemu náčelníkovi odstřelím hlavu.“

„Udělejte to,“ řekl stísněně Pierce Ketshum a jasné oči upřel s očekáváním na Wyatta Logana, jako by náhle pochopil jeho úmysl.

Poslechli tedy. Čtyři opasky se zbraněmi dopadly na zem.

„A teď jeden po druhém sesedněte tam u stodoly!“

Udělal i to. Wyatt pokynul Samu Longhornovi.

„Dávej na ně s bouchačkou pozor, Same!“

„To víš, že budu, ale jestli chceš bojovat s Piercem, Wyatte, jsi blázen! Ještě nikdo ho neporazil. Nech toho, Wyatte! Prostě je jenom vyžeňme. – K čertu, mně už na tom ranči vlastně ani nezáleží. Nemusíš o něj bojovat, Wyatte! Než...“

„Dobrá, Same,“ zamumlal Wyatt. „Jenomže se mnou je to stejné jako s Piercem Ketshumem, když potkám tluchubu, který mě provokuje. A připadá mi docela zábavné trochu umravnit šéfa takového rozpínavého ranče. Možná potom jeho pán pochopí, že na všechno nemůže jít tak hrr.“

Ustoupil dozadu, odložil malý kolt na římsu okna a odepjal přezku řemene. Přehodil ho pak přes ohradu verandy a zadíval se na Pierce Ketshuma.

Sam Longhorn s kletbami sestoupil z verandy a odešel ke čtyřem mužům, kteří skoro ochotně sestoupili z koní a sesedli se na zemi vedle nich do kroužku.

Ted už se jenom chtěli dívat na souboj a zapomněli na všechno ostatní.

Pierce Ketshum se ušklíbnul a ustoupil o pár kroků nazpět.

„Tak je to fajn, kamaráde,“ řekl Wyattovi a počkal, až ten sestoupil z verandy.

Pak zaútočil.

Ketshum byl odjakživa člověk, který se vždy nejprve pokoušel zlomit odpor prvním úderem. Byl možná paličatý a často v myšlení omezený, ale jistě byl dobrým vůdcem ranče, který se díky rozpínavosti a nesmiřitelnosti stal v tomto kraji hotovým vládcem.

Wyatt se první ráně vyhnul a sám vyrazil rukou tak, že zasáhl Ketshuma nad uchem. Hned zamířil i levačkou do Ketshumova boku. Pravačka opět směřovala do hlavy, ale když Wyatt paži stáhl zpět, zasáhl loktem Ketshuma přímo doprostřed obličeje.

Pravou ruku měl jako ochrnutou, ale mýlil se, když si myslel, že tyto tvrdé zásahy Ketshumem nějak zvlášť otrásl. Muž sice zavrával a oddychoval, ale v zápětí se s rozpráženými rukama vrhl na Wyatta. Chytil jej kolem pasu a strhnul na zem. Váleli se v prachu a supěli. Pak Ketshum poklekl a bušil Wyatta sevřenými pěstmi do hlavy.

Wyatt cítil tyto rány jako výbuchy. Zaklesl Ketshumovi svou nohu pod kolenem, napjal se a prudce se otočil na stranu. Ketshum ztratil rovnováhu a spadnul. Wyatt

vyskočil a byl na nohou o zlomek vteřiny dřív než jeho soupeř a zasadil mu dvě tři rány. Zahnal ho tak až k verandě. Tam narazil Ketshum zády na zábradlí, ale v tom náhle vymrštil nohu a zasáhl Wyatta bolestivě do břicha.

Wyatt už si myslel, že je po něm. Naklonil se na bok a ušel tak druhému kopnutí.

Byl to boj bez pravidel a oba muži byli brzy vyčerpaní. Výbuch jejich sil byl tak mohutný a prudký, že jim teď chyběl dech a do dalších úderů se nutili jen s námahou. Wyatt poslechl svůj instinkt a nepolevil, ačkoliv by se nejraději nechal poslat k zemi, aby si už konečně mohl odpočinout.

Bylo to možná tím, že Ketshum byl svalnatější a šlachovitý Wyatt Logan zase houževnatější.

Ketshum se potácel zpět a přidržel se zábradlí verandy. To se zlomilo a muž dopadl se zasténáním na záda. Pokoušel se vstát, ale už u něj byl Wyatt, klekl si na něj a nemilosrdně dovedl věc do konce.

Pak nad mužem nehybně pár vteřin postál. Cítil se prázdný, vyčerpaný. Odbelhal se ke sloupu verandy. Pak se napřímil a znova zamířil ke Ketshumovi. Ten se převrátil na břicho, pokrčil koleno a chtěl se opřít pažemi a vstát. Těžce přitom oddechoval a paže se mu podlamovaly. Nakonec padnul obličejem na prkennou podlahu verandy.

Byl poražen.

Wyatt se dopotácel ke stěně domu a opřel se o ni. Nedostávalo se mu dechu. Když chtěl zvednout ruku, aby si otřel obličej, nemohl paži pohnout. Bylo to, jako by na ní měl zavěšené obrovské závaží.

Zlepšilo se to teprve pomaloučku. Zmizelo i dunění v hlavě a šum v uších.

Zaslechl, jak muži o kus dál volali chraptivými hlasy:
„Bože! Krindapána, on ho vážně dostal!“

Ostře štěkl hlas Sama Longhorna.

„Jen klid, hošánkové! Jen klid. – Za chvíli ho budete moct naložit na koně a odvézt ho Donovanovi.“

Wyatt vrávoravě sešel z verandy a vydal se ke korytu.

Ponořil do něj celou horní polovinu těla, a když se zase napřímil, cítil se o něco svěžejší. Třesoucímá se rukama ze sebe utíral vodu a ohlédl se na Ketshuma.

Ten ale stále ještě ležel bez pohnutí obličejem k zemi.

„Zvedněte ho a zmizte s ním,“ zavolal Wyatt na muže.

Ti se beze slova pomalu pohnuli kupředu. Zvedli Ketshuma, naložili jej napříč přes jeho žlutého koně.

Wyatt si posbíral své zbraně a všechno sledoval z verandy. Sam Longhorn stál ostražitě s pistolí u stodoly.

„Mužem si vzít svoje pistole?“ zeptal se jeden z mužů.

„Jistě! To jsme si s Ketshumem jen tak zašpásovali,“ zamumlal Wyatt vyčerpaně a stále ještě těžce oddychoval.

Už se nepříhodilo nic zvláštního.

Čtyři jezdci si vzali své pásy se zbraněmi, připjali si je a pak nasedli.

S Piercem Ketshumem uprostřed odjeli pryč.

Přes dvůr pomalu přešel Sam Longhorn.

„Musím si na chvíli lehnout, jinak se složím,“ vymáčkl ze sebe Wyatt a chtěl zmizet v domě. Přitom se ještě jednou pozorně rozhlédl kolem, jak by to udělal i vyčerpaný vlk, než se stáhne do doupěte, aby si tam odpočinul.

A vtom spatřil, jak se sem od západu blížil jezdec. Aniž by se zastavil u mužů ze Skullova ranče, projel kolem nich a rychle se přibližoval.

Náhle Wyatt poznal i přes pohmožděné oko, že je to dívka.

Také Sam Longhorn si už dívky všimnul.

„To je Kate Cumberlandová,“ řekl. „Čtyři míle před městem stojí škola, kde učí. Ještě nedávno tady bylo dost

osadníků a rančerů podél řeky, a aby jejich děti neměly tak daleko do školy, postavili školu čtyři míle před městem. Ale teď už v údolí žádné děti nejsou, protože Bolly Hood Donovan skoro všechny rodiny vyhnal.“

„Tady je dokonce opravdová učitelka?“ užasle se zeptal Wyatt. Nevešel dovnitř, ale posadil se na lavičku vedle dveří. Opatrně si hmatl po obličeji. Pak si vytáhl váček s tabákem a teprve teď zjistil, že má košili roztrhanou na cáry.

Zůstal však sedět a ubalil si cigaretu. Pak si zapálil a hleděl vstříc jezdce. Čím víc se přibližovala, tím jasněji poznával, jak je krásná a svěží.

Před verandou koně zastavila, lehce seskočila a zvolala:

„Ach, Same! Teprve před hodinou jsem se dozvěděla, že vás ta banda chce dnes vyhnat. Ale právě jsem viděla, že odváželi Pierce Ketshuma ležícího napříč sedlem. Co se stalo?“

Náhle zamířila pohledem k Wyattovi Loganovi.

Ten zahodil cigaretu a vstal. Chtěl sáhnout po klobouku, ale uvědomil si, že ten leží ještě kdesi na zemi. Takže z toho bylo jen gesto na uvítanou.

Pevně a zpříma si jej prohlédla, stále jako by jej hodnotila a pak přikývla.

„To je Wyatt Logan,“ představil ho Sam Longhorn. „Přišel ke mně včera s nemocným chlapcem. A aby mohl ten hoch klidně spát, Wyatt Pierce Ketshuma trochu umravnil. Ó já, mám z toho pekelnou radost, i když teď bude všechno ještě horší, protože lidi ze Skullova Ranče budou teď chtít i Wyattův skalp. Nikdy bych nevěřil, že jednou zažiju, jak dostane silák Pierce Ketshum nářez. Je víc než tucet chlapů, které Ketshum rozsekal na dřevu a ti teď budou mít radost, že se konečně našel někdo silnější než on.“

Když zmlkl, dívala se dívka stále ještě na Wyatta.

„Váš syn je nemocný?“ zeptala se pak rychle. „Můžu se na něj podívat?“

„Není to můj syn. Jenom ho mám u sebe,“ zamumlal Wyatt pomalu. „Přestál horečku a teď spí. Samozřejmě se na něj můžete podívat, slečno Cumberlandová.“

Dívka vešla, ale po několika minutách se opět vrátila.

„Opravdu spí. Ale pořád má ještě slabou horečku. Takže, než to ti ze Skullova ranče zkusí znova, odjet s ním nemůžete. Mohli bychom ho nanejvýš dobře zabalit do dek a odvézt ho na Samově malém vozíku do školy. Je to jenom šest mil. Mohla bych se o chlapce starat, než se dostanete do bezpečí, Wyatte Logane. A až se uzdraví, mohla bych jej zavést na místo, kde byste...“

„Já nikam do bezpečí utíkat nebudu,“ přerušil ji mírně. „Zůstanu tady. Ale byl bych vám opravdu vděčný, kdybychom mohli Tommyho zavést k vám do školy. Jmenuje se Tommy Rounds. Když jsem ho našel, zabili jeho rodiče právě Indiáni. Nemá nikde příbuzné. A tak jsem ho nechal u sebe.“

Dívka se na něj ještě jednou pozorně zadívala. Pohled jí sklouzl na jeho nízko zavěšený kolt.

Wyatt v dívčiných očích četl její myšlenky. S námahou se usmál – ústa ho po rvačce stále ještě bolela.

„Ano, slečno, jsem pistolník a potulný tramp. To všechno jste už na mně poznala, že?“

Vypnula ramena a narovnala hlavu.

„Ano, tipovala bych na to,“ řekla otevřeně. „Proto je mi divné, že si toho hocha chcete nechat u sebe.“

„Ke klukovi, který je na světě sám, dovedou být lidi zákešní a zlí,“ řekl přidušeně. „Už jsme na to přišli. Nikdo Tommyho nechápe tak jako já. A mně se v životě vedlo mizerně. Poznal jsem všechnu tu krutost a podlost, se kterou se všude setká kluk, co se protlouká světem sám. Nechci, aby to Tommy všechno sám zažil.“

„Jste zatrpklý, a nedůvěřivý. Už nevěříte v nic dobrého. Mám dojem, že jste takový vlk samotář. A chtěl byste před tím uchránit Tommyho, že?“

„Jo,“ odvětil. „Tommy potřebuje staršího bratra, který už všechno zná. Už ho samotného nenechám. Až se u vás uzdraví, odvedu jej zase pryč.“

„A pak?“ zeptala se trpce a kousala se do spodního rtu.

Wyatt Logan obrátil hlavu a podíval se na Sama Longhorna. Protože stáli vedle sebe v právě prožitých chvílích nebezpečí jako dobří partneři, vzniklo mezi těmito dvěma tak rozdílnými muži něco jako kamarádství.

„Same,“ řekl Wyatt pomalu, „Same, chceš tady na svém ranči vydržet – nebo to teď chceš vzdát?“

Stařec sklonil hlavu. Špičkou holínky cosi kreslil v písku. V obličeji mu zacukalo.

Ale pak řekl hořce:

„Vzdám to! Představoval jsem si to jednodušší. Lidi ze Skullova ranče moji pastvinu tak jak tak dostanou a proč bych teda měl umírat pro něco, co stejně ztratím? Překousnu svoji hrdost a vezmu si tý mizerné tři tisíce od Donovana. Někde v malém městě si koupím malý krámk. To snad na těch pár roků života, co mi ještě zbývají, bude stačit. Dostali mě, Wyatte. Už bych teď asi byl po smrti, kdybys tu nebyl ty. – A ještě něco: Pierce Ketshum předtím tvrdil, že můj syn a moji jezdci ukradli dobytek ze Skullova ranče. To byla lež! Někdo zahnal krávy ze Skullova ranče na moji pastvinu a pak přijeli lidi od Skulla a moje jezdce pobili.“

Můj syn sáhl po zbrani. V souboji ho zabil jeden z pistolníků. Ani není jasné, kdo to byl. – Ach, vzdám to. A ty by ses měl ukrýt někam do bezpečí, Wyatte. Kate Cumberlandová se o chlapce...“

„Koupím od tebe ten ranč, Same! Zaplatím ti stejnou sumu jako Donovana navíc se s tebou do konce tvého

života budu dělit o čistý výnos. Víc ti, bohužel, zaplatit nemůžu, protože...”

„Ty si ten ranč chceš vzít a bojovat tady proti Skullově ranči? Chceš se nechat zabít? Co, Wyatte Logane? To potom ten hoch stejně zůstane sám. To už ho zrovna teď můžeš dát docela cizím lidem!“

Sam Longhorn rychle přistoupil k Wyattovi a zatřásl mu ramenem.

Dívka ale němě zírala na velkého a pěstmi Pierce Ketshuma poznamenaného muže a dýchala teď o něco vzrušeněji než předtím.

Wyatt svým typickým způsobem pohodil hlavou, zvedl ramena a rukama udělal divný pohyb.

„Všude jsou takoví divoši jako Donovan – a rváči jako Pierce Ketshum.

S Tommym bych mohl sjezdit celou zem: tam, kde je jenom trochu dobrá půda, už se buď usadili silní chlapi, a nebo tam ještě pořád žijí Indiáni. A tam, kde je právo – bezpečí – kde vládne klid, pořádek a jistota, tam už je půda v pevných rukou a je tak drahá, že bych za svoje peníze mohl koupit jenom tak parcelu na dům. Tady mám ale šanci. A budu-li se bít, budu mít právo na své straně. Chlap musí něco riskovat. Skullova ranče se nebo-jím. Až s těmi lidmi zatočím, bude v údolí pokoj. A začnou tady nové časy. – Dej mi svůj ranč, Same Longhorne!“

„Bože můj – radši bych ho dal Bolly Hoodu Donovanovi, než abych tě viděl, jak umíráš pro ten mizerný kus pastviny!“ zachraptěl Sam Longhorn. Podíval se na dívku.

„Kate, co mám dělat?“

„Je to bojovník,“ řekla trpce. „Byl odjakživa vlk samotář a všude se bil jen tak – pro nic, co by bylo důležité. Budoucnost tohoto kraje je důležitá. Nech ho, ať bojuje, Same Longhorne! Jestli je skutečně to, za co se vydává,

možná se mu podaří Donovana zadržet. – Kdybych byla muž, sama bych se o to pokusila. – Dej mu ten ranč, Same Longhorne. Musíš ho správně pochopit. O svém dosavadním životě nemá valné mínění. Chtěl by udělat něco, co by mu dalo právo stát se vzorem tomu chlapci.“

Udělala rychlý pohyb rukou a pohlédla na Wyatta.

„Jste odvážný, nemáte mnoho šancí, ale přeji vám štěstí. – Mohl by jít Tommy ke mně? Ještě přijdete na to, že můj vliv na chlapce mu může být užitečný, nemá-li vnitřně zhrubnout.“

„Zítra, až mi Sam ranč prodá, vám ho přivezu na voze,“ zamumlal Wyatt a vešel do domu. Cítil se tak unaven a zesláblý, že už prostě nemohl stát ani mluvit.

Když zmizel, rozhodl se Sam Longhorn.

„U všech čertů,“ zabručel, „to je člověk, který je stejně silný a tvrdý jako Hood Donovan. Neprodám mu ten ranč, ale udělám jej svým právoplatným společníkem. A pak mu budu po boku. Buď to dokážeme spolu jako dnes – nebo nás oba dostanou. Je dobře, že u tebe bude, Kate, dobře postaráno o toho kluka.“

Následujícího rána zapřáhli vůz, naložili seno a položili na ně chlapce. Zabalili jej do příkrývek tak důkladně, že mu z nich vyčuhoval jen nos.

Před polednem dorazili ke škole. Stála chráněna vysokými stromy u potoka. Ze všech směrů k ní vedly jezdecké stezky a cesty pro vozy.

Tommyho přenesli do útulné komůrky a položili jej do teplé postele. Kate si sedla na kraj lůžka a uchopila do dlaně chlapcovu ruku.

„U mě se brzy uzdravíš, Tome. Brzy už budeš moci jet

po boku Wyatta Logana po pastvinách.“

Dala mu lžičku nažloutlé šťávy.

„To je proti kašli,“ řekla. „A dnes kolem poledne přijede doktor z města.“

„Díky, slečno Kate,“ zašeptal Wyatt Logan a odešel ke dveřím. Sám už čekal na voze. Wyatt se vyšvihl na svého vraníka. Poslední míle do města absolvovali mlčky.

Larrystone bylo malé městečko s dvojitou řadou dřevěných domů a přilehlými stájemí, stodolami a dalšími staveními.

Sam, Longhorn a Wyatt Logan zastavili před restaurací a vešli dovnitř.

U stolu vedle okna seděl a snídal jakýsi podsaditý chlapík.

„Dobré ráno, pane soudce,“ řekl Sam Longhorn. „Tohle je Wyatt Logan, můj nový partner. Hned po snídani přijdeme za vámi a rádi bychom chtěli právně zaregistrovat Loganův podíl na mém ranči. – To je soudce Andrew J. Boise, Wyatte.“

„To jsem opravdu moc rád, Same, že se jen tak nedáte,“ zamumlal smířčí soudce. Přezvykoval v ústech sousto a pátravě a zkoumavě si prohlížel Wyatta Logana.

Ten muž měl vychytralý liščí obličej, úzké oči. Jen jeho bílá bradka mu dodávala vážného vzezření.

„To nebyl špatný nápad, Same, vzít si jako partnera pistolníka,“ pokračoval přezvykujíc dál. „Ale jestli vám Donovan zase dokáže krádež dobytka, potom vás ani tehle tygr neuchrání před tím, aby vás z kraje vyhnali. No ale za půl hodinky vás čekám u sebe v kanceláři.“

Sklonil hlavu a měl už teď zájem jen a jen o svou snídani. Sam Longhorn k němu zamručel:

„Donovan vás má v hrsti, soudče. A vy moc dobře víte, že náš ranč nikdy žádný dobytek neukradl. To už nikdy, Andrew, neříkejte, jinak...”

„Jenom nevyhrožujte!“ zasyčel Andrew Boise ostře. „Nevyhrožujte! Čekám jenom na udání, Same! A jestli bude tenhle pistolník moc vyskakovat, Donovan s udáním určitě přijde velice brzy.“

Sam Longhorn se chtěl rozkřiknout, ale Wyatt ho vzal za rameno a odvedl jej pryč.

„Jen klid,“ řekl tiše. „Je úplně zbytečné se hádat. Tady slovy nic nezmůžeš.“

Posadili se u stolu v koutě a rychle dostali snídani.

Pozorovali soudce, jak opustil lokál a později odešli i oni.

Čekal na ně za psacím stolem ve své pracovně a před ním už ležela pozemková kniha.

„Tak dobrá,“ zamumlal, „zapišu tohoto pána jako společníka – jako spoluvlastníka ranče ‚U tří borovic‘. Tak jste to chtěl, že Same?“

„Přesně tak.“

Pero zaskřípalo po papíru. Tu a tam zvedl soudce hlavu a zadíval se na Wyatta Logana. Ptal se a zapisoval odpovědi:

„Jméno?“

„Wyatt Daniel Logan.“

„Narozen?“

„Dvacátého sedmého března 1842 v Texasu.“

„Kde v Texasu?“

„Na vozíku taženém oslem.“

„Aha!“

Soudce skončil se zapisováním. Pak museli Sam a Wyatt svými podpisy ověřit správnost.

„Hodně štěstí,“ zvolal za nimi soudce, když odcházeli z domu.

Wyatt zůstal stát ve dveřích a přes rameno se ohlédl. Vrátil se ještě zpět.

„Něco mi napadlo,“ řekl klidně. „Je to už pěkných pár

let – asi v roce 1863 – ne bylo to ve čtyřiašedesátém. Vy už si na mne asi, pane, nevzpomínáte, že?“

Soudce na něj zíral, mnul si bradku a přimhouřil oči.

„My se známe?“ zeptal se.

Wyatt Logan se zářivě usmál – tak nejlépe, jak jen to svými napuchlými rty dokázal.

„Už jednou jsem vás viděl – ve Virginia City – tam v Orlí rokli. Tenkrát jste se jmenoval jinak a nenosil jste bradku. Patřil vám Saloon Nugget a v trezoru jste měl uschovánu kořist mnoha zlatokopů, kteří vám důvěřovali. Pak jste proti komusi zkoušej štěstí v kartách – a celý saloon i vám svěřené peníze jste prohrál. Rozzuření zlatokopové vás chtěli zlynčovat, ale šerif a jeho pomocníci vás dostali z té bryndy a zavřeli vás. Ale následujícího rána byl hlídač vězení mrtev a vy jste zmizel. Do dneška vás hledají kvůli vraždě a zpronevěře. – Takže dnes se jmenujete Andrew Boise a jste zvoleným smírčím soudcem. – Chlape, můžu vás vyřídit, zmizte z tohoto kraje.“

Wyatt Logan si ťuknul palcem na okraj klobouku a vyšel ven. Soudce hleděl na dveře. Dýchal rychleji a otíral si z čela pot, který mu náhle vyrazil.

„Vždycky jsem se bál, že mě někdo pozná,“ zašeptal si pro sebe. „Donovan toho chlapa musí dát vyřídit ještě dnes.“

Mezitím Wyatt dohnal svého partnera. Už předtím se dohodli, že udělají v obchodě pořádný nákup na zimu.

Wyatt Logan pociťoval zvláštní uspokojení. Viděl, že jeho slova soudce zasáhla do citlivého místa. Takže nakonec jsou Wyattův toulavý život a neustálé bloumání od místa k místu přece jen k čemusi užitečné.

Protože kdyby tehdy po oznámení objevu velkých nalezišť zlata nejel do Orlí rokly, dnes by v soudci toho lumpa nepoznal. Bradka ho nejdříve zmátla a ani když

promluvil, nebyl si Wyatt jist

Ale Wyattova slova zapůsobila. A i jinak vše souhlasilo – i jizva nalevo od brady.

Andrew Boise se ve Virginii jmenoval jinak. Říkal si Chad Newton.

Wyatt Logan byl se svým dosavadním štěstím spokojen.

Samu Longhornovi zatím nic ne řekl. Bylo to pro něj typické, nechat si všechny trumfy a pak je v příhodné chvíli najednou vytáhnout.

Cestou k obchodu potkali rozložitého muže se šerifskou hvězdou na vestě. Působil velmi tvrdě a zarputile.

Měl světlé, chladné oči a obličej ošlehaný větrem.

Sam Longhorn se zastavil.

„Ahoj, Jacku,“ řekl.

„Ahoj,“ zabručel šerif a ostře se zadíval na Wyatta Logana. „To je ten tvůj nový zázrak, co vyřídil Pierce Ketshuma?“ zeptal se stroze.

„Tak ty už to víš?“ žasl Sam Longhorn.

„Vím hodně a mám oči. Včera dovezli Ketshuma k doktorovi. Museli mu narovnat nos a levý ukazovák, protože je měl zlomené. Podíval jsem se na Ketshuma. A teď vidím na tom druhém zase stopy Ketshumových pěstí. – No, já vždycky věděl, že Ketshuma je možné dostat.“

Přikývl a chtěl jít dál.

Ale Sam jej chytil za rukáv.

„To je můj společník, Wyatt Logan. Právě j sme nechali zaregistrovat svoje podílnictví v pozemkové knize. Udělal bys mi, Jacku, velkou službu, kdyby ses na ten zápis dodatečně podíval a podepsal ho jako svědek... -Uděláš to pro mě?“

„Vy soudci nevěříte?“

„Zvolili ho na Donovanův nátlak a Donovan chce můj ranč,“ vyhrkl Sam Longhorn.

„Možná, že ho taky dostane, možná,“ řekl Jack Wade

suše a stále ještě pozorně studoval Wyatta Logana. Pak přikývl:

„Jo, jsem sice jenom městský šerif a moje pravomoce nesahají za hranice města. Ale ten zápis jako svědek podepíšu.“

„Díky,“ řekl Sam Longhorn. „Vždycky jsem věděl, že nezobeš Donovanovi z ruky.“

„Za pět týdnů se šerif o váním končím,“ zabručel šerif a chystal se jít.

Ale teď k němu promluvil Wyatt.

„Šerife, měl bych pro vás menší zábavu.“

„Na světě není moc příležitostí k dobré zábavě, Logane. – Je to snad něco s Hoodem Donovanem? Tak to vám rovnou řeknu, že posledních pět týdnů v úřadě šerifa chci mít pokoj a klid. Nemá smysl, abych teď šťoural do vosího hnízda, když zanedlouho stejně budu muset odložit šerifskou hvězdu... Soudce občany přesvědčí, aby zvolili šerifem někoho jiného.“

„Přesto je to náramný fór,“ zasmál se Wyatt. „Napište dopis do Virginia City v Montaně. A vyžádejte si odtamtud zatykač na Chada Newtona. – Dostanete odpověď. A pak uvidíte, jaký fórek mám na mysli.“

Kývnul na šerifa a se Samem Longhornem odcházeli.

„Poslyš!“ zamručel Sam, „ty máš v rukávu eso a svému společníkovi o tom neřekneš?“

„Povím ti to na zpáteční cestě. Všechno se to pro mě seběhlo moc rychle. Zavezu vůz před obchod. Ty už klidně začni s nákupem.“

Přešel přes ulici a svého vraníka uvázal za vůz. Když se chtěl vyhoupnout na kozlík a zajet před obchod, vyšli z blízkého hotelu dva muži.

V jejich držení těla bylo cosi, co ve Wyattovi vzbudilo napjatou ostražitost. Jeho instinkt ho varoval.

Zastavil se u předního kola a pohlédl na oba muže. Byli

to dva podsadití chlapi s ostře řezanými tvářemi – pistolníci s chladnými, jasnými očima a s kamennou tváří, která neprozrazovala nic z toho, co si myslí.

Ale nešlo jim zřejmě o souboj, ačkoliv si Wyatta ostře měřili. Dívali se i na jeho ruce a jejich oči se spokojeně zablýskly, když spatřili podlitiny, které Wyattovi zůstaly po souboji.

„Jestli jste nový člověk Sama Longhorna, chtěl by s vámi mluvit Hood Donovan,“ řekl jeden.

A druhý chraptivě pronesl:

„Pojďte radši s námi po dobrém, příteli. Máme totiž příkaz dovést vás k němu za každou cenu. Čeká na vás nahore v hotelu.“

Wyatt pomalu přikývl. Viděl také, jak se dlouhé pružné ruce mužů přiblížily odstávajícím pažbám koltů. Tihle chlapi jsou nebezpečnější než ti, co měl včera u sebe Pierce Ketshum. Wyatt pochopil, že tihle dvounozí vlci musí být něco jako tělesná stráž Hooda Donovana. A své lidi si ten muž jistě nevybral špatně.

Wyatt se ještě jednou zadíval na oba muže.

Ano, byli tvrdí, rychlí a zkušení. Jistě si svoje peníze zasloužili.

Wyatt náhle pocítil ohromnou zvědavost Donovana uvidět. Ten totiž rozkazuje, ačkoliv Wyatt přichází do styku s jeho poskoky, je on – Donovan jeho pravým protivníkem

Wyatt proto přikývl.

„Jistě bude užitečné, když se s ním konečně setkám osobně.“

Obrátil se k vozu a předstíral, že chce upevnit opratě na držáku brzdy.

Ale pak se bleskurychle otočil. Rozpřáhnul paže, jako by chtěl obejmout naráz dva pytle.

Pak třeskle o sebe hlavy obou pistolníků. Udeřil ještě

dvakrát levačkou, pak se nad muži ležícími v bezvědomí sklonil a vzal jim pistole. Před verandou hotelu stálo koryto. Hodil zbraně do vody a rychle se ohlédl.

Kousek dál na ulici, před vjezdem do veřejné stáje, stál klidně šerif. Ale přihlíželo i pár dalších lidí. Všichni byli úžasem zkoprnělí a nikdo se ani nepohnul.

Wyatt vešel do hotelu. Za pultem stál černochoch. Nejprve se zahleděl na Wyatta a pak za něj ke dveřím. Když jimi nikdo z ulice nevcházel, zakoulel černochoch očima a pak se usmál.

„Kde najdu pana Donovanu?“ zeptal se Wyatt ledabyle.

„Pokoj číslo tři, pane,“ řekl černochoch a ukázal po schodech nahoru.

Nedbale vyšel Wyatt do patra a nebylo na něm vidět, jak ho svaly na těle po souboji s Pierce Ketshumem ještě bolí.

Před dveřmi se na chvíli zastavil a pak tvrdě zaklepal.

„Pusťte ho dovnitř!“ zvolal ostrý panovačný hlas. Byl to hlas člověka, který je šéfem a je zvyklý udělovat rozkazy.

Wyatt Logan se pousmál a pak vstoupil.

Bolly Hood Donovan seděl v pohodlném křesle v koutě u okna a kouřil doutník. Protože pod oknem byla střecha verandy, nemohl vidět, co se před hotelem odehrálo.

Wyatt za sebou zavřel dveře.

„Způsob, jakým se ti vaši dva hoši chovali, se mi nezamlouval,“ řekl Donovanovi. „Nebyli moc zdvořilí. Povídali, že mají příkaz dovést mě k vám za každou cenu. – Donovane, řekněte svým lidem, ať už mi nikdy nevyhrožují. A to platí i pro vás, pane. – Co mi chcete?“

Při těchto tichých slovech prošel pokojem, vzal si pohodlnou židli a posadil se na ni obkročmo. Ruce si položil na opěradlo a třel si bradu o hřbet ruky.

Přitom se pozorně díval na Donovanu a zkoumal ho.

Bollymu Hoodu Donovanovi už bylo ke čtyřiceti. Byl

podsaditý, tělnatý, svalnatý jako jeho pobočník a čímsi připomínal lva, který si je vědom své síly tak, že se maličkostmi vůbec nevzrušuje, ale zajímají ho jen velké věci.

Měl široký, masitý obličej. Nažloutlé, dost dlouhé vlasy. Světlý knír mu zakrýval horní ret. Bradu a čelo měl hranaté a široké.

A v koutku jeho žlutých očí mu to blýskalo ostře a ostražitě.

Ani v nejmenším na sobě nedal znát překvapení, vyndal z úst doutník a přikývl.

„Teď už je mi to jasné,“ prohlásil příjemně znějícím hlasem, jako by vůbec nebyl překvapen. Byl to přímo operní bas. Možná se kdysi skutečně učil zpívat.

„Teď už je mi to dokonale jasné,“ zopakoval. „Jste nebezpečný člověk. Zmlátil jste mého pobočníka a určitě jste právě vyřídil Leeho Jackse a Rezze Ringolda. – Neslyšel jsem vůbec žádné výstřely. Musíte být ohromně rychlý a silný, pane.“

Zahodil napolo dokouřený doutník ledabyle na koberec a podpatkem jej zašlápnul. Pak vstal a přistoupil k oknu. Obrátil se k Wyattovi zády a zadíval se ven na ulici. Měl trochu krátké, ale svalnaté nohy. Pod bundou mu hrály mohutné ramenní svaly. Šíji neměl tučnou, nýbrž pevnou a svalnatou jako zápasník.

Pomalu se obrátil a sedl si na parapet.

„Takovou újmu prestiže si samozřejmě nemohu dovolit,“ řekl klidně a ostře se na Wyatta zadíval. „Už dvakrát jste vyřídil moje lidi. – Vidím, že mám před sebou bojovníka. Vyznám se. Jste nebezpečný samotář. Kdy jedete dál?“

„Mohl bych tu i zůstat,“ odpověděl Wyatt stejně klidně.

V Donovanových očích se opět nebezpečně zablýsklo. Ale klidně přikývl.

„Jistě, mohl byste zůstat, ale to jen v případě, že budete pracovat pro mě! – Poslyšte, chci si tady vybudovat takové malé království. Stihnu to právě tak včas – v hodině dvanácté. Protože za pár let bude v tomhle kraji vládnout zákon. Do té doby se musí všechno rozdělit.“

„Takže to znamená, že do té doby chcete, aby se ve vašem vlastnictví ocitlo celé údolí, že?“

„Přesně tak,“ odpověděl Donovan a široce se usmál. „Mám tady spoustu nepřátel, kteří jenom čekají na to, že přijde člověk, který by je vedl. Nemůžu prostě připustit, abyste se dostal přede mě. Byl jsem tady dřív než vy, Wyatte Logane. Přišel jste po mně. Takže hleďte zmizet z mého revíru. Ušetříme si tím oba spoustu nepříjemností.“

„Nikdy jsem ještě před nepříjemnostmi neutíkal,“ zamumlal Wyatt zamyšleně. „Mě nepříjemnosti skoro přitahovaly. Teď už to tak sice není, ale stal jsem se společníkem Sama Longhorna. Donovane – dejte ruce pryč od ranče ‚U tří borovic‘ – jinak vás vyřídím! Jestli práva toho ranče nebudete respektovat, nepomůže vám ani banda silných zabijáků, Donovane. To bych si pak pro vás přišel osobně. A pak se ukáže, kdo...“

„Jen žádné vyhrožování, pane,“ usmál se Hood Donovan. „Jste velice upřímný a domýšlivý. Já si ale vážně nemůžu dovolit ani u vás udělat výjimku. Dal bych vám dobrý plat – a mohl byste udílet rozkazy Pierce Ketshumovi. Takhle vás ale pošlu k čertu. – To je všechno.“

Wyatt Logan vstal a přikývl.

„Jistě – to je vše.“

Odešel ke dveřím. Když je chtěl otevřít, řekl mu Donovan:

„Na vašem místě bych si to ještě rozmyslel, Logane. Dřív jste možná býval takový vlk samotář, který vždycky bojoval na vlastní pěst. Ale teď už nejste sám. Jste

zodpovědný i za ostatní lidi – za vašeho společníka Sama Longhorna a za toho kluka, co máte u sebe. Při všem, co uděláte, budete muset myslet i na to, že tím budou postiženi i Longhorn nebo ten chlapec, že? Opravdu si to ještě celé důkladně zvažte. Dokážu být dost tvrdý.“

Jeho hlas zněl až do posledního slova mírně a klidně, ale byl to ocelový, chladný, surový klid.

Wyatt Logan se vrátil.

„Vaši lidé mi už hrozili,“ řekl. „A teď my vyhrožujete vy. K čertu, to jste ještě nepochopil, že s výhrůžkami u mě nic nezmůžete?“

Stál teď vedle židle, na níž předtím seděl. Náhle se k němu vrhnul.

Hood Donovan seskočil z okenního parapetu a útok chtěl opakovat.

Ale Wyatt už židli zvedl do výšky. Udeřil jí Donovana do hlavy a do ramene. Ten se na něho s heknutím svalil. Wyatt jej odstrčil, vytáhl kolt a přitiskl muži dlouhou hlaveň zbraně ke spánku.

Pokojem to zadunělo, když se Donovan svalil na koberec. Ještě nebyl v bezvědomí. Chtěl se znovu postavit, ale Wyatt ho udeřil do prsou a do zad. Donovanova ruka zajela pod vestu. S kletbami vytáhl z náprsní kapsy malý kolt. Ale Wyatt mu zbraň vyrazil z ruky, rychle se sehnul a udeřil ho ještě jednou hlavní koltu.

V tom se Donovan vzdal. Ztratil na několik vteřin vědomí. Wyatt poodešel ke dveřím a chvíli tam počkal. Sledoval, jak se muž probírá a pak se s námahou staví na nohy. Donovan si oběma rukama svíral hlavu, otočil se kolem dokola a dopotácel se ke křeslu v rohu.

„Za to z tebe nechám stáhnout kůži,“ zasupěl. „Tou židlí jsi mě dostal. Ale příště dostanu já tebe. Příští ránu zasadím já. A pak ti už nedám ani tu nejmenší šanci.“

Wyatt Logan přikývl. Jeho obličej byl tvrdý a nehybný.

„Jistě se o to pokusíš. – Jenom nech na pokoji Sama Longhorna a toho chlapce, bídáku. Rozdej si to jenom se mnou! Já jsem chlap. Dostaneš takový nářez, o jaký si jen řekneš!“

Vyšel ven a zavřel za sebou velice tiše a pomalu dveře.

Dole za pultem viděl černocho celého zkoprnělého. Slyšel samozřejmě hluk rvačky shora.

Než Wyatt Logan vyšel na ulici, vzpomněl si na dva pistolníky, které za ním poslal Hood Donovan. Donovan uvedl nahoře jejich jména – Lee Jacks a Rezze Ringold.

O Rezze Ringoldovi už Wyatt Logan slyšel. Tenhle chlap se před několika lety smutně proslavil na jihu – především v Tombstone, kde se těžilo stříbro. Jestli je Lee Jacks stejně nebezpečný, nesmí teď Wyatt udělat sebemenší chybu.

Zůstal stát v otevřených dveřích a rozhlížel se po ulici.

Byla prázdná. Jen tu a tam se ve dveřích a oknech domů objevili lidé, kteří se bojácně krčili v úkrytu a sledovali, co se bude dít. Před obchodem stál šerif. Wyatt si všiml, že zatlačil Sama Longhorna zpátky do obchodu a nedovolil mu vyjít ven na ulici.

Wyatt Logan pochopil. Ani nemusel jít ke korytu, aby se přesvědčil, jestli si oba pistolníci vzali své zbraně.

Měli na to dost dlouho. Dokonce mohli vyměnit náboje a zbraně vysušit.

Ale kde jsou oba ti lumpové teď?

Wyatt byl stále netrpělivější. Posunul si kolt a třemi kroky se dostal k zábradlí verandy. Levačkou si posunul klobouk do týla a jeho rezavé vlasy pod ním zazářily jako varovný signál. Mohutný, šlachovitý a pořád uvolněný tady stál a vyčkával.

A pak oba muže zahlédl.

Jeden stál šikmo naproti v ústí jedné z postranních uliček, takže šerif, kdyby chtěl zasáhnout, by mu nebyl

zatím nebezpečný.

Ale Jack Wade měl pořád ještě plné ruce práce se Samem Longhornem, který se snažil dostat k vozu, aby si tam vzal pušku a mohl zasáhnout.

Wyatt to sledoval. Byl šerifovi vděčný, že chce Sama Longhorna držet stranou souboje.

Wyatt se krátce zadíval na muže v ústí uličky naproti.

Tušil, že je to Lee Jacks. Zprava se středem ulice blížil Rezze Ringold. Vyšel z holírny, zamířil doprostřed ulice a pak se otočil vlevo.

Takže ho měli mezi sebou.

Wyatt měl už jen možnost skrýt se v hotelu – nebo bojovat.

Lee Jacks mu zastoupil přístup ke koni. A Rezze Ringold se krok za krokem blížil. Oba muži měli už kolty v rukou.

Wyatt se obrátil vlevo a postupoval po chodníku před Rezze Ringoldem. Ten náhle začal střílet. A z uličky vyběhl Lee Jacks, aby se postavil Wyattovi do cesty.

I on začal střílet.

Jenže vzdálenost byla ještě příliš velká na to, aby bezpečně zasáhl.

Wyatt vytáhl kolt, udělal ještě několik rychlých kroků a přehoupl se přes zábradlí. Seskočil na ulici a vedle něj dolétla tříska, kterou ze zábradlí odštípla kulka.

Lee Jacks na něj opět namířil hlavní pistole jako prodlouženým ukazovákem.

Ale tentokrát byla Wyattova zbraň o zlomek vteřiny rychlejší. Jacks byl zasažen do ramene. Jeho kulka se zavrtala do zdi domu vedle okna.

Jacks padnul na kolena a pokoušel se ještě jednou vystřelit.

Wyatt ho zasáhl do druhého ramene.

Kulka, kterou vystřelil Rezze Ringold mu odtrhla

nejhořejší knoflík košile a přibrala kus látky. Wyatt se přikrčil, rozhlížel se kolem, odplížil se několik kroků dopředu a pak neuvěřitelně rychle vystřelil. Rezze Ringold se náhle zastavil, jako by ho zasáhla neviditelná pěst. Zapotácel se, zlostně potřásl hlavou a chtěl ještě jednou zvednout kolt.

Ale pak padl na kolena a nakonec na tvář.

Boj skončil.

Wyatt stál uprostřed ulice. Přes střechu verandy vzhlédl k oknům hotelu.

V jednom z nich tam spatřil Hooda Donovana. Ten měl na krvácejícím čele přiložený kapesník a bez hnutí zíral na Wyatta.

Přišli šerif a Sam Longhorna

„Napadli vás,“ řekl šerif tvrdě. „Viděl jsem, že ti muži na vás vystřelili první. Ale předtím se s vámi porvali. A tu rvačku jste začal vy. Kvůli ní vás trestám pokutou dvacet dolarů. Chcete zaplatit, nebo vás mám nechat zavřít na dva roky?“

„Zaplatím,“ zamumlal Wyatt pomalu a podal šerifovi dvacetidolarovou bankovku. Podal mu ji levačkou.

„Díky,“ řekl, „že jste Sama držel stranou.“

Jack Wade vzhlédl vzhůru k hotelovému oknu, schoval bankovku a řekl:

„Vy jste něco vyvedl Donovanovi, že? Udá vás soudci, abych vás musel zavřít. Zatraceně rychle tohle město opusťte, Logane. Protože když neprovedu soudcův příkaz, může mě zbavit šerifské hvězdy. – Zmizte, Logane!“

„Zmizím! – Same, musíš nakoupit sám. Počkám u školy, dokud s vozem nepřijedeš.“

Wyatt pomalu odkráčel ke svému koni, odvázal jej a vyjel z města.

Všude před domy teď stáli lidé nebo pospíchali k oběma zraněným pistolníkům. Šerif vydával rozkazy a nechal

odnést zraněné do doktorova domu.

A celé město vidělo, jak se jeden jediný muž dokázal postavit na odpor lidem ze Skullova ranče, před nimiž se všichni třásli.

Lidé viděli, jak tenhle muž odjíždí na svém vraníkovi pryč.

A protože ten muž byl živý, začali lidé uvažovat, jak velká je skutečně moc Skullova ranče – když se j í postaví na odpor odhodlaní bojovníci.

Často považují lidé leccos za nemožné – dokud nepřijde člověk, který svým činem dokáže, že to možné je.

A to teď udělal Wyatt Logan.

Pozdě odpoledne dorazili na ranč a mlčky vykládali zásoby. Sam Longhorn byl v nenáladě. Když seděli u večere, řekl rozhodně:

„Jedu pryč, Wyatte. V horách, nahoře v údolích bydlí pár osadníků, které odsud Donovan vyhnal. Pojedu za těmi lidmi. – Ty pomoc nechceš, že? Ale já jsem starý člověk a poznal jsem, že i tak osamělému bojovníkovi jednou přijde čas, kdy pomoc potřebuje. Nebudeme se vnucovat, Wyatte, ale budeme připraveni, až to bude třeba. Takže já jedu.“

„Nemohu ti v tom bránit, Same,“ zamumlal Wyatt. Když stařec vycházel z domu, zůstal mlčky sedět. Vstal teprve hodnou chvíli po tom, co umlkl dusot kopyt koně Sama Longhorna. Pak si vzal pušku, dvě příkrývky a vydal se s nimi ke stáji. Osedlal svého vraníka a vyjel do noci.

Nejel příliš daleko.

Dvě stě metrů od ranče ukryl svého koně mezi stromy malého lesíka. Sám se uložil k odpočinku vedle kmene

jednoho vyvráceného stromu. Padesát metrů od něj ležela cesta vedoucí k ranči.

Wyatt spal více než tři hodiny. Pak jej probudil dusot mnoha koňských kopyt. Zvedl se, sbalil příkrývky a vzal si k ruce pušku.

Ačkoliv noc byla černá, rozpoznal nejasné obrysy skupinky jezdců, kteří projížděli po cestě kolem něj.

Bílé Wyattovy zuby zazářily do tmy. Čekal. Dusot kopyt ustal. Tušil, že jezdci se teď rozdělili a obklíčili ranč.

Nastalo hrobové ticho. Nocí dolehl zvučný mužský hlas až k místu, kde byl Wyatt. Muž ostře a štekavě křičel do noci:

„Hej, poslouchejte! Jste obklíčeni! Neunikne ani myš! – Same Longhorne, můžeš volně odejít! – Wyatte Logane, vezeme příkaz soudce k zatčení! Já jsem Jim Lane a soudce mě určil šerifovým pomocníkem! – Vyjdi ven, Wyatte Logane. Jsi zatčen!“

Pak nastalo opět ticho.

Wyatt Logan se ušklíbl. Něco takového předpokládal. Proto také nechal Sama Longhorna odjet. Ať už jel stařec kamkoliv, je tam rozhodně ve větším bezpečí než nyní zde. Wyatt Loganovi je jasná i spousta dalších věcí. Donovan dosáhl u soudce vystavení příkazu k zatčení – zřejmě kvůli přepadení. Protože moc úřadu šerifa Jacka Wadese nesahá za hranice města, jmenoval soudce pomocným šerifem jednoho z mužů ze Skullova ranče. A teď jej chtějí vyřídit. Celá skupina se skládala z jezdců od Skulla. Ale přijeli jako šerifovi lidé. No dobrá.

Wyatt se opět usmál svým zářivým úsměvem, když zaznělo několik tichých povelů. Věděl, že muži teď vtrhnou na ranč ze všech stran. Nastal hluk, dokonce padlo i několik výstřelů. Muži patrně vždy napřed do každé místnosti střelili, než do ní vstoupili.

Po chvíli nastalo na ranči ticho. Ale náhle vyskočil na

střeše stodoly k nebi plamen. Požár se v silném větru velmi rychle rozšířil. O chvíli později hořela i střecha stáje. Z oken obytného domu rovněž zářil plamen požáru uvnitř.

Noc najednou byla jasná. Oheň svítil na míle daleko. Wyatt rozeznával jezdce naprosto jasně. Všichni opět nasedli na koně a chystali se k odjezdu.

Žháři! Wyatta Logana se zmocnil chladný vztek.

„Budete mít, co jste chtěli,“ zamumlal a nabil pušku. Počkal, až se skupina dostane na cestě na jeho úroveň, a pak začal střílet.

Přestal, teprve až byl zásobník jeho winchestrovky prázdný a skupinka se nalevo od lesíka chystala k obchvatnému manévru.

Několik jezdců a koní leželo na zemi, krčilo se, hledalo úkryt a koně ržáli.

Wyatt proklouzl ke koni. Vtom už odevšad začaly traskat výstřely. Mezi stromy svištěly kulky. Lidé ze Skullova ranče zaútočili na lesík.

Vyjel na cestu. Pušku zastrčil do pouzdra u sedla a v ruce držel kolt.

Před sebou měl volno. Muži byli daleko za ním vpravo a vlevo a pokoušeli se vniknout do lesíka zezadu.

Zář požáru ranče osvětlovala všechno kolem dokola.

Když Wyatt vyjel na cestu, objevili ho. Zleva a zprava se k němu hnali s pokřikem jezdci. Zachoval směr, projel kolem zasažených koní a dvou či tří zraněných jezdců.

Jeden muž spadl ze sedla dolů. Jeden z koní narazil na strom a vyhodil svého jezdce. Třetí jezdec byl zasažen, zavrával a z posledních sil se držel za hřívu zvířete.

A pak Wyatt Logan unikl.

Jeho vraník uháněl tryskem. Za chvíli jsou pronásledovatelé daleko vzadu. Wyatt Logan to od počátku předpokládal a vsadil by na to všechno svoje jmění. Spoléhal se, že jeho rychlý vraník dokáže porazit

všechny ostatní koně.

Ti chlapi dostali za žhářství za vyučenou.

Později zahlédl na jihovýchodě světla města. A daleko na západě vytušil jiné světlo. To by mohl být Skullův ranč.

Donovan bloudil pohledem po místnosti. Velký pokoj se podobal jakémusi rytířskému sálu, protože všechno v něm bylo mohutné a bytelné.

Byl hrdý na tento dům. Připadal mu jako málem královský zámek a on sám se přece chce stát králem tohoto kraje.

Zase začal nepokojně přecházet po místnosti. Pak vyšel ven na verandu. Vítr foukal od severu a už v něm bylo cítit závan zimy, která zřejmě tam nahoře na Rattlesankes nebo v Big Horns začala.

Bolly Hood Donovan se zatřásl zimou, pak ale spokojeně zamručel a kochal se myšlenkou, že je pánem tohoto obrovského ranče, který má víc než čtyřicet jezdců, ze kterých skoro polovina jsou najatí pistolníci.

Ale ranč byl dnes tak pustý. Vyšel na dvůr, obešel jej a vrátil se zpět do dvouposchodové hlavní budovy.

„Jednoho dne si do tohoto domu přivedu hezkou ženu,“ zamumlal. „Bude to hrdá a bohatá dáma, královna! Brzo se potom dám do politiky. Tenhle ranč bude jenom východisko. Možná se jednoho dne stanu guvernérem.“

Řekl to zamyšleně a znělo to skoro jako přísaha. Byl to jeho pevný cíl a on se jím přímo opájel.

Pak ztěžka a rozvážně vystoupil po schodech verandy a otevřel dveře.

Ale už je nezavřel, zkoprněl a zíral na šlachovitého muže, který na něj mířil hlavní koltu.

Muž měl klobouk spuštěný na zátylku.

„Tvoji lidé vypálili ranč ,U tří borovic',“ řekl chladně Donovanovi. „A já jsem ti přece jasně řekl, že mi každou nepříjemnost splatíš i s úroky, ne?“

Bolly Hood Donovan se otrásl. Škubnul mohutnými rameny a pak zůstal sklesle stát. Dýchal ztěžka. A během té chvíle v něm vzrostl nesmírný vztek a vzplanula v něm obrovská nenávist. Takže tady stojí chlap, kterého pronásledují jeho nejlepší lidé. Splnil, co řekl – že přijde a zúčtuje s bossem Skullova ranče.

Donovan vysunul ramena dopředu a sklonil mohutnou hlavu jako býk.

„Ty na mě nevystřelíš, na to jsi příliš hrdý,“ vyrazil ze sebe chraptivě. „Ketshum už to proti tobě zkusil holýma rukama. A v hotelu jsi mě dostal židlí. Ale teď jsem připravený na všechno!“

Po těchto slovech se vrhnul dopředu a nedbal na kolt ve Wyattově ruce. Spolehl se na to, že Wyatt nevystřelí, ale že bude bojovat muž proti muži.

Wyatt Logan vskutku nevystřelil. Odhodil kolt a vrhnul se útočníkovi vstříc. Oběma rukama chytil Donovana za jeho husté nažloutlé vlasy. Donovan už objal rukama Wyatta kolem pasu, ale ten mu srazil skloněnou hlavu ještě níž a zároveň zvedl koleno.

Zasáhl Donovana do tváře a pak upadli oba na zem, protože Wyatt stojící na jedné noze neudržel rovnováhu.

Ale o zlomek vteřiny později už stál zase na nohou. A opět soupeře napadl. Tentokrát ne židlí, ale kolenem.

S Donovanem se nemohl pouštět do dlouhých pěstních soubojů. Není blázen. Začal bojovat proti Skullovu ranči docela sám. Proti téhle přesile může obstát jen tehdy, zůstane-li tělesně při síle. Nesmí si dodělat ruce na Donovanovi, protože by pak neměl šanci proti přesile jeho chlapů. A nesmí se nechat ani Donovanem příliš zmlátit,

protože by pak jako vlk a samotář teprve trpěl. Po každém boji musí zůstat v pořádku a fit.

Proto zasazoval tvrdé a přesné údery. Skutečně bojoval jako vlk. Ten totiž také nemá proti psí smečce šanci, jestliže není tvrdý a neúprosný.

Protože se postavil na nohy o chvíli dřív, uchopil těžké křeslo z buvolí kůže a hodil ji se vši silou na muže. Křeslo přistálo Donovanovi na zátylku a na zádech. Donovan chvíli zůstal ležet na břiše. Rána mu dočista vyrazila dech.

Když se opět probal, stál už vedle něj Wyatt s koltem a zasadil mu další ránu.

Pak přistoupil k háku vedle dveří a vzal z něj veliký bič. Zastrčil kolt do pouzdra a bič uchopil do pravé ruky.

Když se obrátil k Donovanovi, viděl, jak se sbírá ze země, oběma rukama si drží hlavu a zírá na něj.

„Ty všiváku, jsi příliš zbabělý na to, aby ses se mnou bil jenom holýma rukama. – Pěstmi bych tě dostal!“

„Možná ano, Donovan. Ale musel bych být vážně blázen, abych se s tebou dal do pořádného pěstního souboje. Už s Ketshumem jsem si ošklivě narazil klouby. Lee Jacks a Rezze Ringold by mě odpráskli, kdybych byl jen o chloupek pomalejší a horší střelec. Ne, Donovan, dokud budeš mít k dispozici takové chlapy, které na mě budeš moct kdykoliv poštvat, nedám ti šanci. A dávej pozor, Donovan! Teď to hlavní: Raně ‚U tří borovic‘ je v plamenech! Mám tady bič! Vezmi si tamten velký hák. Rozhodíš uvnitř po pokoji hořící kusy dřeva z kamen. Dělej!“

„K čertu, to neudělám!“ zasípal Donovan.

„Tvoji lidé vypálili raně ‚U tří borovic‘, Donovan. Snad si vážně nemyslíš, že tě celou zimu nechám sedět v teplíčku, zatímco se my se Samem Longhomem budeme krčit v nějaké mizerné boudě. Donovan, říkal jsem ti přece, že mi všechno zaplatíš. Oko za oko a zub za zub.

Dělej!“

„Táhni k čertu!“ zasípal Donovan a poprvé od chvíle, co se Logan objevil, ho napadlo, že na ranči není tak docela sám. Je tu přece Pierce Ketshum.

Donovanovi se hlavou rozběhly myšlenky. Možná se Ketshum už probudil. Možná, že zaslechl hluk toho jejich krátkého souboje.

Ale naděje ho rychle opustila. Ketshum vypil spoustu whisky a určitě tvrdě spí. Kromě toho zvířata ve stájích pořád dělala nějaký hluk.

Ne, s Ketshumem zatím počítat nemohl.

„Táhni k čertu!“ zachroptěl Donovan ještě jednou a krčil se na zemi.

Ale když ho zasáhl dlouhý bič, zařval vztekem a bolestí. Vyskočil a splétaná šňůra biče se mu omotala kolem kotníků. Upadl. Wyatt rychlým pohybem bič opět uvolnil a švihnul koženou šňůrou Donovana přes jeho široká záda. Vesta i košile se roztrhly.

„Začal jsi už s tvrdou hrou, ne Donovane? Jenomže dnes máš nějaký smolný den! – Rychle vysýpej uhlíky z kamen! Jinak ti slibuju, že tě touhle věcíčkou rozsekám na maděru.“

Donovan se na Wyatta zahleděl. Vychrlil ze sebe kletby. Ale bylo mu jasné, že Wyatt Logan nemluví do větru.

Vstal a dopotácel se ke kamnům. Vzal pohrabáč a chvíli to vypadalo, jako by se s ním chtěl na Wyatta vrhnout.

„To bys dostal zvlášť tvrdou lekci,“ řekl Wyatt, jako by uhodl jeho myšlenky.

Muž pak těžce vzdychl a pustil se do práce. Poslechl, rozsypal žhavé uhlíky po místnosti. Přitom neustále mumlal kletby.

„Tam na tu medvědí kůži. A pak na ni dáš tohle křeslo!“

„Logane, to si krutě odpykáš,“ zasípal Donovan.

„Ranč ,U tří borovic' už dohořel,“ řekl Wyatt tvrdě. „Měl

pro Sama Longhorna a pro mě takovou cenu, jako pro tebe tenhle ranč. Je to jenom odplata. A jestli si v příštích dnech zase něco začneš, čeká tě moc nepříjemností.“

Medvědí kůže, na které ležely doutnající uhlíky, začala hořet. Logan švihnul bičem a Donovan hodil na oheň několik židlí a křesel.

Už nenadával, nýbrž se jen beze slova mátožně pohyboval.

„Tak, hotovo,“ řekl Wyatt, když plameny začaly šlehat vysoko a místnost se naplnila kouřem.

„Teď ven, Donovane!“

Vystrčil ho ven a opatrně jej následoval.

Z oken domu dopadala záře požáru na dvůr.

„Teď k čeledníku!“ zvolal Wyatt ostře. „Ani tvoji jezdci nebudou přes zimu bydlet lip než já a Sam Longhorn.“

Hnal muže přes dvůr.

Čeledník byla přízemní budova pokrytá šindelovou střechou. Když k ní oba muži šli podél stáje, musel vzít Donovan náruč sena.

„Zapal to a hoď na střechu,“ řekl Wyatt tvrdě.

A tentokrát poslechl Donovan skoro ochotně. Za půl minuty už střecha hořela.

„Logane, nenávidím tě tak, že si nepřēju nic jiného, než tě zabít. Jestli si myslíš, že se teď vzdám a že přijmu porážku, tak jsi na omylu, Logane!“

Ten zamyšleně přikývl. Oba muži teď stáli ve světle ohně. Mohli se teď dobře prohlédnout. Wyatt Logan věděl, že už se nemůže zdržet dlouho. Brzy se vrátí jezdci a určitě si pospíší, protože oheň budou vidět už z dálky.

„Jistě, Donovane,“ zamumlal Wyatt hořce, „asi to skončí tak, že jeden z nás zemře. Ale možná dostaneš rozum, až pochopíš, že tě vždycky přemůžu.“

Poslední slova musel pronést dost hlasitě, protože do plamenů se opřel vítr a oheň teď začal praskat a hučet.

Donovan stál bez hnutí, ale náhle se usmál. Za Wyattem se ozval hlas Pierce Ketshuma:

„Tak se mi to líbí, kamaráde! Mám pušku, ty všiváku!“

Poslední slova ze sebe Ketshum vysypal v bujaré radosti.

Wyatt Logan ale jednal.

Jako rychlý vlk, který chce uniknout z pasti, se otočil a skočil stranou. Zahodil bič a vytáhl kolt.

To všechno byla bleskurychlá reakce. A ještě během pohybu vystřelil na Ketshuma, který vyšel jen pár kroků před svůj příbytek.

Ale v tomtéž okamžiku zmáčkl i Ketshum spoušť obou hlavní brokovnice. Vzdálenost byla sice dost velká, ale Logan ucítil na různých místech bolestivé zásahy broků. Neměly už průraznou sílu, ale zavrtaly se do masa.

Ketshum upustil zbraň, chytil se za hlavu a padnul na kolena.

Donovan se na něj s výkřikem vrhnul.

Wyatt Logan se otočil a praštil muže hlavní koltu přes obličej: oba spadli na zem, ale Donovan se sténaje zkroutil a byl úderem zpola omráčen.

Wyatt se vrávoravě postavil. Na různých místech mu z těla tekla krev. Rány nebyly hluboké, ale bylo jich mnoho a bolely a krvácely.

Hlavní budova ranče se teď naplno rozhořela. Wyatt se zadíval k východu. Terén, kopce tam osvětlovala záře požáru. Rozeznal tam stíny několika jezdců.

Vraceli se.

Wyatt se dal do vrávoravé chůze, prošel mezi hořícími budovami a stodolou a asi po sto yardech se dostal ke svému koni, kterého nechal tady pod lískou, když se předtím blížil k ranči zezadu.

S námahou se dostal do sedla. Cítil, jak mu všude po těle stéká teplá krev.

Dal se na útěk.

Kate Cumberlandová se probudila, když těsně pod oknem zaržál kuň.

Posadila se v posteli, protože ržání bylo tak úzkostlivé a pronikavé, jako by bylo zvíře v nebezpečí.

Venku už se rozednívalo. Dívka rychle vstala a přehodila si župan. Pak otevřela okno a spatřila pod ním velikého koně. Na zemi ležela nehybná postava muže v bezvědomí. V tom Kate Cumberlandová poznala vraníka Wyatta Logana. Poděšeně vykřikla a vyběhla z domu.

Když poklekla vedle muže ležícího na zemi v bezvědomí, její předtucha se potvrdila – byl to Wyatt Logan...

Dva dny poté, co Toma Roundse převezli do školy, mohl chlapec poprvé vstát. Když s ním Kate seděla v kuchyni u snídaně, řekla mu, že našla Wyatta zraněného, ale že už se o něj postarala a Logan teď leží v posteli. Tommy byl vzrušením celý bez sebe, ale dívka jej rychle uklidnila. Když pak přišly na vyučování děti, připojil se k nim. K poledni už byli ve škole zase sami. Wyatt Logan se probudil a spořádal téměř celé kuře. Pak se na Tomyho usmál a řekl: „Zvládneme to, že, kámo? Jenom se nejdřív musím pořádně vyspat. Potom pošlu Bollyho Hooda Donovana nadobro kčertu.“

A pak znova usnul.

Během celého dne pozorovali Tommy a Kate kraj kolem. Jednou se po cestě přehnala skupinka jezdců ze Skullova ranče. Zavolali na dívku pár žertovných slov, ale bez zastavení jeli dál do města.

O půl hodiny později – bylo už krátce před tím, než se

začalo stmívat, se objevili další dva jezdci.

Byli to Bolly Hood Donovan a Pierce Ketshum. Neměl klobouk, protože měl hlavu omotanou bílými obvazy. Wyattova kulka jej zřejmě ošklivě zasáhla. Ale každopádně byl živ a mohl doprovázet svého šéfa.

Kate a chlapec stáli přede dveřmi a hleděli mlčky na oba jezdce. Ti náhle zastavili, sjeli z cesty a blížili se k domu.

Donovan se na Kate Cumberlandovou díval žádostivým pohledem. Ačkoliv mu dala už mnohokrát košem, kdykoliv ji spatřil, zkoušel to zase. Byl to člověk, který nedokázal projít kolem hezké dívky, aniž by o ni více či méně urážlivým způsobem neprojevil zájem.

„Ahoj, krásná dámo,“ řekl a smekl klobouk. „Pořád ještě hrdá a nepřístupná? Ještě pořád nejsem váš typ?“

„Jeďte dál,“ řekla Kate stroze. „To vás zase zřídil Wyatt Logan? Vaši jezdci tudy proletěli jako hejno podrážděných sršňů. – Jeďte dál, pane Donovane.“

Ten se usmál a ukázal na chlapce.

„To je ten špunt, kterého si sem přivedl Logan a kvůli jehož nerušenému spánku u Longhorna zmlátil Pierce Ketshuma? Je to on?“

„Pojď, Tommy,“ řekla Kate a táhla hocha s sebou do domu. „To nejsou lidi, se kterými by stálo za to ztrácet čas hovorem.“

Zavřela za sebou dveře a zasunula závoru.

Pierce Ketshum se najednou hrubě rozesmál a přijel až těsně k oknu. Chtěl je otevřít, ale bylo zajištěné.

„K čertu,“ zahromoval. „Ta pyšná nána se nějak moc kamarádí se Samem Longhornem. Pořád ho navštěvuje u něj na ranči. Možná bychom se jí měli důrazněji zeptat, jestli neví, kde by mohli vězet Longhorn nebo i Wyatt Logan.“

Sklonil se v sedle a opřel se rukou do okenního rámu. Ten povolil. Rozrazil okno a naklonil se ze sedla dovnitř.

„Hej, holka! Pojď ven, musíme s tebou mluvit! Pojď rychle, než tam vběhnu já a vynesu si tě sám! Tak pojď!“

Zatím co to volal, přivykly jeho oči přítmi pokoje. U protější stěny spatřil postel a v ní muže. Viděl, jak sebou muž náhle trhnul, jako by se probudil z nejhlubšího spánku. A pak viděl, jak se mužova ruka zasunula pod polštář.

Nečekal, až se ruka zase objeví s koltem, ale rychle strhl koně od okna. O zlomek vteřiny později třesknul v místnosti výstřel. Kulka zasvištěla otevřeným oknem.

„Tam vevnitř je Wyatt Logan!“ zakřičel Pierce Ketshum a seskočil ze sedla.

„Jedu do města a přivedu ostatní,“ zvolal Hood Donovan a nasadil svému koni ostruhu.

Pierce Ketshum okamžitě pochopil, že Wyatt Logan ještě může střílet. Počítal také s tím, že ozbrojena je už i dívka. Věděl, že učitelka už jednou střílela z brokovnice na chlapy, kteří byli příliš dotěrní.

Ketshum se tedy rychle i s koněm uchýlil do bezpečí za roh domu.

Přitom si bručel:

„Jistě, šéfe! Jenom dojed pro ostatní! Já tady zatím dám pozor, aby neupláchl z domu. – Aha, jeho kůň bude ve stáji.“

Poslední slova řekl spíš sám k sobě. Vzal koně za uzdu a rozběhl se s ním ke stáji. Když otevřel vrata, spatřil v boxu vraníka. Při pohledu na Loganova koně, o kterém už toho tolik slyšel, v něm vzkypěla všechna nenávist a zloba. S divokým výkřikem vytáhl kolt a začal střílet.

Když Kate Cumberlandová zaslechla výstřel ve svém

pokoji, vtrhla dovnitř. Tommy za ní. Viděli Wyatta, jak sedí na posteli a pozorně sleduje otevřené okno. V ruce si lehce pohrával velkým koltem.

„Potřebuju šaty! Bože, potřebuju šaty,“ vzdechl hořce.

Vtom všichni zaslechli, jak se venku domlouvá Donovan s Ketshumem.

Tommy vzrušeně zvolal: „Och, Wyatte, my jim ukážeme. Uděláme z tohohle domu pevnost!“

Wyatt se jen ušklíbl. Byl ztrátou krve velmi zesláblý, ale zadíval se naléhavě na Kate.

„Přines mi konečně šaty!“

Rychle zmizela. I Tommy spěchal z místnosti. Vzápětí se ale objevil se starou brokovnicí, která měla uřezanou hlaveň a pažbu.

„To bude tvrdý boj!“ zvolal divoce.

„Polož tu pušku do kouta!“ okřikl ho Wyatt a pokusil se vstát z postele. Měl na sobě jen nátělník, který už mezitím Kate vyprala a zašila. Zavrával a musel se opět posadit.

Objevila se Kate se šaty a holínkami.

„Podívej se dozadu za dům,“ řekl jí. „A ty, Tommy, mi pomoz s oblékáním. Dělej!“

„Co chceš udělat, Wyatte?“ zeptala se dívka rychle.

„Ketshum je venku sám. Půjdu ven a až ho vyřídím, nasednu na koně a té bandě, co za chvíli dorazí, ukážu ještě pár kousků, které neznají. Rychle, dělej.“

„V tomhle stavu přece nemůžeš, Wyatte.“

„Můžu!“

Snad by se ještě nějakou chvíli hádali, kdyby teď nezaslechli ze stáje za domem výstřely a smrtelné ržání vraníka.

Pak nastalo ticho.

Wyatt Logan okamžitě vše pochopil.

„Ten parchant!“ zasípál a přetáhl si přes hlavu černou košili. „Ten lump! Zabil mi Black Stara, abych nemohl

utéct. Teď někde v bezpečné vzdálenosti počká, až přijedou ostatní. Po svých ho nedostanu, protože na koni bude mít přede mnou vždycky náskok. A kdybych utekl, tak mě bude všude pronásledovat s bezpečným odstupem. – Zabil mi koně.“

Kate uchopila brokovnici a spěchala z místnosti. Tommy přistoupil k Wyattovi a pomáhal mu s oblékáním. Wyatt si teprve při tom uvědomil, jak je slabý. Kate mu sice odstranila broky a rány mu převázala nebo přelepila velkými náplastmi. Ale bolelo to a ani tak silné a mohutné tělo se nemohlo s velkou ztrátou krve vyrovnat za pouhých pár hodin. Ano, byl tak slabý, nemocný a malátný jako raněný vlk, který se musel někde ukrýt před smečkou rozzuřených psů.

Když přistoupil k oknu, zapotácel se jako opilec.

Vyhlédl opatrně ven.

Daleko před domem se objevil Pierce Ketshum. Seděl na koni a vítězoslavně mával nad hlavou puškou. Così křičel, ale slovům nebylo rozumět.

Wyatt klesl na židli vedle okna.

Neměl šanci. Smečka ho dostala.

Pierce Ketshum mu zmizel z očí. Wyatt věděl, že ten chlap teď bude ve velkých kruzích stále objíždět dům.

Vstoupila Kate.

„Vyšla jsem ven zadními dveřmi,“ zamumlala. „Ten bídák ti skutečně zabil koně.“

Wyatt chladně přikývl.

„Vezmi Tommyho a běžte pryč,“ řekl tvrdě. „Ta banda brzy přijede. Nechtěl bych, abyste byli v domě, až začne boj. – Kate, musíš Tommyho odtud odvést. Kdybyste zůstali tady, musel bych se vzdát bez boje a nechat se prostě jen tak zastřelit. Nemohl bych pak bojovat o život, protože by spolu se mnou mohli zabít i vás. Odejdi s chlapcem z domu, Kate. Ketshum vás určitě nechá utéct.“

Dívka zesinala ještě více než předtím. Ale její mladé tělo se vzdorovitě napřímilo. Pohodila hrdě hlavou. Teď se ukázalo, jak byla Kate Cumberlandová odvážná.

Byla to sice dívka, ale odvahou a hrdostí si v ničem s Wyattem Loganem nezařadila.

Už otevřela ústa, aby něco řekla, ale tu jí v očích bleskl nápad. Ochotně přikývla.

„Jistě,“ řekla. „Pojď, Tommy!“

Ale chlapec se ani nepohnul. „Já zůstanu s Wyattem! Je jako můj starší brácha. Patříme k sobě!“

„Běž s Kate, chlapče,“ zasípal Wyatt. Pak ho napadlo, že už vystřelil jeden náboj. Sklonil hlavu a vyměnil vystřelenou patronu.

„Kde mám pušku?“ zeptal se přitom.

„V pouzdře u sedla nebyla,“ odvětila Kate a dala při tom chlapci znamení tak, že to Wyatt nepostřehl. Byl totiž zaměstnán svým koltem.

„Tak to jsem ji musel ztratit v řece,“ zamumlal hořce a opět se pátravě zadíval z okna ven. Spatřil tam opět v dálce Pierce Ketshuma.

Tentokrát se Ketshum zastavil déle a začal střílet ze své pušky. Jedna kulka zahvízдалa a prolétla oknem do místnosti, dvě další zasáhly zeď domu. Pak jel Pierce Ketshum dál. Když se Wyatt ohlédl, byli už Kate a Tommy z místnosti pryč. Naslouchal a postřehl, jak bouchly zadní dveře.

Aby odlákal Ketshumovu pozornost, naklonil se Wyatt z okna a začal střílet. Vzdálenost byla ovšem pro kolt příliš velká. Ketshum nalevo od Wyatta obrátil koně a poodjel zpět. Držel se v bezpečné vzdálenosti a znovu vypálil z pušky.

Wyatt se musel rychle skrýt. Když se udýchaně zase posadil na židli a znova nabíjel kolt, cítil po celém těle pot.

Náhle, jako by procitnul ze sna, si uvědomil, že vedle

něj opět stojí Kate Cumberlandová.

„K čertu, Kate,“ zasípal. „Řekl jsem ti přece, že máte s Tommym utéct do bezpečí. Bude to pro mě všechno jednodušší, když budu vědět, že ty a Tommy...“

„Zůstanu s tebou,“ přerušila ho mírně, „nemůžeš mi to zakázat a ani mi zabránit, abych ti nestála po boku. O Tommyho si nemusíš dělat starosti. Chlapec je už zase v naprostém pořádku. Je obratný a mrštný jako malý Indián. Vydal se do města. Myslí, že Ketshum si ho vůbec nevšimne.“

Přistoupila k oknu, protože v dálce je pořád ještě vidět Ketshuma, a vypálila z jedné hlavně brokovnice. Ketshum ihned odpověděl výstřelem ze své pistole, ačkoliv jistě poznal, že v okně se objevila dívka.

Kate se rychle stáhla k Wyattovi do chráněného kouta. Z kapsy sukně vzala nový náboj a opět nabila prázdnou hlaveň. Chtěla něco říci, ale její slova přerušil dusot kopyt mnoha jezdců. Muselo to být více než tucet jezdců ze Skullova ranče, kteří teď přicválali z města.

„První už jsou tady,“ řekla Kate Cumberlandová pevně. „Přijede jich určitě ještě víc.“

Sklonila se a políbila Wyatta. Pak se od něj rychle odtáhla a ustoupila dozadu.

„Budu bránit s brokovnicí dům zezadu. Wyatte, musíme vydržet alespoň do té doby, než přijede šerif Jack Wade. Bude lepší, když tě zavrou do vězení, než kdyby ses měl nechat zastřelit.“

Pospíchala z místnosti. Wyatt vzdychnul. S námahou vstal a vyklonil se z okna.

Viděl skupinu jezdců. Byl s nimi i Hood Donovan a vydával jakési rozkazy. Pažemi pohyboval prudce a zešíroka. Jezdci utvořili široký kruh, když obklíčili dům, sesedli z koní a blížili se pěšky. V rukou držel každý zbraň.

Pierce Ketshum se přidal ke svému veliteli.

A pak třesly první výstřely. Muži ostřelovali všechna okna.

Střídavě se vztyčovali a navzájem se při palbě kryli.

Wyatt Logan vyčkával. Musel nechat přijít útočníky blíž. Ale brzy zaslechl, jak v zadní místnosti třeskla Katina brokovnice. Zezadu postoupili útočníci zřejmě rychleji.

Wyatt opatrně pozoroval, jak se muži ukryli v keřích podél cesty. Opřel kolt o parapet okna a vypálil několik ran. Do pokoje ihned zasvištělo několik kulek a zarylo se do stěn. Od severu, tedy od řeky, se vynořili další jezdci. Rovněž sesedli z koní a připojili se k útoku.

Pak ale náhle palba zbraní zmlkla. Wyatt se odvážil krátce vyhlédnout ven – a spatřil, jak se od východu, ze směru vyhořelého ranče ‚U tří borovic‘ blíží jiná skupina jezdců. Bylo to devět, deset mužů. Nejeli rychle, spíše velmi obezřetně. Wyatt si promnul oči. Když se podíval ještě jednou, poznal v čele skupinky Sama Longhorna.

Hood Donovan zakřičel několik rozkazů, kterým Wyatt nerozuměl. Ale viděl, jak pár jezdců ze Skullova ranče odběhlo ke koním a nasedlo. Byl mezi nimi i Pierce Ketshum. Vedl polovinu obléhajících vstříc blížící se skupině jezdců. Od chvíle, kdy zmizel Tommy Rounds, uběhlo už samozřejmě hodně času. Wyatt se držel při vědomí s vypětím posledních sil. Stále více se podobal opilci. Nejasně si vzpomněl na to, že když před léty několik dní hladověl, dostal se do podobného stavu.

Ale sledoval situaci dál. Venku k žádnému boji nedošlo. Obě skupiny jezdců se náhle zastavily a jen se zpovzdálí pozorovaly. Wyatt čekal, že Donovan dá zbytku svých lidí rozkaz k útoku, aby konečně pronikly dovnitř školy. Ale vtom vtrhla dovnitř Kate. „Jede Jack Wade!“ zvolala a bez obav přistoupila k oknu. Už se nestřílelo. Wyatt a Kate spatřili šerifa z Larrystone na koni. Těch pár mil ujel velice rychle. Tommy musel celou cestu utíkat a šerif

musel okamžitě vyrazit.

Hood Donovan mu vyjel vstříc a z gestikulace obou mužů bylo vidět, že se prudce o něčem dohadují. Sam Longhorn v dálce dal pokyn své skupině jezdců, jako by pochopil, co příjezd Jacka Wadeho znamená. Pierce Ketshum se obrátil v sedle a zadíval se na Donovana. Ten jen vztekle mávnul rukou. To gesto znamenalo, že Ketshum se nemá pouštět do boje. Pak přijeli šerif a Donovan ke škole. Wyatt se s námahou zvedl ze židle. Zastrčil kolt a odpotácel se ke dveřím. Doprovázela ho Kate. Když vyšli z domu, neřekl Donovan ani slovo. Jen zlostně seděl na koni a zdálo se, že pukne vztekem. Běh událostí teď řídil šerif.

Jack Wade se tvářil vážně, ale v bystrých očích bylo rozpoznat jiskřičky uspokojení.

„Wyatte Logane,“ řekl, „mám příkaz k vašemu zadržení, protože jste napadl Hooda Donovana v jeho hotelovém pokoji. Soudce ustanovil Jima Laneho pomocným šerifem. Měl vás zatknout. Ale Jim Lane a část jeho lidí nejsou přítomni. Jak jsem se dozvěděl, hledá vás půl osazenstva Skullova ranče na druhém břehu řeky. – Takže jediným zástupcem zákona jsem tady já. Jste zatčen, Logane. Všechno ostatní se odehraje před porotou. Už se nebude střílet.“

„Ne, střílet už se nebude, protože jinak bychom zasáhli i my!“ prohlásil Sam Longhorn, který se mezitím i se svými společníky přiblížil. Obrátil se v sedle k Hoodu Donovanovi.

„Bude to ohromný proces, Donovane,“ řekl. „Jenom se podívejte na ty, co přijeli se mnou. Všichni byli násilím vyhnáni ze svých pozemků. A můj ranč byl vypálen. – Hej, Wyatte, nevíš náhodou, kdo to udělal?“

„Byl to Jim Lane, určitě jste kolem ranče viděli pár mrtvých koní, které tam ti žháři ztratili.“

„Jo, viděli jsme u ranče pár mrtvých koní s vypálenou značkou Skullova ranče,“ řekl jeden z Longhornových lidí.

„Myslím, že to bude vážně zajímavý proces.“

„Dopadne pro vás zle, protože Wyatt Logan mě přinutil, abych podpálil svůj vlastní ranč!“ zařval Donovan plný vzteku. Nastal všeobecný rozruch a muži sáhli po zbraních. Ale šerif několika slovy sjednal klid.

„Dost bylo boje! – Donovaně! Už to přeháníte! Držte se zpátky! Jestli teď vypukne boj, zemře spousta lidí! A zpráva o tom by se jistě dostala až ke guvernérovi. Něco takového by se vám potom zatajit nepovedlo. Potom by se vyšetřovalo všechno – důkladně. – Jen klid, Donovaně!“

Ten se plácnul dlaní do stehna. Náhle se ušklíbl.

„Well,“ zavrčel, „tak si s tím klidně běžte k soudu. Vy jste ale všichni blázni! Ještě poznáte, co dokážu! – Moji lidé, za mnou!“

Přitáhl uzdu svému koni a prohlédl si muže, kteří přijeli se Samem Longhornem.

„Poženu vás všechny k čertu. A kdybyste se chtěli domoci práva u soudu, tak proti vám vznesu obžalobu z krádeží dobytka. A mám proti vám spoustu důkazů.“

Po této hrozbě odjel. Jeho jezdci ho následovali.

Sam Longhorn sesedl z koně.

„Vidiš, Wyatte,“ řekl klidně, „bylo dobře, že jsem přivedl pomoc. Ted všichni pochopili, že proti Donovanovi musíme postupovat společně. – Nedělej si starosti.“ Jack Wade také sesedl.

„Měl jste sice zatracenou smůlu, Wyatte,“ řekl rozvážně, „ale možná váš boj až dosud přece jen uvedlo něco do pohybu. – Můžete se ještě udržet v sedle?“

„Ketshum ve stáji zastřelil mého koně. Do města dojedu na jiném koni.“

Dalšího rána přinesl šerif do cely holicí potřeby.

„Proces začne za hodinu,“ řekl. „Cítíte se dost silný,

Wyatte!“

„Nedělal jsem osmačtyřicet hodin nic jiného, než jen jedl a spal. Myslím, že bych zase mohl jezdit docela rychle na koni.“

„Možná brzy budete muset. Protože přísámbůh, než bych připustil, aby vás ten mizera soudce odsoudil k několika rokům vězení, raději vás nechám uprchnout.“

„Psal už jste soudu ve Virginia City?“ zeptal se Wyatt vzápětí.

„Jistě – hned! Odeslal jsem to expresní poštou a vyžádal jsem si popis toho Chada Newtona.“

„Kdy přijede nejbližší dostavník z Montany?“

„Také za hodinu! Přiveze-li odpověď z Virginia City, ihned mi ji donesou do soudní síně. – K čertu, Wyatte, jsem strašně zvědavý na ten špás, co mi chystáte.“

„Budete se náramně bavit, šerife!“

Hodinu nato jej šerif odvedl do soudní síně. Lavice byly plné a u stěn se tísnili lidé.

Porota seděla na pódiu. Soudce a zapisovatel seděli spolu u jednoho stolu. Pobledlý muž, který vypadal jako profesionální hráč, zastupoval obžalobu.

Wyatt se posadil na židli a rozhlédl se. V první řadě zahlédl Kate Cumberlandovou a Sama Longhorna.

Pak začalo jednání. Soudce Boise odbyl úvodní formality a pak se obrátil k Wyattu Loganovi:

„Wyatte Logane, jste obžalován, že jste opakovaně napadnul pana Hooda Donovana. Mimo jiné jste mu vyhrožoval zbraní a donutil jste jej, aby podpálil svůj vlastní ranč. Wyatte Logane, přiznáte-li svou vinu, nebude zapotřebí svědků. Bude pak jen na mně, abych vám

vyměřil spravedlivý trest. – Cítíte se vinen?“

„Ne. – Vše, co jsem udělal, byla pouhá sebeobrana. Výslech mnoha svědků by dokázal, že pan Donovan už delší dobu ohrožoval násilím a terorem své sousedy a že je vyhnal z jejich pozemků. Když Donovanovi lidé napadli nás, jen jsem mu oplatil stejným dílem. – Protože v Larrystone neplatí zákon. Soudce, vy jste...“

Wyatt nemohl pokračovat, protože Andrew Boise jej přerušil prudkým úderem kladívka.

„Dost, obžalovaný! Vy chcete tvrdit , že v tomto kraji neexistuje zákon? Já jsem larrystonský soudce! A pokud lidi, jako vy, sáhnou k sebeobraně – tak tomu ovšem říkáte vy – je to trestné. Navíc pan Donovan během tohoto procesu dokáže, že vždy pouze chránil svůj majetek, a když dal svým lidem příkaz střílet, jen pronásledoval zloděje dobytka. Takže tyto záležitosti budeme muset vysvětlit hezky bod po bodu. – Začneme s výsledkem svědků.“

Wyatt se spiklenecky usmál a podíval se na šerifa, který stál vedle okna. Jack Wade netrpělivě vzhlížel ke vchodu – a tam se teď objevil muž z poštovního dostavníku a držel v ruce dopis.

Jack Wade prošel uličkou a přistoupil ke zřízenci. Vzal od něj dopis a vrátil se zpět na své místo, roztrhl obálku a začal číst.

Zatím soudce vyslýchal prvního svědka.

Byl to Pierce Ketshum, ale dříve než se dostal ke slovu, předstoupil náhle šerif.

„Dost! – Přerušuji jednání! Obdržel jsem zatykač federální vlády.“

Při těchto slovech vytáhl kolt a namířil jím na soudce.

„Jmenujete se Chad Newton a ve Virginia City vás hledají kvůli vraždě. A protože to byl hledaný vrah, který se tady pod falešným jménem zmocnil soudcovského

úřadu, nebyl v tomto kraji od počátku vlastně žádný soudce. Jste zatčen, Chade Newton! Zatykač vás popisuje tak podrobně, že vám nepomůže ani bradka. I policie v Montaně se už spojila s úředními místy ve Wyomingu. Sem, do Larrystone, jedou federální soudce a několik dalších úředníků. Všechny rozsudky, které vynesl tento zločinec, jsou neplatné. Chade Newton, zatýkám vás!“

Celou dobu vládlo v místnosti hrobové ticho. Teď ale propukla vřava. A teď se i naplno ukázalo, jak celé město soudce i Hooda Donovana nenávidí. Šerif udělal dobrý tah, že oznámil brzký příjezd vysokých federálních úředníků, protože strach před Donovanovou mocí náhle zmizel.

Hood Donovan vyskočil, ale byl zmaten. Ketshum a jeho jezdci na něj zírali a očekávali rozkazy. Ale Donovan se nedokázal odhodlat k násilí. Zato se velice rychle chopil iniciativy Sam Longhorn a jeho přátelé. Semkli se kolem šerifa, kolem Wyatta Logana a kolem soudce. Členové poroty byli naprosto bezradní.

„Odveďte Wyatta Logana a soudce zpátky do vězení!“ zvolal Jack Wade k Samu Longhornovi a začal si razit cestu vpřed. S koltem stále připraveným ke střelbě se protlačil až k Hoodu Donovanovi.

„Chcete ještě něco vyvést, Donovane? To by vás potom hledali po všech státech!“ řekl ostře.

Donovan na něj upřeně hleděl. Všichni přítomní zmlkli a vyčkávali.

Donovan vzdychl. Otřel si obličej.

„Ne, nevěděl jsem, že Andrew Bois je zločinec, kterého hledají pod jiným jménem. Svá práva obhájím i před federálním soudcem. Mně samotnému také jde přece o pořádek a spravedlnost. Štve mě, když musím k ochraně zákona podstupovat stále větší ztráty, když při boji proti zlodějům dobytka přicházím pořád o další lidi. Přednesu

svoji obžalobu i před federálním soudcem.“

Po těch slovech se Donovan obrátil a dal soudci znamení.

Wyatt Logan odešel s nadávajícím soudcem doprovázen skupinou ozbrojených mužů zpět do vězení. Následovalo je mnoho lidí, mezi nimi i jezdci ze Skullova ranče.

„No, Chade Newton, jak se vám to zamlouvá?“ zeptal se Wyatt klidně muže vedle sebe.

Ten ale neřekl nic, ani tehdy, když jej zavřeli do vedlejší cely. Asi za hodinu požádal šerifa, aby zavolali Hooda Donovana.

Když se ale dozvěděl, že Donovan se svými lidmi opustil město, začal hlasitě nadávat. Pak až do večera seděl na prýčně a nepřítomně zíral před sebe a cosi si bručel. Náhle pak ožil a zaskřehotal:

„Nechá mě zabít! Dá mě zabít! Och, ten bídák se z toho všeho vylže, když mu k tomu dám možnost! – Šerife, chtěl bych sepsat přiznání!“

Jack Wade přistoupil ke dveřím cely a chvíli si muže prohlížel.

Pak přikývl.

„Jasně, Boise – máte pěkně nahnáno, že? Poslední roky vás stály hodně nervů. A teď jste v bryndě a nevidíte šanci, jak z ní, protože Donovan a jeho lidi jsou pryč. Přivedu vám zapisovatele.“

Vyšel ven.

Wyatt Logan se díval přes mříže do vedlejší cely. Nepravý soudce seděl zkroušeně na prýčně a rukou si přejížděl po obličejí, ve kterém to cukalo vzrušením.

„Boise,“ řekl Wyatt pomalu. „Boise, vy jste staří známí, co? Když se tady Donovan začal rozpínat, chtěl si být svojí věcí jist i pokud jde o zákon. Přivedl si vás. Vydával jste se za advokáta, který si chce tady v Larrystone založit existenci. A kdosi navrhl, aby vás zvolili smírčím

soudcem. S pomocí Donovanova vlivu jste byl zvolen. Tenkrát sice ještě nebyl tak krutý, ale město už měl jistě omotané kolem prstu. A když jste pak dostal ten úřad, začal Donovan teprve vyvádět. A vy jste mu ze všech sil nahrával. Je to tak Boise – nebo Newton?

Muž na něj zamžoural, pak zaklel a přikývnul.

„Donovan byl už ve Virginia City můj šéf. Byl vůdcem všech zlatokopů, kteří to tenkrát zkoušeli v Orlí rokli. Měl pod palcem všechny lokály a herny. Dával dohromady bandy profesionálních hráčů. Byl tím tajemným mužem v pozadí, který jenom tahal nitky. Když se pak začalo s čistkami, nikdo na něj nepřišel. Ale byl to on, kdo mi tenkrát pomohl z vězení. Zastřelil hlídače a vysvobodil mě, abych...“

Boise se zarazil, vyskočil a přistoupil k mřížím.

„A teď sedím zase v cele,“ řekl. „Federální soudce je prý na cestě sem. Pověsí mě! K čertu, je mi jasné, že Donovan to tady projel na celé čáře. Se svými lidmi by město dokázal rozsekat na padrtě, ale odjel. Myslí jenom na sebe. Určitě už nechal odehnat svoje stáda. Tady to zabalí. A možná už tuhle noc pošle pár vrahů, aby mě umlčeli. Ten bídák mě nechal v bryndě. Ale vyřídím ho. Udělám teď úplné doznání. A můžu uvést i jména a popis dvou chlapů, kteří tenkrát byli u toho, nechtěl jsem se vůbec stát soudcem. Přišel jsem do Larrystone docela náhodou. Ale pak jsem potkal Donovana a ten mi hned řekl, co mám dělat. – A já to udělat musel.“

Unaveně se vrátil k pryčně. Docela ztratil nervy. Poslední roky byly pro něj jistě ubíjející. A už to také nebyl žádný mladík.

Vstoupil šerif Jack Wade s městským zapisovatelem.

O chvíli později učinil Chadwick Newton – jak se ve skutečnosti jmenoval – úplnou výpověď. Ze starého zločince se stal jen uzlíček nervů.

Wyatt Logan seděl na prýčně a kouřil cigaretu. Soudce odhalený jako zločinec stále přecházel po své cele. Byla noc. Město utichlo. Šerif seděl vpředu ve své úřadovně.

Náhle kdosi zaklepal na venkovní dveře. Čísi ostrý hlas volal: „Šerife, šerife, honem pojdte! Jacísi dva chlapi střelí v lokále. Ve městě jsou Donovanovi pistolníci. Šerife, pojdte udělat pořádek!“

„Nechodte, šerife! Zůstaňte tady!“ zasténal Newton v cele.

Ale Šerif se usmál. Kývl na Wyatta.

„Hej, vím, že Tommy Rounds vám už dávno vpašoval do cely kolt. A kdybych to nevěděl, teď bych vám ho sám podstrčil. Musím se tam jít podívat. Město má právo na klid.“

Newton teď seděl u mříže, která oddělovala jeho celu od Wyattovy.

„Vy máte opravdu v cele zbraň?“

„To brzy zjistíte,“ usmál se Wyatt a zůstal ležet natažený na prýčně.

V dálce zazněly tlumené výstřely. Zdálo se, že v lokále se skutečně strhla pořádná mela. Ale pak se s ohromujícím třísknutím rozlétly dveře šerifovy úřadovny. Krátce nato se v chodbičce u cel objevil Pierce Ketshum. V ruce měl ještě kus železné tyče, kterou vypáčil dveře. Odhodil ji a vztáhl kolt. Za Ketshumem se objevil Donovan. I on třímal v dlani kolt. Bývalého soudce si ani nevšiml, ale přistoupil k Wyattově cele.

„Nikomu už nepovíš, kdo tě zabil,“ řekl pomalu. „Dostal jsi mě, a to dodalo pár chlapům zase odvalu. Měl jsi ohromné štěstí, že šerif zatkl Newtona ve správnou chvíli. No, tady to vzdávám. Prohrál jsem, ale žiju. Tys vyhrál,

Wyatte, ale za chvíli zemřeš.“

„Možná řekne lidem Newton, kdo mě zabil,“ pronesl Wyatt a posadil se. Pravici vsunul pod polštář, ale to Donovan nemohl vidět, protože Wyatt seděl na lůžku tak, že byl obrácen k Donovanovi levým bokem.

„Musel bys zabít i Newtona, nebo ho vysvobodit a vzít s sebou,“ řekl Donovanovi.

Ten se zašklebil a zvedl kolt. „Nedělej si starosti,“ zasmál se vítězoslavně.

Ale než stiskl spoušť, začal střílet Wyatt.

Zasáhl Donovana, a když se ten zhroutil k zemi, namířil na Ketshuma. Ten stál celý zkoprnělý úžasem, že Wyatt má u sebe zbraň.

„Tys mi zabil koně, Ketshume,“ zamumlal Wyatt, „ale já nejsem kuň. Mám kolt. Už se ti nechce střílet, kamaráde? Máš dost?“

„Do pekla!“ utrousil Ketshum a vytáhl kolt a střelil do cely. Kulka se však odrazila od jedné z ocelových mříží a prolétla místností zpět a zasáhla Donovana, který se vzdychnutím padl na kolena. Vůdce Skullova ranče se sesul k zemi.

Pak dostal Ketshum do hlavy ránu, která udělala všemu konec. Chad Newton s úlevou zavyl. Byl tak vzrušený, že se dokonce rozplakal. Celou minutu bylo hrobové ticho. Wyatt seděl nepohnutě na prýčně a pozoroval prostor před celami. S koltem v ruce vyčkával.

Pak zazněly kroky. Zazvonily ostruhy. Jakýsi muž těžce oddychoval po rychlém běhu.

Zvolal hlas:

„Donovane! Šéfe, pojd'te ven! Don Mills a šerif se postřelili. – Rychle, šéfe, musíme pryč.“

Ale nedostal žádnou odpověď. Vtom vtrhl muž do místnosti s celami. Spatřil Donovana a Ketshuma, jak leží na zemi, zarazil se, zaklel a zvedl kolt.

Z temného kouta cely mířil Wyatt docela přesně. Sekunda, kterou muž potřeboval, aby se zorientoval, Wyattovi dokonale postačila.

Na první ránu zasáhl paži, ve které muž držel pistoli. Když mu zbraň vypadla a pistolník přestal s kletbami, řekl Wyatt chladně:

„Máš veliké štěstí, chlapče. Budeš moct dělat korunního svědka a všechnu vinu budeš moci svést na svého šéfa. Donovan už se bránit nebude. – Jen klid, kamaráde.“

Venku opět zazněly kroky. Vešel šerif. Zbraň držel v levé ruce a z pravého ramene silně krvácel. Šel vrávoravě, ale vytáhl klíč od cely a pustil Wyatta z cely ven.

„Zastupujte mě, Wyatte. Vezměte si mou hvězdu a připíchněte si ji. Musím si lehnout.“

Za šerifem vešlo několik mužů. Zaslechli jeho poslední slova.

Dopředu se protlačil místní kovář a řekl: „Samozřejmě, Wyatte Logane. Nebudete špatným zástupcem Jacka Wadeho! A kdyby zase přijeli do města lidi ze Skullova ranče, dejte nám rozkazy. Té prokleté bandy už máme dost. Tohle město bude bojovat!“

„Je dobojováno,“ řekl Wyatt klidně a vyšel z cely. „Zavolejte doktora! Šerif a tenhle ostrostřelec musí být ošetřeni. Lidi ze Skullova ranče už nepřijedou. Všechno skončilo.“

Protlačil se skupinkou mužů, ale šerifskou hvězdu si nevzal. Viděl, že to není třeba.

Venku k němu přiběhly dvě postavy – dívka a chlapec. Kate se s úlevou vrhla do Wyattovy náruče.

„Už na to nemysli, Kate. Je to za námi! Zítra dám dohromady lidi a postaráme se o stáda ze Skullova ranče. A ještě do vánoc znova postavíme ranč ‚U tří borovic‘. Zaměstnáme tam všechny tesaře z města. A pak se tě zeptám, jestli tam za mnou, za Tommym a Samem

Longhornem nechceš přijít. – Jako moje žena!“

„To už teď moc dobře víš!“ řekla odhodlaně a políbila jej. Pak šli k hotelu.

Vysoký Wyatt Logan uprostřed, vlevo chlapec a napravo dívka. Od nynějška patřili všichni k sobě. A začaly pro ně nádherné časy, ze kterých se ještě pár let radoval i Sam Longhorn.

KONEC

G. F. UNGER – VLK SAMOTÁŘ

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišiková

Technický redaktor: Stanislav Kašparec

Překlad: Ing. Pavel Sychra

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe, GmbH & Co., Bergisch Gladbach

(Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, E. j. 179/92, ze dne 17.1.1992)